

Dorel Pucea

**Seminte
de
RAI..**

Înălțați lui Dumnezeu strigăte de bucurie, toți locuitorii pământului. Cântați slavă Numelui Său, măriți slava Lui prin laudele voastre. (Psalmi 66:1-2)

Cântați cu veselie lui Dumnezeu, care este tăria noastră! Înălțați strigăte de bucurie Dumnezeului lui Iacov! (Psalmi 81:1)

Frumos este să lăudăm pe Domnul și să mărim Numele Tău, Preaînalte, să vestim dimineața bunătatea Ta, și noaptea, credincioșia Ta, (Psalmi 92:1-2)

PARTEA I

„Colț de Rai”

PREFAȚĂ LA VOLUMUL „SEMINȚE DE RAI”

„Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă și zic: „Lucrarea mea de laudă este pentru Împăratul!” Ca pana unui scriitor iscusit să-mi fie limba! ” (Psalmi 45:1)

„Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stărui în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui. ” (Iacov 1:25)

Lucrarea de față este rodul a mai bine de 14 ani de strădanie în ogorul literaturii creștine și se dorește a fi un element evanghelizator în angrenajul lucrării lui Dumnezeu. În poeziile mele am căutat să surprind atât dramatismul și frumusețea unor texte din Biblie (vezi, de exemplu, „Întoarcerea lui Saul” sau „Să fii născut din nou”), trăirile interioare ale creștinului (cum ar fi, de exemplu, „Inimă amară” ori „Inimă-nsetată”), prezența lui Dumnezeu („Tu ești în toate” ori „Cântecul creației”), luptele și frământările din viața creștinului (în „La luptă!” sau „Sub steagul luptei”), roadele Cuvântului lui Dumnezeu („Sămânța ce răsare”), precum și alte teme și arhetipuri încadrate în chenarul biblic. Lupta dintre bine și rău, dintre Dumnezeu și Satan este prezentă peste tot în Biblie, tot așa este și în viața creștinului. Iată de ce am considerat că este necesar să redau și eu această luptă în multe dintre poeziile mele. Stand în ascultare de Dumnezeu, însă, creștinul are totdeauna biruință și viața lui este în permanență înnobilită prin scrisoarea de dragoste a Acestuia. Când Dumnezeu lucrează, nimeni nu se poate împotrivi, când Dumnezeu vorbește trebuie să ascultăm. Am căutat ca în poeziile mele, prin încorporarea învățăturilor din Cuvânt, să las pe Dumnezeu să vorbească inimilor noastre însetate, să transmit mesajul Său ca o ploaie binefăcătoare peste un pământ uscat și secetos.

Dumnezeu vorbește când într-un fel, când într-altul. De asemenea, crezul meu este unul conform căruia El are câte o lucrare specifică pentru fiecare creștin în parte. Lenea spirituală este, poate, unul dintre cele mai păcătoase năravuri ale unora dintre creștini, mai ales ale creștinilor nominali, care nu au prea multe lucruri în comun cu Dumnezeu, nici cu credința reală. Însă creștinii adevărați se învrednicesc atât cât pot să ducă la bun sfârșit lucrarea pe care Dumnezeu prin intermediul Duhului Sfânt le-a încredințat-o. Astfel, creștinul duce această lucrare cu sârguință până la finele vieții sale pe acest pământ, nădăjduind în mod absolut justificat la o cunună cât mai strălucitoare drept răsplată pentru strădania sa. În viață te lovești de multe piedici și opreliști, ba chiar de prigoană uneori, iar dacă tu, ca un creștin demn ce te crezi, nu ești bine pregătit și înarmat, atunci ai toate „șansele” să pierzi lupta cu cel rău. Dumnezeu i-a înzestrat pe unii cu darul predicării, pe alții i-a împodobit cu darul facerii de bine, pe alții i-a oțelit în lupta

cu Cel Rău pe câmpul de evanghelizare, altora le-a dat talantul de a cânta laudele Domnului, altora pe acela de a scrie poezii ori de a conduce lucrarea cu copiii ori cu femeile. Fiecare după puterile sale. Iar la vremea hotărâtă El va cere socoteala fiecăruia cu privire la lucrarea specifică ce i-a fost încredințată. Te îndemn, de aceea, drag creștin, să slujești Domnului după puterile tale prin lucrarea pe care El ți-a încredințat-o, căutând ca nicicum să nu lenevești crezând că te mai afli pe Calea Domnului. Lui Dumnezeu nu-I plac creștinii leneși, nici cei neroditori, de aceea mă adresez inimii tale, dragul meu, din dorința de a te salva din starea în care, poate, te afli și de a căuta să te înviorez ca roua în zorile dimineții. Eu, de la mine, nu pot face acest lucru, dar Duhul Sfânt se poate folosi de poeziile mele în acest scop.

De-a lungul vremurilor au fost mulți care s-au crezut că sunt „ceva” sau „cineva” în materie de credință, dar la o adiere de vânt, mai mică sau mai mare, au căzut, iar căzătura le-a fost fatală, atât de fatală încât, odată căzuți de pe pedestalul pe care singuri și l-au construit, nu s-au mai putut dirica. Iată de ce credem că această carte ar putea fi și un instrument bun de folosit în lupta cu Cel Rău, un instrument care, folosit așa cum se cuvine, poate transforma viața unui om.

Ți s-ar putea părea că poeziile mele sunt, în marea lor majoritate, triste. Da, așa este, ai perfectă dreptate! Dar aș vrea să-ți spun, dragul meu cititor, un lucru pe care sunt sigur că-l știi, și anume acela că inimii și duhului din tine nu le poți porunci să te inspire așa cum vrei tu. Duhul Sfânt este Acela care a inspirat aceste poezii, de aceea eu nu mă consider decât un simplu canal de comunicare pus din proprie inițiativă la dispoziția Domnului și a Lucrării Sale. Și dacă, prin absurd, aș fi încercat să schimb tonul sau mesajul poeziilor, cel mai probabil aș fi eșuat lamentabil, iar asta datorită faptului că mesajul Domnului nu poate fi alterat nici măcar de așa-zisele intenții bune. De aceea, dacă poeziile mele te vor întrista (o bună parte dintre ele), lucrul acesta este, după părerea mea, de bun augur și pentru zidirea sufletului tău, iar aceasta pentru că Domnul Isus Însuși a simțit de multe ori mare întristare, iar uneori Biblia spune chiar că simțea o întristare de moarte: „*Isus le-a zis atunci: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici și vegheați împreună cu Mine.”*” (Matei 26:38) Iată, deci, că uneori întristarea aduce o mare bucurie! Iar bucuria este rezultatul unei trăiri intense cu Domnul Isus, chiar în mijlocul întristării și al prigoanei: „*Căci, dacă vă întristez, de la cine să mă aștept la bucurie, dacă nu de la cel întristat de mine?*” (2 Corinteni 2:2) „*Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei roada dătătoare de pace a neprihănirii.*” (Evrei 12:11) „*Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare.*” (Iacov 1:2-3). Nu de puține ori poeziile mele

au fost stropite cu lacrimi, de aceea te asigur, prietene, că alegând să le citești n-ai să regreti nicidecum!

Prin ultimele mele cuvinte, dragul meu, te invit să-ți deschizi inima și să citești aceste poezii nu numai cu mintea, cu rațiunea, ci în primul rând cu inima pentru ca duhul pe care Dumnezeu l-a pus în tine să se bucure și să vibreze ca o harfă divină în mâna unui maestru!

Îți doresc să beneficiezi de o lectură cât mai plăcută, dar mai ales cu folos pentru inima ta!

Autorul

RUGĂCIUNE

Doamne, noi Îți mulțumim
Că ne dai belșug în toate,
Că veghezi ca noi să fim
Mulțumiți, pe cât se poate.

Mulțumim că ne ajuți
Cu puterea Ta divină
Și că L-ai trimis pe Fiu-Ți
Să ne ia a noastră vină.

Pentru totate-Ți mulțumim
Și ne rugăm, Doamne de sus,
Copii ai Tăi să ne numim,
Să fim alături de Isus.

Dă-ne, Doamne-, un loc la Tine
Unde să-Ți aducem rugi
Și să ne rugăm de bine
Pentru orbi și pentru ciungi.

Tu ești Cel ce dai putere
La bolnav și păcătos
Prin Isus ce cu durere
Din prăpastie ne-a scos.

Lacrimile-mi curg de-a rândul
Căci mulți oameni s-au vândut,
Dar cei ce-au primit Cuvântul
Sufletul nu și-au pierdut.

Vai, pierdut e călătorul
Ce-i călăuzit greșit
Și nu găsește Izvorul
Apei Vii: e istovit.

Călătorul care-n viață
Merge doar pe drumul drept

Știe ca să facă față
Celui rău, vrăjmaș, nedrept.

Doamne, dă-ne-nțelepciune
Și iubire sufletească,
Cele bune să se-adune,
Cele rele să pălească.

Oamenii din astă lume
Vor avere, bani, mărire
Pe când alții, fără nume,
Merg săraci în cimitire.

La ce bun averea toată?
Nu trecem același vad?
Mergem după judecată
Unii-n rai, alții în iad.

Dă-ne, Doamne, judecată
Să citim al Tău Cuvânt,
Să îndepărtăm de-ndată
Tot ce-i goană după vânt.

Cine-și roagă moartea iute
E un laș și un ateu,
Iar ca ei sunt mii și sute:
Oameni fără Dumnezeu.

Viața asta-i prea frumoasă
Ca s-o terfelim mereu,
Chir de-i grea, totuși ne pasă
Căci ne-a dat-o Dumnezeu.

Chiar de-o duci mai greu în viață
Și crucea îți pare grea,
Nu huli, și ia povață:
Asta-i încercarea ta!

Unii-n culmea disperării
Își înfig cuțitu-n piept,

Dar un lucru dau uitării:
Că ei nu au acest drept!

Pe alții Satana-i pune
Să ucidă pe cel drept,
Însă uită-un lucru-anume:
Că ei nu au acest drept!

Drept de viață și de moarte
Are numai Dumnezeu,
Și-L iubesc, căci El împarte
Mântuirea ce-o vreau eu!

De aceea, Doamne sfinte,
Eu Te rog fierbinte-acum
Să mă-ndrumi tot înainte,
Spre al raiului scump drum,

Căci în viața asta scurtă
N-avem altceva mai sfânt
Decât mila Ta cea multă...
Restu-i goană după vânt.

VENIȚI, CREȘTINI, LA POCĂINȚĂ!

Isus ne cheamă azi din nou
La viață nouă și credință
Cu glasul Său ca un ecou:
„Veniți, creștini, la pocăință!”

Cu gura arsă și-nsetată,
Cu glasul plin de umilință
Isus ne cheamă înc-o dată:
„Veniți, creștini, la pocăință!”

Se-aude-un glas plin de iubire
Ce cheamă-n slăvi, la biruință:
„Veniți, copii, la Mântuire!
Veniți, copii, la pocăință!”

Pe Golgota durerii noastre
Îngenunchem cu umilință.
Isus ne cheamă-ntr-a Lui oaste:
„Veniți, creștini, la pocăință!”

Prin Duhul Sfânt s-avem iertare,
Să ne zidim a noastră ființă
Prin Domnul nost' și-a Lui chemare:
„Veniți, creștini, la pocăință!”

Azi jertfa Mielului ne cheamă
La pocăință și iubire,
Iar Domnul sfânt cu drag ne-ndeamnă:
„Veniți, copii, la Mântuire!”

Ne-ndeamnă astăzi Domnul vieții
Ca Tatălui să-I dăm cinstire
Și strigă-n zorii dimineții:
„Veniți, copii, la Mântuire!”

Azi, ca un imn de biruință,
Ascult această glăsuire:

„Veniți, creștini, la pocăință!
Veniți, veniți la Mântuire!”

Purtați pe-aripi de biruință
Ne îndreptăm către iubire
Și, prin Cristos, spre pocăință,
Căci spune Domnul, spre zidire:

„Veniți, copii, la fericire!
Veniți, creștini, la biruință!
Veniți, veniți la Mântuire!
Te-aștept, popor, la pocăință!”

SEMINTELE
(vezi Matei 13: 1-23)

Pe vremuri, Isus, când vestea-Mpărăția,
Când încă era pe pământ El, Păstorul,
Acela de care ne-a vorbit Isaia
Ne-a spus întâmplarea cu semănătorul.

Poporul dorea să-I audă iar glasul
Acelui ce este mai mare-ntre regi,
Iar El, 'conjurat¹ de-ucenici la tot pasul
Se urcă pe vas și vorbește lumii-ntregi.

„Un om semăna-ntr-un ogor de pământ rău
Și-a pus în pământ o sămânță mai mare;
O parte căzut-a în drum, și-a fost prea rău,
Căci fost-a mâncată de păsări și fiare.

Căzut-a apoi și pe piatră și stâncă
Și-ndată ieșit-a, căci n-avea pământ mult,
Dar soarele-a stins-o cât n-a crescut încă,
A ars-o cu totul și-a fost luată de vânt.

Apoi mai căzu-ntre toți măcăciunii,
Dar spinii crescură și-apoi o-necară,
Iar planta se stinse, urmând rădăcinii
Și tot rodul plantei ajunse de-ocară.

Stăpânul puțin mai avea din semințe,
Le-a pus în ogorul mai rodnic și mai bun;
Aici spicul fost-a de treizeci grăunțe,
De șaizeci, de-o sută, adevărat vă spun!

Acei ce-au ureche, s-audă, deci, bine!”
Apostolii spus-au, de El mai aproape:
„O, Rabi, cuvintele spuse de Tine
Sunt numai prin pilde ne-nțelese aproape.”

Isus nu stătu-ngândurat, ci răspunse:
„Voi știți acum tainele toate, -aveți harul
Și nu v-au fost, deci, tănuite, ascunse,
Dar ei știu puțin, n-au văzut încă darul.

Acel ce azi are, de-a pururi avea-va,
Iar cei ce-s săraci, săraci-vor cu duhul
Căci au ochi, dar nu văd, îi tulbură pleava,
Urechi au, de-asemeni, n-aud, însă, Duhul.

Ei tari sunt de-urechi, nici nu vor să audă,
De piatră au inima, -au idoli, e prea mult,
Sunt mult prea orbiți, vor de alții să râdă,
Își zic cu-a lor minte: «Nu vreau de El s-ascult!»

Ferice de voi, cei ce-aveți urechi bune,
Slăviți azi pe Tatăl, cântați-I mai tare,
Ferice de voi, căci cu ochii veți spune
Că voi Îl slăviți azi pe Domnul Cel Mare.

Mulți vrut-au să vadă minunile-acestea,
Proorocii și oamenii fără de vină,
Mulți vrut-au s-audă magnifica veste
Prin care se-arată puterea divină.

Sămânța căzută în drum este-acela
Ce-aude Cuvântul, dar nu-L înțelege;
Atunci vine hoțul, Satan este-acela
Ce fură Sămânța, nimic nu se-alege.

Sămânța căzută pe pietre și stâncă
E omul ce-ndată primește Cuvântul,
Dar, dând de necazuri și prigoană adâncă,
Se leapădă iute și-L dă de-L ia vântul.

Sămânța căzută-ntre spini este omul
Ce-aude Cuvântul, dar grijile sale,
Dorința de-avere-l desparte de Domnul
Și omul deja e căzut de pe Cale.

Sămânța ce cade-n ogorul cel bun
E cel ce-nțelege Cuvântul, lucrează,
Iar roada-i bogată, căci Blândul Stăpân
Conduce viața-i și o luminează.”

l'conjurat = înconjurat

DE DRAGOSTE

sau

DRAGOSTE DIVINĂ

(vezi 1 Corinteni 13)

Apostolul Pavel ne scrise odată
Mesajul său pașnic, de dragoste plin;
Epistola fu Corintenilor dată,
Iar ei înțelese-au mesajul divin.

„În limbi omenești, îngerești de-aș vorbi chiar
Și dragoste n-aș avea, nici n-aș iubi,
Aș fi o aramă ce azi sună-n zadar,
Aș fi un chimval zângănind, aș muri!

Și chiar de-aș putea prooroci, cum fac sfinții,
Sau tainele lumii, știință-aș avea,
Și chiar prin credință de-ar fi să mut munții
Și dragoste nu am, nimic n-aș avea.

Chiar dacă averea mi-aș da-o în hrană
Săracilor, trupul meu ars de mi-ar fi,
Ori tot acest trup de-ar fi numai rană
Și dragoste n-am, în zadar aș muri.

Căci dragostea este-ndelung răbdătoare,
E plină de duh și-i prea bună cu noi,
Ea nu pizmuiește, ci-i prea iubitoare
Și nici nu se laudă, nu e ca noi.

Ea nu se comportă cu necuviință,
Nu-i lacomă, nu vrea să aibă averi,
Mânia-i lipsește, nu-i stă-n conștiință,
Nu suferă răul, ci doar mângâieri.

Pe cei fără de lege-i îndeamnă spre bine
Căci nu-i bucurie în fărădelegi,
Ci doar adevărul mai poate s-aline,
Să dea bucurie vieții întregi.

Ea, dragostea, crede și-acoperă totul
Căci nu e nimic mai puternic ca ea,

Speranța, nădejdea, la ea e suportul,
Ea suferă totul, sărmana da ea!

E veșnică dragostea,-n veci n-o să piară.
Sfârși-vor odat`proorociile-n veci,
Limbajul de-acum e sortit să dispară,
Cunoașterea toată sfârși-se-va, deci.

Cunoaștem în parte, căci știm prea puține,
Proorocii ne spun parțial ce va fi.
Acest „parțial” este astăzi, dar mâine,
Atuncea acesta se va isprăvi.

Vorbeam în pruncie obraznic, ca pruncii,
Simțeam ca pruncuțul, gândeam infantil;
Când om m-am făcut și-am dedat brațul muncii
Gândesc ca un om, cumpătat și abil.

Acuma vedem întuneric de moarte,
Atunci față-n față vedea-vom mereu,
Acuma cunoaștem ce-i viața în parte,
Atunci vom cunoaște preasfântul trofeu.

Acum dar rămân cele trei componente:
Credința, nădejdea și dragostea, deci;
Și totuși mai mare-ntre sentimente
E dragostea sfântă ce ține în veci.”

Acestea sunt sfaturi ce-ndeamnă la bine
Pe care Apostolul Pavel le-a dat,
Ne-ndeamnă pe toți: pe mine, pe tine ...
Cuvinte utile și demne de-urmat.

DOMNUL SĂ NE AJUTE CA DRAGOSTEA SĂ FIE TARE CA O STÂNCĂ!

SĂ FII NĂSCUT DIN NOU ...

(Ioan 3: 1-13)

Într-o noapte la Isus
A intrat un fariseu,
L-a trezit din somn și-a spus:
„Doamne,-s un fruntaș iudeu.
Nicodim eu mă numesc
Și aș vrea să-Ți spun deschis
Că eu Te mărturisesc
Ca pe-un Drum spre Paradis.
Ești un fel de-nvățător,
Fiu de Tată Creator.”

Isus i-a răspuns așa:
„Nicodime, dragul Meu,
Raiul nu îl poți vedea
Dacă nu te naști din nou.”
Zis-a Nicodim așa:
Rogu-Te a mă ierta,
Dar mai pot eu a intra
În pânțece la mama?
Eu sunt om bătrân de-acum
Și sunt la sfârșit de drum.”

Isus i-a vorbit di nou:
„Eu îți spun adevărat
Că de nu te naști din nou
Din apă și Duh curat
Tu în Rai nu poți intra.
Păcătoasă-i carnea ta,
Dar Duhu-i nădejdea ta,
El te scapă de-orice rău
Dacă crezi în Dumnezeu
Și te-ndrești pe Drumul Său.

Ce ți-am spus nu te mira
Nici nu-ți pară prea pe dos:
Vântul suflă-ncotro vrea
Și-auzi vuietul nervos,
Dar de unde vine el

Și unde se duce iar
Este-o taină de oțel:
Nimeni chiar n-are habar.
Tot la fel cu-acela ce
Din Duh nou născut el e.”

Nicodim n-a înțeles
Și Isus i-a spus pe drept:
„Tu ești dascălul ales,
Cum de nu ești înțelept?
Noi mărturisim ce știm
Și vorbim ce am văzut,
Dar voi credeți că mințim
Sau poate ni s-a părut.
N-ați crezut ce-i pământesc,
Cum veți crede ce-i ceresc?

Și-apoi nimeni n-a urcat
În Cerul cel sfânt de sus,
Numai Fiul Preacurat
Care-n lume-a fost adus.”
Fiului Preasfânt din cer
De-astăzi viața mi-o ofer
Ca să facă El din ea
Slava Tatălui și-a Sa
Și Îl rog ca pururea
Să conducă viața mea.

***SLĂVIT SĂ FIE TATĂL DIN CERURI ÎMPREUNĂ CU FIUL SĂU
PREAIUBIT ȘI CU DUHUL ADEVĂRULUI!***

UȘA OILOR

(Ioan 10: 1-21)

Isus e mărturia cea mai grăitoare
Că Tatăl ne-a creat spre slavă și cinstire,
Iar noi suntem datori cu cinste și iubire
Și viața s-o predăm curată ca o floare.

El Însuși ne-a-nvățat să ținem frâu pierzării:
„Adevărat vă spun că cel ce ocolește
Și nu intră pe ușă, cum este creștinește,
E-un hoț și-i un tâlhar, e fiul desfrânării.

Dar Cel care-a intrat pe ușă fără să sară
E Cel ce păstorește oile acele,
Portarul Îdeschide staulul, iar ele,
La glasul-I de arhanghel, ies, atunci, afară.

El merge înainte,-oițele-L urmează
Căci glasul-i cunoscut și-i dulce pentru ele,
Dar vorba de străin e plină de-amăgele,
De-aceea nu-l cunosc și se îndepărtează.”

În pilde le-a vorbit că El este Păstorul,
Că El și numai El e Calea, Adevărul,
Dar ei n-au priceput că El, Învățătorul
E Cel prin care-ajungem noi la Creatorul.

„Vă spun în adevăr – vorbi în continuare –
că Ușa pentru oi sunt Eu, căci doar prin Mine
Puteți să moșteniți averile divine,
Dar restul-s niște hoți, tâlhari de drumul mare.

Prin Mine mântuirea capătă putere
Iar cei ce vor să intre-n pajiștea divină
Și cei ce vor să-și afle liniștea, să vină,
Căci Cel ce M-a trimis îi scapă de durere.

Când vine, hoțul fură, pradă și omoară,
Dar Eu când am venit adus-am bucurie
Și viață din belșug și nevinovăție...
Vă-ntreb acum pe voi: nu-i asta o comoară?

Eu sunt Păstorul bun și fără de prihană
Căci nu-Mi las nicio clipă turma, însă iată
Că cel care-i plătit, când lupul se arată
Dă fuga-n adăpost, curaju-i se destramă.

Păstorului plătit i-e frică-atunci de fiară,
Lui nu-i pasă defel de ce se-ntâmplă-n urmă,
De-aceea-am venit Eu, să am grijă de turmă
Ca niciun mieluşel de-al Meu să nu mai piară.

Cunosc poporul Meu, iar el Mă ştie bine,
Îl ştiu pe Tatăl Meu și ştiu că Mă iubeşte,
Iubesc pe-oricine-acum în viaţa-i Mă primeşte
Și viaţa Mea o dau și dragostea din Mine.

Și alte oi mai am ce nu-s acum de faţă,
Dar vreau să le aduc, să fiți părtași cu toții,
S-asculte glasul Meu, să-nvingă brațul morții,
Păstorul să fiu Eu, Izvor Etern de viață.

Părintele Presfânt cu dragostea-I Mă-mbie,
Căci ştie că Mă duc spre-o viață de domnie,
Dar n-o fac obligat, ci din porunca vie
A Tatălui Ceresc, Stăpânul din vecie.”

Atunci iudeii iar în grupuri se-mpărțiră...
O parte: „Are drac!” – părerea și-o dădură,
Dar altora părea că vorbele plăcură:
„Ce-a spus e adevărul! De ce oare vă miră?

Cuvintele ce-a spus sunt vorbe înțelepte...
Satan nu dă lumină orbilor din fire,
Nici viață celor morți, nici mușilor vorbire...”
Să nu-L lăsăm prea mult pe Tatăl să ne-aștepte!

SLAVA ȘI HARUL DOMNULUI SĂ FIE CU NOI TOȚI!

DESCHIDE UȘA, SUFLETE TRUDIT!

Deschide ușa, suflete trudit!
De-ai obosit pe cale, în lupta ta cea mare,
Când nu mai poți, tu strigă: „Isuse, dă-mi salvare!”
Deschide-acuma, nu-L lăsa mâhnit!

Deschide ușa, suflete trudit,
Căci Domnu-ți bate-n poartă de-o veșnicie, poate...
Nu-L mai lăsa s-aștepte, dă-I drumu-n casă, frate!
Primește Viața, suflet obosit!

Deschide ușa, suflet pocăit!
Adu-ți, acum, aminte de multele-ți păcate
Și spune-I Lui: ”Isuse, mă iartă, Împărate!
Lumina lumii, fii binevenit!”

Deschide-I ușa Domnului iubit
Și nu-L lăsa să plece, ci spală-L pe picioare,
Cu inima smerită, umil să-I ceri iertare...
Deschide-I, că e trist și obosit!

Deschide ușa, frate preaiubit,
Aceluia ce-ți cere doar adăpost și pâine
Și niciodată-n viață să nu-I spui: „Vino mâine!”,
Ci spune-I dulce: „Fii binevenit!”.

Deschide ușa, frate mântuit
Și nu-L lăsa să plece, că-I obosit și zice:
„Privește-Mi rănila de cui și urmele de bice...
Deschide-Mi ușa! Iată, am sosit!”.

ÎNTOARCEREA FIULUI RISIPITOR

(Luca 15: 11-32)

Comori de suflet, pilde și dulce-nțelepciune,
În Biblie sunt puse, aproape, la-ndemână...

E una ce ne-nvață că-i o deșertăciune
O viață fără Domnul și plină de furtună.

„Din cei doi fii pe care un om îi dobândise
Lipsit de-nțelepciune, cel mic îi zise-odată:
«Dă-mi partea mea de-avere să pot trăi ca-n visel!»
Și tatăl a-mpărțit-o în părți egale toată.

Nu după multe zile, își strânse el averea
Și a plecat de-acasă, departe de-a sa țară...
Pe-o viață de desfrâuri el și-a găsit plăcerea
Nebănuind că pâinea avea să-i fie-amară.

El cheltui, deci, totul pentru plăceri de-o clipă
Și-n țara lui, departe, avea să plângă-amarnic
Căci foametea cea neagră-și întinse-a ei aripă,
Iar el, pe cât se vede, nici nu era prea harnic.

Se duse, dar, degrabă și se-angajă ca slugă,
Iar omul unde-ajunse cu porcii îl trimise.
Cât ar fi vrut atuncea la roșcove s-ajungă!
Dar nu putea să-nhațe, căci nu-i erau permise.

Și stând așa pe gânduri, a tresărit de-odată:
«Dar toți argații noștri nu duc lipsă de pâine
Deci, am să plec acasă și am să spun: „O, tată,
Primește-mă argat!” Și asta chiar de mâine.»

Astfel, plecă spre casă... Dar lungă-i calea-ntoarsă!

El încă n-ajunsesese, dar tatăl îl văzuse
Și alergă înainte-i: «Bine-ai venit acasă!»
Și plânse mult la pieptu-i, căci parcă îl pierduse.

«Tată – îi spuse fiul – păcatu-mi stă înainte,
Dar Domnul să mă ierte, și-asemenea și ție,
Cu lacrimi și regrete, îți fac o rugămintă:
Primește ca de-acum argat să-ți fiu eu ție!»

Dar tatăl zise-ndată: «Puneți-i haina bună
Și un inel pe deget și-ncălțăminte-ușoare,
Aduceți și vițelul cel îngrășat; o lună
Să fie veselie, că azi e sărbătoare!

Căci fiul meu acesta ce mort a fost o vreme
A înviat acum și merită iubire;
Era pe drumuri rele pierdut mult prea devreme
Dar el s-antors acum spre-a Domnului cinstire.»

Băiatul cel mai mare de la ogor venise
Și, auzind acasă că-i muzică și jocuri,
Pe-un rob chemă afară și, curios, îi zise:
«Ce se întâmplă-aicea de-i veselie-n focuri?»

«Dar cum? Nu știi stăpâne că încă ai un frate?
A fost plecat o vreme, dar s-a întors la tine
Iat tatăl vrea prin asta iubirea să-și arate
Și a tăiat vițelul că-i sănătos și bine.»

Înfuriat la culme când auzise-aceste,
În ura lui cea mare nu mai voi să intre,
Dar tatăl zise: «Intră, căci am să-ți dau o veste.»
Iar el îi spuse: «Tată, te rog să iei aminte!

Eu îți muncesc ca robii de-atâția ani de zile
Și – iată – niciodată nu ți-am călcat porunca
Și ți-am lucrat și câmpul și munci mai dificile...
Deci, pentru fiu-ți cinstea și pentru mine munca?

Căci mie niciodată nu mi-ai tăiat un ied.
Știi oare tu averea-ți pe ce-a fost cheltuită?
Pe desfrânări și pofte și pe necinste, cred,
Pe-o viață fără grijă și de poveri lipsită.”

«Tu mi-ești întotdeauna aproape, ești cu mine
Și nu cunoști ce-i lipsa, căci tot ce am las ție,
Dar fiul meu acesta a dus-o oare bine?
Deci ce mai stai? Poftește, să fie armonie!

Căci iată c-al tău frate la moarte se duse
Dar a-nviat, e-acasă și-i plin de umilință;

Din drumuri de ocară pe unde el fusese
A fost găsit și-i vrednic de-a Vieții biruință.»”

Și noi am fost odată risipitori, se pare,
N-am ascultat de Tatăl și n-am avut credință;
Acuma însă Domnul ne-a dat răscumpărare...
Slăvit să fii Tu, Doamne, căci Tu dai biruință!

PATIMILE DOMNULUI ISUS

(*Marcu 8: 31-38; 9: 1*)

La Betsaida Domnul aflându-se odată
La ucenici le spuse ce patimi o să-ndure
Și cum bătrânii țării-L va lepăda îndată
Și preoți, cărturarii și-a lor rea hotărâre.

Căci hotărârea luată va fi să-L răstignească
Și va fi mort trei zile, apoi o să-nvieze.
El le vestea pe față și fără să clipească,
Dar Petru, tot muștrându-L, voia să-L cerceteze.

Isus însă se-ntoarse. Privindu-și ucenicii,
Muștrând pe Petru-i zise: „Satano, înapoia!”
Căci gândul tău e astăzi la-a omului capricii
Și nu-i la Tatăl dulce ce zice: „Azi fă-Mi voia!”

Chemând apoi norodul și ucenicii-atunci:
„De cineva voiește să vină după mine,
Să-și lase toată firea, în spate să-și ia crucea
Și să-Mi urmeze Mie uitându-se pe sine.

Căci cel ce vrea să-și scape viața, se va duce
Și cel care-Mi urmează și-i în neprihănire
Va câștiga viață, chiar de-ar muri pe cruce,
Căci Domnu-i dăruiește în ceruri mântuire.

Și ce vă folosește să câștigați pământul?
Căci sufletul v-ați pierde și n-ați mai fi-n Lumină.
Sau sufletul de-l pierdeți ori dacă vi-l ia vântul
Cu ce-l răscumpăra-veți ca pacea să revină?

De cei ce li-i rușine cu Mine-n lumea sclavă
Și-n neamu-acesta mare, curvar, plin de păcate
Și Mie o să-Mi fie când voi veni cu slavă
Să judec lumea asta de rău și nedreptate.

Vă spun să știți acum: din cei ce stau cu Mine
Sunt unii-n care moartea nu va găsi plăcere
Căci mai presus de toate s-au lepădat de sine
Și vor vedea Regatul cum vine cu putere.

„EU SUNT PÂINEA VIETII”

Lângă Marea Galileii,
În orașul Capernaum
Domnul nostru se oprise.
Și în templu, stând pe-un scaun
Față-n față cu iudeii
Și norodul ce-L găsisese
Fu-ntrebat: „Aici de când ești?”
El răspunse, dar, agale:
„Adevăr vă spun acuma:
N-ați bătut atâta cale
Pentru semne îngerești;
Iată, voi venit-ați numa’
Pentru pâinile acele.
Însă iată-a mea povață:
Nu lucrați pentru mâncarea
Care pierde, stați în față
Și lucrați pentru mâncarea
Sfântă între toate cele.
E-o statornică mâncare
Pentru veșnicia sfântă;
Însumi Eu vă dau aceasta
Pentru cei ce Mă ascultă.
Dumnezeu slăvit și mare
Pusu-mi-a pecetea asta.”
Iar atunci I-a zis norodul:
„Ce să facem pentru Domnul
Și lucrarea Sa cea sfântă?”
„Ce să faceți? Credeți Omul,
Cel ce vă învață totul,
Cel ce astăzi vă cuvântă!”
„Cum vom crede noi azi Ție?
Care-i semnul ce-l vei face?
Ce lucrezi Tu? Spune, spune,
Vrem să știm: ne dai Tu pace?
Căci bătrânii în pustie
Mană erau puși s-adune.”
„Moise nu avea putere
Să vă dea pâinea cerească;

Tatăl Însuși v-a dat pâine
 Ca norodul să-L slăvească.
 Pâinea Domnului e-avere
 Și vă dă viața de mâine.”
 „Dă-ne pâinea-aceasta bună!”
 „Eu sunt Pâinea Sfântă-a Vieții
 Și acel ce Mă urmează
 Până-n anii bătrâneții
 - Chiar prin vremuri de furtună –
 El în veci nu însetează.
 Dar, cu toate cele spuse,
 Tot nu cerdeți, din păcate...
 Ce-Mi încredințează Domnul
 Păstori-voi cu dreptate
 Și pe cel care crezuse
 Voi veghea să nu-l ia somnul.
 Pe cel ce la Mine vine
 Nu-l voi izgoni afară;
 Tatăl M-a trimis în lume
 Ca niciunul să nu piară,
 Ci acel ce crede-n Mine
 Veșnic mii de ani s-adune.”
 Când a zis că-i Pâinea Sfântă
 Ce S-a pogorât din slavă
 Toți iudeii-n a lor țeste,
 Cântitori fără ispravă
 Se gândeau cu mintea strâmtă:
 „Cum ne spune El aceste?
 Oare nu-i e fiu Acesta
 Lui Iosif Galileanul?
 Iar Maria nu-I e mamă?
 Nu-i Isus Nazarineanul?
 Nu ne joacă oare festa
 Când ne spune fără teamă:
 «Eu M-am pogorât din cer!»?”
 Dar, văzând cum se sfădește,
 Isus a muștrat poporul.
 „Cin’ pe Tatăl Îl iubește
 Viața veșnică-i ofer,
 Căci doar Eu vă sunt Păstorul.

Proorocii-au scris în carte:
«Toți vor fi-nvățați de Domnul.»
Tu, ce-n Dumnezeu crezut-ai,
Vezi, să nu te prindă somnul!
Drept îți spun că tu ai parte
Prin nădejdea ce avut-ai!
Cine a primit Cuvântul
Va veni la Mine-n slavă.
Nimeni n-a văzut pe Tatăl,
Numai Solul de ispravă,
Fiul preaiubit de Sfântul;
El e-n fața voastră: iată-L!
Cel ce crede azi în Mine
Are Viața pe vecie;
Eu sunt Pâinea Vieții voastre.
Mărturia Mea e vie,
Face inimile pline
De Lumina Slavei noastre.
Străbunicii voștri, iată,
Au mâncat mană-n pustie
Și-au murit cu toții, însă
Uite, Eu sunt Pâinea Vie,
Pâinea ce-o aveți răsplătită
Dup-o viață-n Mine pusă.
Domnul Slavei Mă trimise
Întrupat în Pâinea Sfântă
Să dau viață pe vecie
Celor care Mă ascultă,
Căci norodul rătăcise
În păcat și în robie.
Trupu-Mi este Pâinea Vie
Și-L voi da spre viața voastră.”
Ei, având un duh de sfadă:
„Cum să-L dea în hrana noastră?”
De vreți viață-n voi să fie
Mâncați hrana Mea curată,
Trupul Meu ce se jertfește,
Sângele ce-Mi curge-n vine,
S-aveți Viață-n veșnicie
Cum o port și Eu în Mine,

Căci acel ce nu voiește
Osândit e pe vecie.
Trupul Meu se dă ca hrană
Pentru cei înfometăți;
Sângele ce-Mi curge-n vine
Îl vor bea cei însetăți.
Pentru cei fără prihană
Voi fi-n ei și ei în Mine.
Pâinea Vieții nu-i ca mana,
Ci-i o Pâine pururi vie,
Pâinea celor izbăviți
De-a păcatului robie.
Îmbrăcați, deci, neprihana
Să puteți să vă hrăniți
Și prin Duhul Viu sfințiți
Veți fi pururi mântuiți.”

ÎNTOARCEREA LUI SAUL

(Faptele Apostolilor 9: 1-22)

Duminică, 2 februarie 2003

Din râvna lui prea mare, necunoscând dulceața
Învățăturii sfinte a Domnului Isus
Prigonitorul Saul la ucenici lua viața
Crezând că face bine și urcă-n ceruri, sus.

Astfel, se duse-odată la preotul cel mare
și îi ceru scrisoare să meargă la Damasc
În lanțuri să aducă a' lui Isus popoare,
Să-i stoarcă de credință într-al mâniei teasc.

Aflat, de-acum, aproape de ținta lui finală
Se luminară-o dată a' cerului ferești
Și se-auzi din ceruri o voce magistrală:
„Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?”

Cu fața în țărână, c-o frică sfântă-n suflet
Saul răspunse-atunci: „Dar cine ești Tu, Doamne?”
„Eu sunt Isus Acela cu Nume de răsunset
Pe care-L prigonești de-atâtea veri și toamne!

Dar greu ți-ar fi acuma într-un țepuș piciorul
S-arunci, căci cu durere l-ai trage înapoi!”
„Ce vrei să fac eu, Doamne?” Și îl trecu fiorul.
„Să intri în cetate și să aștepți apoi.”

Oștenii dimprejuru-i de frică-ncremeniră,
Căci nu vedeau pe nimeni... Doar auzeau un Glas...
Saul se ridicase, dar ochii îi orbiră
Și fără de vedere trei zile a rămas.

Iar în orbirea asta stătu fără mâncare
Și nu bău nici apă, ci doar a așteptat...
Dar iată că deodată Mântuitoru-apare
Lui Anania-n față, iar el I s-a-nchinat.

„Te scoală, Anania, și du-te deîndată
Pe ulița aceea ce se numește «Dreaptă»;

E un iuceu acolo, te du și te arată
Și frică să nu-ți fie, căci Saul te așteaptă.

Și, iată, el se roagă și te-a văzut pe tine
Cum ai intrat acolo și mâinile ți-ai pus
Să-și capete vederea spre-a Mă slăvi pe Mine...
Te du și fă acestea așa cum ți le-am spus!”

„Dar, Doamne, omu-acesta, din câte știi eu bine
A săvârșit doar răul, și teamă mi-e de el
Căci, ucigându-Ți sfinții, Te-au prigonit pe Tine
Și vrea aici, se pare, să facă tot la fel.”

„Tu du-te – zise Domnul – căci el îmi va fi vasul
Ce Numele-Mi va duce, cu cinste-L va slăvi,
Iar neamurile toate-i vor asculta, dar glasul,
Și regii, și-mpărații și se vor pocăi.

El pentru Sfântu-Mi Nume va trebui să-ndure
Și-i voi vesti de-aceea tot ce va suferi.”
De-ndată Anania, supus iubirii pure
A Fiului din Ceruri, spre Saul o porni.

De cum ajunsese-acolo îi spuse: „Frate dragă,
Am fost trimis de Domnul pe care L-ai văzut
Să capeți iar vederea, orbirea ta să-ți treacă,
Să fii de azi încolo cu Duhul Sfânt umplut.”

Și chiar în clipa cea un fel de solzi căzură
Din ochii lui cei tulburi și văzu-i reveni
Iar amândoi obrații de lacrimi se umplură
Și, botezat cu Duhul, Saul se pocăi.

Dar nu se-opri aicea, ci, luându-și crucea-n spate,
Își începu lucrarea de slavă-a lui Isus,
Având dorința pură ca lumii să-i arate
Că doar neprihănirea ne duce-n ceruri, sus.

Astfel, cu ucenicii vestea în vrednicie
Cuvântul de Lumină al Domnului Isus,
Că El, Mântuitorul, e Fiu din veșnicie
Al Tatălui din ceruri, din Patria de sus.

Iar cei ce-l ascultară, rămaseră-n uimire:
„Nu este el acela ce în Ierusalim
Făcea prăpăd și sânge cu-a sabiei lovire?
Nu este el acela de care ne ferim?

Și n-a venit el oare pe ucenici să-i ducă
Legăți în lanțuri grele la preoții cei mari?”
Dar Saul – nou-născutul dorea să le aducă
Cuvântul scump și sacru în loc de chin amar.

El dovedea pe Fiul, făcându-i de rușine
Pe-acei iudei nevrednici, cu sufletul închis
Și-i învăța cu patos: „Credeți-mă pe mine:
Urmați-L pe Hristosul, Mesia cel promis!”

Duceam odinioară o viață-n desfrânare,
Însă Hristos Mesia, Păstorul meu cel bun
M-a-ntors din a mea cale de veșnică pierzare...
Urăsc ce-am fost odată, iubesc ce sunt acum.

ÎNMULTIREA PÂINILOR

(Ioan 6: 1-15)

De dincolo de-a Galileii mare
Isus și ucenicii, stând pe munte,
Vedeau mulțimea mare de popoare,
Și tineri și bătrâni purtând pe frunte
În crețuri mari aducerea aminte
A vieții irosite fără minte.

Isus pe Filip a voit să-ncerce
Și-i puse întrebarea următoare:
„Acest norod nu poate-acasă merge,
Căci iată că-i aproape de-nsurare;
De unde, dar, vom cumpăra noi pâine
Să-și potolească foamea până mâine?”

Răspunse Filip: „Cei două sute lei
Nu sunt de-ajuns să săturăm poporul.”

Andrei le zise: „Dar este printre ei
Un băiețel de-o șchioapă, pușorul,
Și are el cinci pâini de orz și doi pești;
Dar ce-s acestea la oamenii acești?”

„Spuneți să șadă.” – Isus le porunci –
Iar ei au stat pe iarba verde, deasă.
Smerit, lui Dumnezeu El mulțumi,
Apoi pofti pe toți să stea la masă
Și ucenicii pâinea le-o-mpărțiră,
Cu pește și cu pâine îi hrăniră.

Când i-a văzut sătui, Isus mai spuse:
„Strângeți fărâmiturile de-aici!”
Căci prea multă risipă se făcuse
Și greul tot căzu pe ucenici.
Umplură, deci, cu resturi și fărâme
Douăsprezece coșuri, ni se spune.

Văzând acea lucrare minunată
Poporul se mira și-L lăudau:
„Cu-adevărat acuma ni se-arată
C-Acesta-I Proorocul!” și-L iubeau.

Ca oamenii de-atunci, și cei de-acum
Se-ncred când viața li-i făcută scrum.

Isus știa că au de gând să vină
Să-L ia cu sila și-mpărat să-L pună,
Dar, mulțumit că oamenii-I se-nchină
S-a dus la munte, singur să rămână.
Închină-te și tu, smerit, bucuros
Acelui ce-ți dă mântuirea: Hristos!

ÎNDEM N CREȘTIN

Când ai sufletu-ncărcat
De păcate și greșeli
Fugi la Marele-mpărat
Ca să scapi de poticneli.

De ești trist ori supărat,
De ai sufletul amar
Mergi la Prințul Preacurat,
Căci Isus e plin de har.

De-ai greșit și-ți pare rău
Și din suflet te căiești,
Dacă vrei să fii al Său
Vino să te pocăiești!

Vino-ndată, ce mai stai?
Nu mai sta pe gânduri, deci!
Știi tu câte zile ai?
Domnu-ți dă viața de veci!

Calea-ngustă-i drumul tău,
Poarta strâmtă- ușa ta.
Nu respinge Harul Său
Și acceptă Pacea Sa!

ÎNAINTEA TA, ISUSE...

Înainte Ta, Isuse, plec genunchii, mă smeresc;
Tu-ntinzându-mi mâna-Ți caldă mă ajuți să mă sfințesc.
Drumul nostru-i umilință și-ncercări și chin amarnic,
Însă noi Te-avem pe Tine și ești bun și drept și darnic...

Lumea-n goana ei nebună după aur și arginți
Te-a îndepărtat pe Tine, și-a făcut din idoli – sfinți.
Idolilor din icoane, din hârtie ori din lemn
Li se-aduc tămâie astăzi, sub ei arde untdelemn...

Tot așa și în vechime oamenii se închinau
La Baali și Astartee, multe jertfe le-aduceau.
Iată, deci, cum niște lucruri moarte, reci și fără grai
Pot să ducă-n rătăcire al poporului alai.

Însă noi, Isuse scumpe, slavă numai Ție-Ți dăm,
Crucea-Ți sfântă, Împărate, spre Golgota o purtăm.
Chinurile grele, Doamne, pentru noi le-ai îndurat
Și pe cei ce Te răniră Tu, Isuse, i-ai iertat.

Oare câți din lume astăzi sincer, Doamne, Te iubesc?
Răul care li se face câți prin bine-l răsplătesc?
Cei ce-au strâns comori și aur se frământă și se tem,
Dar noi mulțumim, Isuse, căci în cer plată avem.

Bice grele, fără număr au brăzdat spinarea Ta,
Crucea grea Te-ncovoiase când Te-au dus pe Golgota.
Răstignit fiind pe cruce, chinuit și umilit,
Sângele-Ți curgând șiroaie, pentru mine ai murit.

O tristețe mă cuprinde și mă-ncearcă-un dor nespus,
Dor de bunul meu Părinte și de blândul Miel Isus.
De aceea, Doamne sfinte, în genunchi la Tine vin
Să-mi alini cum numai Tu știi greul inimii suspin.

Lumea asta ne oferă doar iluzii și povești...
Mulțumim, Isuse Doamne, că ești viu și ne iubești...

COLT DE RAI...

Vineri, 21 martie 2003

Mii de stele strălucesc sus, pe bolta înstelată
Și prin ele Tatăl Sfânt toată slava și-o arată.

Ziua, bolta azurie în întreaga ei splendoare
Este plină de lumină, un ocean întins și mare.

Soarele, un glob de aur, fu-ntocmit să ne-ncălzească
Și pe raza lui plăcută primăvara să sosească.

Noaptea, alt luminător stă pe bolta înnegrită:
Este luna ce veghează; lumea toată-i adormită.

Când pe bolta cristalină norii nu-și mai află loc
Vezi că Domnul te iubește? Ai căldură fără foc!

Iar când norii se adună după-o secetă cumplită
Iar te bucuri: după ploaie atmosfera-i răcorită!

Noi din lume-am fost aleși, știm că Domnu-i Ziditorul
Și de Patria Cerească ne cuprinde astăzi dorul.

Oamenii din lume, însă, se întreabă uneori:
„Cine a făcut aceste: soare, lună, cer cu nori?”

Și de-aceea li se-nchină lor, unor creații mute
Ce nu pot să le vorbească, ce nu știu să îi asculte.

Căutăm de mult răspunsuri la-ntrebări ce ne frământă,
Dar al Domnului Cuvânt oare câți îl mai ascultă?

Măcar tu, iubite frate, să ascuți și să-mplinești,
Să te bucuri în iubire, viața-n Domnul s-o trăiești.

Dincolo de norii slavei e un colț de rai bogat
Și dacă-mplinești Cuvântul ție-ți este rezervat.

PSALM

26 martie 2003

Lăudați pe Domnul toți cei umiliți și disprețuiți,
Căci în ochii Domnului avem mare preț!

Lăudați și binecuvântați Numele Domnului
Și aduceți-I ca jertfă duhul vostru zdrobit!

Aduceți-I Domnului cântări de laudă,
Căci El întărește picioarele celor ce vestesc Cuvântul Său
Și face ca genunchii lor să nu se îndoie!

Era să-mi alunece piciorul,
Dar Domnul a fost sprijinul meu și m-a apucat de mână.

Când vrăjmașii mei voiau să mă doboare
Domnul le-a înmuiat inima și a nimicit planurile lor rele.

De aceea zic:

Lăudat să fie Numele Domnului și gloria Lui să țină în veci!

În ceasul suferinței mele nu m-am încrezut în oameni;
Am ridicat glasul către Domnul
Și Domnul mi-a răspuns.

Din locașul Său cel sfânt El a auzit strigătele mele,
Glasul meu a ajuns la urechile Lui.

Cei din lume zic: „Glasul Lui e ca un tunet,
Cine îl poate suferi?”

Dar pe copiii Lui El îi mustră cu blândețe
Ca un păstor ce își paște turmele de mielușei.

Cine este acela peste care să fi venit binecuvântările Lui
Și să zică: „Nu Te cunosc?”

Și cine este omul acela căruia să-i fi vorbit Domnul
Și să zică: „Glasul Tău este prea puternic pentru urechile mele?”

Voi asculta întotdeauna de glasul Domnului,
Voi păzi totdeauna Cuvântul Lui
Și poruncile Lui nu mi se vor părea prea aspre,

Căci Domnul se îndură de cei ce se tem de El
Și îi binecuvântează pe cei ce păzesc poruncile sale.

De aceea zic:
Lăudați pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veac;
Binecuvântați Numele Domnului,
Păziți cărările Lui și mergeți cu încredere pe Calea Lui!

GHETSIMANI
(vezi Ioan 17)

Înainte de-a Sa moarte, în grădina Ghetsimani
Domnul nostru s-a rugat pentru-ai Săi copii sărmani;
Văd și-acum, cu ochiul minții, pe Isus înlăcrimat
Stând smerit pe-ai Săi genunchi, blândul Miel îndurerat.

În durerea Lui amară, Isus S-a uitat spre cer:
„Tată, a sosit momentul! Proslăvește-Mă, Îți cer!
Proslăvindu-L azi pe Fiu-Ți, Fiul Te va proslăvi
După cum I-ai dat puterea Viața de-a o oferi.

Și această Viață sfântă-i ca pe Tine să Te știe,
Că doar Tu ești Dumnezeuul care vii din veșnicie;
Iată astăzi că lucrarea ce Mi-ai dat-o se sfârșește:
Eu Te-am proslăvit pe Tine, acum Tu Mă proslăvește!

Azi, în ceasul suferinței Tată, Eu Te rog fierbinte:
Dă-Mi cununa slavei Tale ce-o aveam mai dinainte;
Oamenii din lumea asta au primit Cuvântul Tău,
Știu că totu-i de la Tine și că nu era al Meu.

Prin Cuvântul de la Tine i-am hrănit și educat,
Au crezut că Eu sunt Fiul și Mesia întrupat;
Iar motivul pentru care Eu Mă rog pentru acei
Care-n grija Mea-i dădusei, e pentru că sunt ai Tăi.

Ce-i al Meu, este al Tău; ce-i al Tău, este și-al Meu
Și prin viața lor curată voi fi proslăvit mereu,
Căci odată ce Cuvântul L-au primit fără vreo plată
Haina sufletului lor nu mai are nicio pată.

Lumea toată Tu Mi-ai dat-o, dar Eu nu mai sunt în lume,
De aceea, Sfânt Părinte, azi Te rog ca-n sfântu-Ți Nume
Să-i păzești întotdeauna, strâns uniți să fie-n veci,
Niciun vânt să nu-i doboare ca pe niște boabe seci.

Cât am fost în lumea asta i-am păzit, i-am mângâiat,
Iată-i, astăzi sunt cu toții, numai cel ce M-a trădat,
Numai el, fiul pierzării, iubitorul de arginți,
Iuda Iscarioteanul nu mai e printre cei sfinți.

Dar acum Eu vin la Tine și Îți spun aceste lucruri
Pe când încă sunt în lume, ca prin ei Tu să Te bucuri;
Pentru că le-am dat Cuvântu-Ți, lumea i-a respins pe rând
Căci ei nu mai sunt din lume, cum Eu Însumi nu mai sunt.

Nu Te rog să-i iei din lume, ci doar să-i păzești de rău,
Să-i sfințești prin adevărul sfântului Cuvânt al Tău.
Cum Tu M-ai trimis în lume, la fel i-am trimis și eu
Și le-am spus să Te vestească și la grec, și la iudeu.

Și Eu Însumi Mă sfințesc ca și ei sfințiți să fie,
Prin îndemnul lor să vină mulți să bea din Apa Vie,
Strâns uniți să fie-n veci, cum sunt Eu cu Tine-acum,
Astfel ca să creadă lumea că Tu M-ai trimis să-ndrum.

Așadar, Le-am dat și slava ce mi-ai dat-o mai `nainte
Ca lumea să știe astăzi că Tu M-ai trimis, Părinte;
Aș mai vrea, iubite Tată, să le pregătești un loc
Sus, la Tine-n veșnicie, unde nu-s dureri deloc,

Căci aș vrea să fim cu toții, Eu cu ei și Tu cu noi,
Slava Mea să se arate până-n ziua de apoi,
Căci iubirea ce Mi-ai dat-o e un dar neprețuit...
Pân-a face lumea asta, Tu pe Mine M-ai iubit.

Pân-acuma, Sfinte Tată, lumea nu Te-a cunoscut,
Viața în neprihănire tare grea li s-a părut,
Dar pe Mine M-ai trimis să vestesc Numele Tău,
Prin iubirea ce Mi-ai dat-o să-i feresc de orice rău.”

Iată, deci, cum Domnul Păcii pentru noi a mijlocit
Așteptând osânda aspră! Iată, deci, cât ne-a iubit!
Haideți azi la El cu toții mii de mulțumiri să-I dăm
Și prin Duhul sfânt lumină de la Domnul să luăm.

RĂSTIGNIREA
(vezi Luca 23: 26-49)

Îl văd și-acuma, parcă, pe blândul Miel Isus
Ducându-și crucea-n spate pe Golgota, în sus;
De-a crucii grea povară tot spatele-L durea,
Dar nimeni nu fu vrednic s-o ia asupra sa.

Doar Simon din Cirena a fost găsit pe drum
Și lemnul l-a purtat în spate el acum;
Isus, cu haina-I ruptă, cu răni adânci pe spate
A dus **a noastră** cruce de poftă și păcate.

În urma lui Isus, mulțime de popoare,
Femeile bocindu-L cu strigăte amare...
Isus S-a-ntors spre ele: „Plângeți-vă pe voi,
Nu Mă bociți pe Mine, căci voi veni-napoi,

Și-atunci, în ziua ceea, vă veți căi amar,
Veți vrea să fi murit, dar vă va fi-n zadar,
Veți ferici pe cele ce n-au născut vreodată
Și munților veți zice: «Cădeți pe noi odată!»

Copacul tânăr – iată – e smuls ori e tăiat;
Atunci ce se va face copacului uscat?”
Isus a spus acestea referitor la noi,
Căci vremea e aproape, iar oamenii sunt răi.

Alătura de El, doi făcători de rele
Mergeau la răstignire în lanțurile grele.
Odată ce-au ajuns, i-au răstignit pe cruce...
Isus era în mijloc, din răni curgându-I sânge...

Isus zicea: „Părinte, ai milă și-ndurare
Căci ei nu știu ce fac; Te rog, dă-le iertare!”
Ei însă-n acest timp, pe haine certăreți,
I-au împărțit cămașa, cum scrie în Profeti.

„De este El Hristosul ales de Dumnezeu
Să-Și mântuiască viața acum nu-I va fi greu,

Căci iată că pe alții i-a mântuit, se pare...”
Batjocorind, frunțașii strigau în gura mare...

De-asemenea, ostașii oțet I-au dat să bea:
„De-ai fi rege iudeu, putere de-ai avea
Te-ai mântui pe Tine și nu Te-ai chinui.”
Batjocorit și trist, Isus tot nu vorbi.

Iar unul din tâlhari, bătându-și joc de El,
A spus: „Tu ești Hristosul, ori eu acum mă-nșel?
De este-așa cum spui, Te mântuie pe Tine,
De chinul greu al crucii mă scapă și pe mine!”

Dar celălalt tâlhar l-a înfruntat spunând:
„Amice, nu te temi de Dumnezeu Sfânt?
Fărădelegea noastră pe noi ne-a osândit,
Dar de privești la El, Îl simți neprihănit.

De-aceea, Te rog, Doamne, să-Ți amintești de mine
Când vei veni cu slavă și să mă iei cu Tine!”
Isus răspunse blând, văzând că s-a căit:
„Vei fi cu Mine-n rai chiar astăzi, îți promit!”

Deodată... întuneric! Trei ceasuri a durat!
A soarelui lumină în beznă s-a schimbat
Și-a Templului perdea se rupse pe din două...
Norodu-ncremenise și ceasul era nouă.

Un strigăt se aude prin beznă în văzduh:
„Încredințez azi Ție, Părinte, al Meu duh.”
Isus muri pe cruce ca noi să fim iertați,
Prin jertfa Lui supremă în Duhul Sfânt bogăți.

Văzând aceste lucruri, sutașul atunci spuse:
„Lui Dumnezeu cuvinte de slavă fie-aduse!
Cel ce muri acum a fost neprihănit;
Degeaba, deci, a fost pe cruce răstignit!”

Poporul fu cuprins de-o cruntă întristare,
Bătându-se în piept vărsa lacrimi amare,

Dar cei ce cu Isus veniseră, stăteau
Și de la depărtare acest măcel priveau.

Sunt unii ce și astăzi, ca și sutașul, spun:
„Cu-adevărat Isus e Fiul Celui bun!”
Dar duhul rău îndeamnă-n cu totul altă parte,
Și prea puțini mai cred ce scrie-n Sfânta Carte.

Și tot așa sunt alții departe de Isus
Cum e acum pământul de cerul sfânt de sus;
Dar noi, prin rugăciune și post, să ne smerim,
Prin jertfa lui Isus mai pocăiți să fim.

RĂSCUMPĂRAȚI PRIN JERTFĂ

La crucea Domnului Isus
Venim cu lacrimi și suspine
Ca Cel ce vede în ascuns
Durerea noastră să aline.

Cu lacrimile pe obraz
Privim spre cerul de lumină,
Dar cum Îl așteptăm noi azi
Pe-al nostru Mire să revină?

Suntem noi oare pregătiți
De-am fi chiar azi răpiți în slavă?
Suntem atât de pocăiți?
Ori viața noastră încă-i sclavă?

Vegheat-am noi ca Duhul Sfânt
În inimă să ne lucreze?
Ori nu cumva pe Mielul blând
L-am cam făcut să Se-ntristeze?

Am ascultat până mai ieri
De firea noastră pământească
Prin clevetiri, beții, plăceri,
Dar Domnu-a vrut să ne trezească.

Prin jertfă-am fost răscumpărați
Și firea noastră răstignită,
Prin sânge de păcat spălați
De-a lumii poftă și ispită.

Hristos a așteptat smerit
Și ne-a bătut cam mult la poartă;
Noi I-am deschis și L-am primit –
El a schimbat a noastră soartă.

Cu prețul sângelui preasfânt
El ne-a-ndreptat pe Calea dreaptă,

Dar oare câte uși mai sunt
La care bate și așteaptă?

Te laud și Te preamăresc
Isuse, căci mi-ai dat iertare,
Prin jertfa Ta mă pocăiesc,
Tu-mi ești colacul de salvare.

Tu sângele Ți l-ai vărsat
Ca eu să capăt mântuire;
Eu mort am fost și-am înviat,
Căci nu mai sunt condus de fire.

Eram așa de păcătos,
Dar Tu mi-ai dat din Apa Vie,
În loc de-un trai fără folos
Mi-ai oferit o veșnicie.

De-aceea vin la cruce Ta
Cu multe lacrimi și suspine
Și-Ți mulțumesc prin viața mea
Că astăzi Tu trăiești în mine.

ÎNVIEREA DOMNULUI
(poezie inspirată din **MATEI 28: 1-10**)

MOTTO: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Corinteni 15: 55)

Isus muri la Golgota pe cruce
Spre mântuirea noastră-a tuturor
Ca tuturor ce sunt la o răscruce
Prin har să fie-al lor Mântuitor.

Când Sabatul era pe terminate,
În zorii primei zile-a săptămânii
Două femei, fiind mai devotate,
S-au dus să vadă-al Său mormânt, spun unii.

Ele-au văzut la locu-nmormântării
Un înger prăvălind din ușă-o stâncă;
Cu teamă, din pricina-nfățișării
Înțepeniră-n liniște adâncă.

Împrumutând din fulger strălucirea
Și din zăpadă-mbrăcăminte albă
Pe față-i se citea neprihănirea
Și-n suflet viața sfântă, ca o salbă.

Chiar și străjerii-au tremurat de teamă
Și, înlemnind, ei au rămas ca morți.
„Ce căutați? Isus, de bună seamă,
A înviat, cum a promis la toți!

De nu credeți, veniți de vă convingeți,
Căci se cunoaște locul unde-a stat!
Veniți aici și teama o învingeți!
Vedeți că ce vă spun e-adevărat?

Veți duce-n Galileea vestea bună
A învierii lui Isus Hristos;
El Însuși ce veți face-o să vă spună.
Acolo-I veți vedea chipul frumos.”

Ele-au plecat de la mormânt cu teamă,
Dar, totodată, și cu bucurie,
Spre ucenici s-au dus, de bună seamă
Ca să le ducă mărturia vie.

Hristos le-a apărut atunci în cale:
„Vă bucurați, că-n veci am înviat!”
Cuprinsă picioarele-I, agale
Smerite, Lui cu drag s-au închinat.

„Duceți-vă și nu vă fie frică,
Ci spuneți ucenicilor să plece
Degrabă-n Galileea Mea cea mică.
Astfel, Mă vor vedea ca Mare Rege.”

Și iată, moartea n-avu biruință
Căci Domnul Sfânt e viu pe veșnicie,
Iar El ne cheamă azi la pocăință:
„Veniți să vă adăp din Apa Vie!”

DESCĂTUȘAREA

(Faptele Apostolilor 12: 1-19)

În vremi de umilință și aprigă prigoană,
În mijlocul furtunii, crescând nelegiuirea,
Irod a prins pe Petru și l-a băgat în lanțuri,
Lui Iacov îi aduse de sabie pieirea.

Iar Petru, pus sub paza a patru gărzi armate,
Își aștepta osânda smerit și în tăcere;
Biserica întregă în rugăciuni purtându-l...
O, Doamne, ce nădejde! Ce dulce mângâiere!

C-o noapte înainte de sumbra judecată
Un înger îl trezește spunându-i: „Scoală iute!”
Descătușat de lanțuri la mâini și la picioare
El hotărăște-ndată de înger să asculte.

Tot îngerul îi zise: „Te-mbracă și te-ncalță
Și vino după mine!” El dete ascultare
Și merse după înger cu o credință vie,
Crezând că-i dus de Duhul sau poate i se pare...

Ajunși lângă cetate, la poarta ei cea mare,
Li se deschise-ndată și-n uliță ieșiră
Iar îngerul în noapte plecă lăsându-l singur...
Văzând minunea, petru, în sinea sa, se miră:

„Acuma văd minunea ce se-ntâmplă cu mine,
Că Domnul Slavei Însuși un înger îmi trimise
Și-I mulțumesc din suflet că m-a scăpat de moarte,
Căci, iată, împăratul cumplit se înrăise!”

El, dându-și bine seama de cele întâmplate,
Spre a Mariei casă se îndreptă îndată;
Erau în rugăciune... Petru bătând la ușă,
O slujnică-l cunoaște, dar încă nu se-arată,

Ci înăuntru-aleargă și spune bucuroasă
Că Petru e la ușă. Ei însă n-o crezură,
Au zis că e nebună sau a avut vedenii,
Dar ușa au deschis-o și totuși îl văzură!

Un semn făcu cu mâna să nu vorbească nimeni
Și povestind pe urmă cum Domnu-l izbăvise
A zis: „Spuneți aceasta lui Iacov și la ceilalți.”
Mărturisi pe Domnul, căci viața-i redeschise.

Plecă, apoi, de-acolo și merse-ntr-altă parte.
La ziuă, toți ostașii pe Petru-l căutară
Căci nimeni nu știuse când a plecat, pe unde...
Au căutat zadarnic din zori și până-n seară.

Văzând că nu-l găsește, se supără-mpăratul;
Îi cercetă pe paznici și puse să-i omoare,
Apoi la Cezareea plecă plin de obidă,
Căci nu dorea să-și calce mândria în picioare.

Și noi am fost odată în temniță, ca Petru,
Dar închisoarea noastră nu fu din cărămidă
Ci din păcatul nostru făcusem fortăreață
Noi, dependenți de patimi, de poftă și ispită.

Te laud azi, Părinte, căci Tu mi-ai dovedit
Că nu-i păcat prea mare pe care să nu-l ierți;
Doar Duhul să nu-L facem de hulă și ocară...
Îți mulțumim, Preasfinte, că uneori ne cerți.

Îți mulțumesc, de-asemeni, că azi, născut din nou,
Am Viață pe vecie și-o sfântă mântuire
Căci ai lucrat Tu însuți la sufletu-mi pribeag,
L-ai curățit prin sânge, mi-ai dat neprihănire.

CRUCEA POCĂINTEI

O cruce-avem azi de purtat,
E crucea Domnului Isus
Care prin sângele vărsat
Nelegiuirea ne-a spălat
Pe Golgota, acolo, sus.

Durerei și chin de orice fel
Pe lumea asta de-ndurăm
E pentru că, la rându-I, El
A fost jertfit precum un miel
Și viața pentru El ne-o dăm.

Prin moartea Lui a fost jertfit
Pe cruce-acolo sus păcatul
Și firea noi ne-am răstignit,
Prin El și moartea-am biruit,
Căci ne-a dat viață Împăratul.

O viață veșnică promisă
Avem în locul firii vechi;
Să ținem inima deschisă
Și de păcate neatinsă;
S-audă cei ce au urechi!

Prin crucea Domnului Isus
Biserica noi o zidim,
Căci vrem în Patria de Sus,
Unde dureri și lacrimi nu-s,
La pieptul Tatălui să fim.

Spre Golgota mi-e drumul greu
Și crucea parcă-i tot mai grea,
Dar mă gândesc la Domnul meu
Și-mi spun în inimă mereu:
„O, Doamne, Tu ești Viața mea!”

Am fost atât de păcătos,
Nevrednic și lipsit de rost
Dar din mocirlă Tu m-ai scos,
M-ai ridicat din praf, de jos,
Căci scump în ochii Tăi am fost.

Cu Tine-odată-ai răstignit
Păcatul și nelegiuirea,
Pe cruce moartea-ai biruit
Și Viața-n veci ne-ai dăruit
Și ne-ai redat neprihănirea.

Prin viața noastră-Ți mulțumim
Purtând a pocăinței cruce;
Ajută-ne să ne sfințim
Și vrednici ucenici să-Ți fim,
Neghina-n foc să se arunce.

Lumina Duhului Tău Sfânt
Pe mulți cu lacrimi cercetează,
Ei vin cu ochii în pământ
Și-Ți înmulțesc poporul sfânt...
O, Doamne, binecuvântează!”

VIATĂ NOUĂ

MOTTO: 1. „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată (...)”
(Ioan 11: 25b-26a)

2. „(...) Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14: 6)

3. „Cine are pe Fiul, are Viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are Viața.”
(1 Ioan 5: 12)

Lăudați pe Domnul Sfânt,
Pe Hristos
Căci e bun, e drept, e blând
Și milos.

Că mult bine ne-a făcut
Rabuni
Și pe mulți ne-a mântuit,
Mii de mii.

El cu dreapta Lui m-a scos
Din păcat
Și-i al meu Mântuitor
Și-Mpărat.

El, prin sângele-I vărsat
M-a spălat,
De ispite și păcat
Sunt curat.

Nu mai am niciun motiv
Să fiu trist
Căci El veșnic m-a făcut
Optimist.

Mii de dușmani dacă am
Nu mă tem
Căci pe-al meu Mântuitor
Eu Îl chem.

Astăzi ducem un război
Cu cel rău,
Însă Dumnezeu ne-a dat
Fiul Său.

Chinuiți și plini de răni,
Răstigniți,
Noi pe cruce-am fost cu El
Pironiți.

Și cu El trei zile-am stat
În mormânt,
Sufletul ne-a curățat
Domnul Sfânt.

Dar am înviat și noi
Cu Isus
Căci credința e de toate
Mai presus.

De credința-ți este slabă
Nu te da,
Cere-I Domnului putere
Și-ți va da.

Ieri eram neliniștit
Și fricos,

Dar din viața de păcat
El m-a scos.

Cum să nu Îi mulțumesc
Domnului?
Cum să nu strig bucuros:
„Slavă Lui!”?

Lui Îi este adresat
Tot ce scriu,
El e Marele-Mpărat
Veșnic Viu.

El mi-a dat o viață nouă
S-o trăiesc;
Un cuvânt mai vreau să-I spun:
„Mulțumesc!”

ALUATUL FARISEILOR

Cu încercări și clipe grele
Adesea mă confrunt
Dar în necazurile mele
Îl chem pe Domnul Sfânt.

Azi, fariseii își încearcă
Aluatul lor dospit,
Dar vicleșugul n-o să meargă,
Căci Domnul ne-a iubit.

Chiar de-ar veni în piei de „oaie”
Toți „lupii” îmbrăcați
Genunchiul n-o să ni se-ndoaie,
Căci suntem apărați.

Călăuziți de Duhul Sfânt,
De blândul Miel Isus
Noi avem pace pe pământ
Și-n Patria de Sus.

„Ia jugul Meu – a spus Hristos –
Căci nu îți este greu!”
Și mă privește drăgăstos
Mântuitorul meu...

FĂGĂDUINȚĂ SFÂNTĂ

- MOTTO:** 1) „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.” (Apocalipsa 3: 20)
2) „(...) Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.” (Evrei 13: 5)
3) „(...) Și iată că eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”
(Matei 28: 20b)

În veacuri de-ntristare și de furtună cruntă,
Purtând pe trupuri slabe dureri fără sfârșit,
Ne-am încrezut în Domnul și în salvarea-I sfântă
C-o singură nădejde că nu ne-a părăsit.

Trecând cu greu prin vremuri de aprigă-mpilare
Speram că vom fi liberi, iar Domnul ne-a iubit
Căci El ne pregătise o cale de salvare...
Chiar noi suntem dovada că nu ne-a părăsit.

Purtând cu El povara unei adânci prigoane
Prin înviere moartea Isus a biruit;
Și firea noastră veche bătând-o în piroane
Ne-a dovedit pe cruce că nu ne-a părăsit.

Acum trăim în pace și suntem ocrotiți,
El ne-a trezit din beznă, din griji și din nevoi,
Chiar de suntem adesea de luptă obosiți
Noi totuși știm un lucru: El astăzi e cu noi.

Prin jertfa Lui pe cruce suntem răscumpărați
Căci ne-a dat mântuirea și viața de apoi,
Isus e Domnul nostru, prin El suntem salvați
Și știm un singur lucru: că astăzi e cu noi.

Ne-ndeamnă azi Isus: „Veniți la pocăință!
Veniți să vă hrănesc toți cei flămânzi și goi!
Eu vă iubesc, vă dau o viață-n biruință;
Vreau doar să Mă urmați, căci astăzi sunt cu voi!”

Când m-am întors la Domnul eram orbit de fire
Căci îmi lipsea nădejdea și n-aveam niciun țel,
Dar jertfa Lui supremă îmi dete mântuirea
Și am făgăduința că-n veci voi fi cu El.

Biserica-Mireasă-și așteaptă al său Mire
Cu dragoste să-i pună pe deget un inel,
Să lase-n urmă totul: ispită, amăgire...
În veci va fi cu noi și veșnic noi cu El!

Cuvintele sunt multe, dar totuși nu-s de-ajuns
S-arate mulțumirea ce-o port în pieptul meu
Că Însuși Duhul Slavei și blândul Domn Isus
Au mijlocit cu lacrimi la bunul Dumnezeu.

Ascultător și vrednic Tu să mă faci, Isuse,
Și harul Tău de-a pururi să-mi lumineze viața
Căci mi-ai redat nădejdea și bucurii nespuse,
Mi-e limpede privirea ca roua dimineața.

Deși Te-au dat pe cruce, Tu nu ceri lucruri mari,
Doar ușa s-o deschidem și să cinezim cu noi...
Îți mulțumim din suflet, căci fără al Tău har
N-am fi scăpat de grijuri, de chin și de nevoi.

SPUNE „DA”!

Spune „da” credinței în Isus Hristos,
Spune „da” Acelui ce din iad te-a scos,
Spune „da” iubirii ce ți-a dăruit,
Spune „da” nădejzii când te rogi smerit.

Spune „da” puterii pe care-ai primit,
Spune „da”, căci – iată – Domnul te-a iubit,
Spune „da” speranței când ești întristat,
Spune „da” iertării când ești supărat.

Spune „da, Isuse, Tu m-ai mântuit”,
Spune „da” chemării de-a fi pocăit,
Spune „da” acelei stări de om iubit,
Spune „da” prin harul ce ți-e dăruit.

Nu uita, amice, Domnul te-a salvat,
Astăzi ești – prin Duhul – fiu de Împărat;
Ca un frate bun te îndemn ca tu
Să spui „da” Vieții, Morții să spui „nu”!

PSALM NOUTESTAMENTAL

1. Lăudați acum pe Domnul –
Pe Hristos cel înviat din morți!
2. Lăudați-L voi, munților,
Căci Numele Lui e mare!
3. Lăudați-L voi, dealurilor,
Căci Numele Lui e viu!
4. Lăudați-L voi, câmpiilor,
Căci Numele Lui e binecuvântat!
5. Toate fapăturile pământului Îl laudă pe Domnul,
Dar Noi cu cât mai mult Îl laudăm!
6. El este Stânca pe care mi-am construit casa,
Adăpostul meu în vreme de primejdie
Și pavăza ce mă apără de lovituri,
7. Căci El a luat loviturile de bici în locul nostru,
A purtat crucea păcatelor noastre
Și S-a smerit pentru noi.
8. Și Domnul ne-a iubit prin aceasta.
9. El astăzi ne cheamă la pocăință,
Căci sângele Lui a curs pe cruce pentru noi.
10. Ce-i vom răspunde, dar?
„Nu Te cunosc nicidecum!”?
11. Dar El spune:
„Veniți la Mine, binecuvântații Tatălui Meu!”
12. Sau Îi vom zice:
„Noricând nu am simțit ajutorul Tău!”?
13. Nu, căci El spune:
„Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați!”
14. De aceea vă spun:
Iubiți pe Domnul,
Iubiți și lăudați
15. Pe Cel ce este Mântuirea noastră,
Căci El este Mijlocitorul nostru.
16. El este Tatăl orfanului și sprijinul văduvei
Iar pâinea noastră este Cuvântul Său,
17. În El ne încredem.
18. Lăudat să fie Domnul,
Cel ce ne-a salvat prin jertfa Lui,

- Căci ne-a iubit mai presus de orice!
19. Binecuvântarea Lui se revarsă peste cel sărac
Și harul Său învăluie pe cei ce se tem de El.
20. Eu mă tem de Domnul cu o teamă sfântă,
Căci Îl iubesc.
21. Spun Domnului: „Isuse,
Cât ești de mare și de sfânt!
22. Chem Numele Său și El mă ascultă,
Glasul meu ajunge la urechile Lui
Căci știu că mă iubește.
23. Suflete al meu, laudă pe Domnul,
Preamărește Numele Lui
Și roagă-L cu lacrimi să te curățească
Prin sângele jertfei Lui.

EU AM UN TATĂ

Eu am un Tată scump în cer
Și-un Sfânt Mijlocitor mai am,
În încercări eu nu disper
Căci nu mai sunt cel ce eram.

Isus Hristos m-a mântuit
Și viața veșnică mi-a dat,
De făr`-de-legi m-a izbăvit,
În sânge haina mi-a spălat.

Cum voi putea să-I mulțumesc
Că pentru mine a murit?
Cum aș putea să-L părăsesc
Când pentru mine s-a jertfit?

Pe lemnul crucii El a plâns
Nu pentru El, ci pentru noi,
C-atât de josnici am ajuns,
La suflet și la minte goi...

Eu, dezbrăcat de caracter,
Înconjurat de lașitate,
N-am mai avut ce să-I ofer,
Doar pizmă, ură, răutate...

Dar El, plângând cu mult amar,
Cu sângele-I curgând pe cruce,
Îndurător fără hotar
Îmi spuse-atunci cu voce dulce:

„Eu vin la tine să te iert
Iar tu cu pietre-arunci în Mine,
În gură ai veninul fiert,
Îți fierbe sângele prin vine.

Să nu uiți însă niciodată
Că ai un Tată scump în cer
Și-o dragoste nestrămutată
Eu azi pe cruce îți ofer.

Nu meritam să fim iubiți
Ducând o viață de păcate,

De-aceea suntem fericiți
Că ne-ai salvat, Sfânt Împărate.

Pe Golgota, acolo, sus
A fost iertat păcatul meu
Prin jertfa Domnului Isus
Pe lemnul crucii gros și greu.

Smerit, vin astăzi – ca și El –
Să-I mulțumesc o veșnicie
Căci însăși jertfa Lui de Miel
M-a adăpat din Apa Vie.

EU NU-S COPIL DE DUMNEZEU STRĂIN

MOTTO: „În adevăr, niciunul din noi nu trăiește pentru sine și niciunul din noi nu moare pentru sine. Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului.” (Romani 14: 7, 8)

Eu nu-s copil de Dumnezeu străin
Căci Îl iubesc și-I sunt îndatorat,
Am strâns în inimă atât venin,
Dar azi – prin El – mă simt eliberat.

Stând în păcat și desfrânări mereu
A sufletului haină s-a-nnegrit,
Dar știu acum că-s fiu de Dumnezeu,
Căci pentru mine Mielul S-a jertfit.

Mă-ntreb mereu: aș merita acum
Să fiu salvat de nu m-aș pocăi?
Sunt bucuros că sunt pe-al Vieții drum,
Căci nimeni nu mă poate amăgi.

Cu multă râvnă pentru Domnul Sfânt
Eu mă gândesc, mă voi gândi mereu:
Ah, câtă pace am pe-acest pământ...
E pacea Fiului de Dumnezeu.

În veci de veci Isus e Domnul meu
Iar călăuză am pe Duhul Sfânt
Și știu că biruință am mereu
Cât timp m-ncred în Domnul și-n Cuvânt.

Tu dă-mi înțelepciune, Domnul meu,
Te rog acum, aproape de sfârșit,
Ajută-mă în lupta cu Cel Rău
Să ies biruitor, nu biruit,

Căci viața fără Tine e un foc
Mistuitor și greu de suportat,
Dar știi că Tu mi-ai pregătit un loc
La Tatăl Sfânt și Binecuvântat!

CÂND DOMNUL TE IUBEȘTE...

(Scurtă istorie a poporului Israel)

Când Domnul te iubește, tu nu te îndoii
Ci crede-n Cel ce-ndrumă cu drag ai Săi copii,
Căci Dumnezeu pe cruce pe Fiul Său a dat
Ca cei ce cred să fie salvați de la păcat.

Prin Moise a dat Legea pentru poporul Său
Ca el să ocolească tot ce-i stricat și rău,
Dar iată că-ntr-o zi făcură un vițel,
Dansând în jurul lui, s-au închinat la el.

Când Moise îi trimise să intre-n Canaan
Caleb și cu Iosua în Domnul au crezut,
Dar restul de iscoade întoarse în Paran
S-au răzvrătit și-n țară să intre s-au temut.

Și patruzeci de ani au pribegit, se știe,
Neascultând de Domnul, popor rătăcitor,
Dar Domnul le-a dat hrană și apă în pustie
Ca un păstor puternic, dar drept și iubitor.

Ceru apoi poporul judecători de drept
Și Samson cel vestit fu unul dintre ei,
Cu filistenii lacomi de multe ori dând piept
Își izbăvi poporul de-asupritorii săi.

Un alt israelit iubit de Dumnezeu
Fu Samuel cel vrednic și binecuvântat
Ce Domnul Sfânt îl dete poporului evreu
Ca mare prooroc să fie ascultat.

Dar, cârtitor, nevrednic și nemulțumitor
Poprul se răscoală și vrea un împărat...
Deci, iată-l uns pe Saul, pe tron conducător,
Urmașul lui fu David de Domnul înălțat.

Trăind în curăție și prigonit ades
El fu ales de Tatăl din tot poporul său
Din el să iasă Unsul, Mesia, Cel Ales
Să curețe norodul de tot păcatul greu.

Iar Solomon, urmându-i la tronul de-mpărat,
Cerând înțelepciune la Dumnezeu cel Sfânt,
Zidi un Templu sacru drept loc de închinat
Cum n-a fost înălțat niciunde pe pământ.

Dar iată, Israelul de Domnu-ndepărtat
S-a închinat la idoli, curvind cu zei păgâni
Și – pedepsit de Domnul, în două părți tăiat –
S-a războit cu Iuda ca doi vrăjmași străini.

Din Galaad Ilie de Domnul fu trimis
Pe Israel să-ndrepte după Cuvântul Său,
Dar inima-mpietrită poporul și-a închis,
Urechile-astupându-și au asurzit mai rău.

Ca ucenic Ilie pe Elisei avu,
Fu vrednic de cinstire, căci Domnul l-a iubit,
Iar Dumnezeu printr-ânsul multe minuni făcu
Și binecuvântare norodul a primit.

Se-ntoarse timpul iarăși. Poporul Israel,
Trăind în făr`-de-lege, la Babilon fu rob,
Dar s-au întors la Domnul, s-au încrezut în El
Și Domnul i-a scăpat de chinul xenofob.

Un om plin de credință fu Iov neprihănit
Căci niciodat' cu vorba sau fapta n-a greșit;
Mari încercări și lupte avu de suferit
Și-apoi, sătul de zile, în liniște-a murit.

Tot Domnul îi trimise poporului evreu
Profeți ca să-l întoarcă din calea lui cea rea,
Dar, nevrând să asculte – prin ei – de Dumnezeu,
Norodul idolatru de El se-ndepărta.

Din nou duși în robie evreii la persani,
Daniel, nevrând să fie închinător la zei
Fu aruncat în groapă, pârât de-ai săi dușmani,
Dar Domnul încleștase flămânde guri de lei.

Și Iona la Ninive de Domnul fu trimis,
Dar nu s-a dus de teama ninivitenilor

Iar Domnul, drept pedeapsă-ntr-un pește l-a închis
Și iarăși îl trimise, spre pocăința lor.

La vremea cuvenită, îndurător și blând
Veni Isus Mesia să ia al lor păcat,
Dar ei L-au socotit ca pe un om de rând
Și-a fost, precum tâlharii, pe cruce atârnat
Îți mulțumesc, Isuse, că astfel m-ai iubit,
Că trupul Tău se frânse spre-a stinge-al meu suspin,
Că Tu Te-ai dat pe cruce să fiu eu mântuit,
Iar eu mărturisesc că-n veci ești viu! Amin!

AVEM O CRUCE DE PURTAT

Avem o cruce de purtat,
E crucea Domnului Isus
Ce făr'-de-legea ne-a iertat
Pe Golgota când a fost dus.

Iar de ne pare că e grea
Nanicând să nu dăm înapoi,
Căci fie vânt sau vreme rea
Isus ne scapă din nevoi.

„Luați jugul Meu – a spus Hristos –

Căci e ușor și este bun!”
Isuse blând și maiestuos,
Nădejdea eu în Tine-mi pun!

Ai încercări, ispite grele?
O, frate, nu da înapoi!
Tu vei scăpa curând de ele,
Căci Domnul luptă pentru noi.

Să știi că astăzi e la lucru
Și știu că nu te va lăsa,
Tu, însă, nu uita un lucru:
Că El te-ajută-n lupta grea!

CRUCEA IERTĂRII

Hristos pe umeri a purtat
Pe crucea grea al meu păcat
Dar chiar și-atuncea – răstignit –
El m-a iubit!

Eu n-am știut să-L prețuiesc
Ori dragoste să-I dăruiesc...
El chiar și moartea-a biruit,
Căci m-a iubit!

Pe crucea ridicată sus
Am fost odată cu Isus,
Dar astăzi știu că-s mântuit,
Căci m-a iubit!

Nu meritam să fiu salvat
Din lumea plină de păcat,
Dar Însuși Domnul S-a jertfit,
Deci m-a iubit!

Și dacă El, pe crucea grea,
S-a răstignit cu firea mea
Nu-nseamnă, oare, înmiit
Că m-a iubit?

Pot, oare, să Te părăsesc?
O, Doamne, nu, căci Te iubesc!
Știu că un loc mi-ai pregătit,
Isus iubit.

CORABIA IUBIRII

Vâslesc, vâslesc, vâslesc și iar vâslesc,
Căci Domnul mă-ntărește pe vecie
Corabia iubirii s-o urnesc
Și Domnul s-o conducă-n veșnicie.

Încă mai sunt furtuni pe-al vieții val,
Mai este încă fiere pe pământ,
Dar pentru mine totul mi-e egal
Căci știu din ce Izvor am de băut.

În orice încercări nu dau 'napoi,
Eu știu că Dumnezeu e Tatăl meu,
De-aceea azi vă-ndemn și eu pe voi:
Nu vă lăsați învinși, luptați mereu!

De vreți să căpătați acolo sus
Un loc numai al vostru, rezervat,
Cu sufletul urmați-L pe Isus,
Mesia răstignit și înviat.

Nu vă uitați 'napoi la ce erați,
Nu obosiți când sunteți la arat
Căci timpul va veni să secerați
Și veți alege numai ce-ați lucrat.

Aleargă, frate, iute de picior,
Vâslește pe oceanul mântuirii
Cununa s-o primești biruitor
Și să conduci corabia iubirii.

IMN DE MULTUMIRE

Inima de-i înecată în dureri și grijuri multe
Vin' la Domnul Îndurării... Numai El stă să le-asculte.

Tu, Stăpân al Nemuririi, Ziditor al Veșniciei,
Numai Tu m-ajută în lupta dusă contra vrăjmășiei.

Sunt cuvinte o mulțime care pot să mulțumească,
Însă ele-s prea puține Numele să Ți-L slăvească.

Cât aș vrea să-Ți pot plăti Sfânta-Ți binecuvântare,
Dar pe cât încerc, ea vine mult mai mare – și mai mare...

Ce-am să pot să spun acuma, Veșnice Ocrotitor?
Spun că-s bucuos că-n ceruri am un Tată iubitor.

El atât de mult iubit-a lumea asta păcătoasă
Că L-a dat pe Fiul Vieții ca s-o facă sănătoasă,

Căci de-atâta făr' -de-lege și păcate și desfrâuri
Rătăcește fără țintă-n neumblatele pustiuri.

Numai noi, zărind Poteca nu mai rătăcim prin lume...
Mulțumim, iubite Doamne! Slavă Sfântului Tău Nume!

PREȚUL IERTĂRII

Pe o cruce-nsângerată
Fost-ai, frate, mântuit,
Căci în locul tău odată
Isus Domnul a murit.

Pe Golgota mântuirii
Domnul Păcii te-a iubit
Și în lupta contra firii
Viață veșnică-ai primit.

Frate, ai primit iertare
Când Isus plăti-ndesat
Preț de suferințe-amare,
Prețul sângelui vărsat.

Dar veni ziua-ndurării
Când Isus a înviat
Și – trecând clipa-ntristării –
Domnul nostru ne-a salvat.

De mai bat prin suflet vânturi
Încercând să te dărâme
Poartă în a tale gânduri
Glasul blând și Sfântul Nume.

De mai treci prin încercare,
Valul lumii de-i mai greu,
Roagă-te și rămâi tare –
În smerenie mereu.

Numai astfel umiliința
Vei uita-o tot mereu;
Domnul dându-ți biruința
Ai uitat necazul meu.

Nu mai sunt furtuni pe mare
Când pe Domnul L-ai urmat,
Căci în crunta încercare
La Isus tu ai strigat.

Ai trecut prin încercare
Dar furtuna s-a oprit...

Liniște-i acum pe mare...
Slavă Domnului iubit!

LAUDĂ LUI ISUS

– I –

Cânt de veselie
Se înalță-n sus,
Pace, bucurie
Am de la Isus.

El e Domnul Vieții,
Marele Hristos,
Îi slăvesc poezii
Chipul luminos.

El e-a Vieții Apă,
Bunul meu Păstor,
Din El se adapă
Scumpul Său popor.

Ne-a privit în suflet
Blândul Miel jertfit
Și ne-a dat răsuflet
Fiindcă ne-a iubit.

Haideți, frați, cu toții
Și noi să-L iubim,
Chiar în fața morții
Toți uniți să fim

Și pe Calea Sfântă
Spre Ierusalim
Mireasa de nuntă
Astăzi s-o gătim!

LAUDĂ LUI ISUS

- II -

În iesle Te-ai născut,
O, scump Mântuitor,
Iar boii Ți-au ținut
De cald cu botul lor.

La capul Tău veniți
Trei magi și trei păstori,
Îngenunchind smeriți
Ai Tăi închinători.

Nespus s-au bucurat
Că Te-ai născut, Isus,
Tu, Fiul Precurat
Și Soare făr-apus.

Pe lume n-ai sosit
În vreun pala regesc
Și-Ți spuse „Bun venit!”
Doar corul îngeresc.

Apropiată-i clipa
Când Tu vei reveni
Și – judecând risipa –
Mireasa-Ți vei răpi.

Aș vrea atât de mult
Să fiu și eu răpit
Și îngerii s-ascult
În cerul infinit!

Dar mai 'nainte-aș vrea
Să-Ți spun, Isus iubit:
A Ta e lauda
Și cerul nesfârșit!

NU ERA LOC PENTRU EI...

MOTTO: „...în casa de poposire nu era loc pentru ei.” (Luca 2: 7b)

Pe când dormeai în fân, Isuse,
Iar mama Te-alinta duios,
Știai că Tatăl Te trimise
Să urci pe Golgota pe jos,

Desculț, prin praf și prin dogoare
Cu-al meu păcat pe cruce pus...
Dar nu Te-ai plâns ce mult Te doare
Și nici cât sânge sfânt Ți-a curs.

În ieslea dintr-un grajd de vite
Și magii Te-au găsit dormind,
Adus-au daruri pregătite
La capul Tău îngenunchind.

Îngenunchiară și păstorii,
Au lăudat pe Dumnezeu
Căci era ziua sărbătorii
Întregului popor evreu.

Dar Te-ai născut în sărăcie
Și-n sărăcie ai trăit;
Ca nouă bine să ne fie
Pe cruce moartea-ai biruit.

Tu n-ai avut un loc în casă
Căci oamenii nu Te-au primit
Și poate se-ndopau la masă...
Pe Tine fânul Te-a-ncălzit...

Cât timp ai colindat prin lume
Nu ai avut vreun adăpost
Și n-aveai capul unde-l pune,
Dar prigonit de toți ai fost...

Nesocotit mi-o fi azi gândul,
Dar văd că astăzi e la fel,

Căci oamenii nu vor Cuvântul
Și nici nu Te primesc defel.

Li-i sufletul încremenit
Iar inima li-i zăvorâtă
Căci Diavolul i-a păcălit,
Ei duc o viață amărâtă.

Dar încă nu e prea târziu
În inimă să Te primească
Căci harul încă este viu
Luptând cu firea pământească.

Știu, pentru mine Te-ai născut
Ca să mă nasc și eu din nou,
Din inima-mi tu ai făcut
Lăcașul pentru Duhul Tău,

Iar dacă-n lume n-ai avut
Nici capul unde să Ți-l culci
Îți mulțumesc că mi-ai făcut
Cadoul mântuirii dulci.

CONVERSAȚIE DE SUFLET

Locuim în lume și avem amici,
Câteodată pe spate mai primim vreun bici,
Dar Sămânța Bună tot o semănăm
Când cu vreun prieten drag mai conversăm.

„– Dragul meu prieten, vreau să știu și eu:
Văd cum te-ai schimbat... Nu îți este greu?”
„– Scumpul meu, cu Domnul nu-i nimic prea sus!
Ești în strâmtorare? Cheamă-L pe Isus!”

„– Cum poți fi tu sigur că ai fost iertat
De a ta povară, de al tău păcat?”
„– Domnul vieții mele m-a spălat în sânge.
Știi c-a tale rele încă-L fac a plânge?”

Vino la El astăzi și te pocăiește,
Lasă viața asta care Îl rănește,
Nu mai sta pe gânduri, vino azi la El
Inima să-ți spele-n sângele-I de Miel!”

„– Și să nu-mi fac cruce? Mă va râde satul!”
„– Caută-L pe Domnul, nicidecum pe altul!
Și-a făcut El cruce? Crucea mea și-a ta
A purtat pe umeri sus, la Golgota.

Tocmai de aceea eu te-aș sfătui
Domnului cu totul a te dărui!”
„– Plin sunt de păcate și-n păcat trăiesc:
Ție, astăzi, Doamne, viața-mi dăruiesc!”

O, ce bine este, scump Isus iubit,
Că Te am în suflet și Te port în gând!
Știu acuma, Doamne, ce mult m-ai iubit,
Într-atât, Prea Sfinte, încât Te-ai jertfit,
M-ai chemat la Viață, Însuși m-ai sfințit,
Dându-Te pe cruce Tu m-ai mântuit.”

A MAI TRECUT UN AN...

A mai trecut un an din viață
C-un Sfânt Mântuitor la cârma vieții
Și-s bucuros că-n fiecare dimineață
Hristos ne dă din Apa Tinereții.

De-am mai greșit în anul ce-a trecut
Iar lacrimi au umbrit al meu obraz
Mă bucur că iertare am avut
Și fericit prin Duhul Sfânt sunt azi.

Când trece-un an ne întristăm profund
Gândind că viața ni se tot scurtează,
Ne și vedem o clipă în mormânt,
Dar inima ne este încă trează,

Căci întristările acestea toate
Sunt sentimente fără de valoare...
Isus Hristos e singurul ce poate
Să schimbe moartea-n binecuvântare.

A mai trecut un an... Dar nu sunt trist,
Căci chiar de viața mi se tot scurtează
Ce pot să fac? Să lupt și să rezist,
Prin Duhul să-mi păstrez nădejdea trează.

A mai trecut un an și nu-i destul
Ca să mă bucur de Isus Hristos,
De-am fost bolnav și de păcat sătul
Mă bucur că acum sunt sănătos.

A mai trecut un an... Prin încercări
Biruitor cu Domnul am trecut
Și mi-am găsit răspuns la întrebări
Și pace sufletească am avut.

De totu-i trecător și efemer
Mă întăresc prin Duhul Celui Sfânt,

Iar Domnului eu n-am ce să-i ofer
Decât o viață sfântă pe pământ.

A mai sosit un an cu bucurii,
Cu încercări, ispite și dureri...
Dar Domnul ne păstrează veșnic vii
Și biruinți ne dă și mângâieri...

Știind c-o viață fără de sfârșit
Voi moșteni cu-al meu Hristos Isus
Aș vrea să fiu cu El în infinit
Ca să mă ducă-n casa cea de sus.

Cum aș putea să nu mă veselesc
Când știu că sunt iubit de-al meu Isus?
Nu pot să spun ce mult eu Îl iubesc
În așteptarea Patriei de Sus...

O, Doamne, eu Te preamăresc,
Deși sunt mic și – uneori – prea moale,
Prin viața mea pe Tine Te slăvesc
Și Te implor: ajută-mă pe Cale!

BINECUVÂNTARE

Binecuvântează, frate,
Cât mai ești pe-acest pământ,
În necazurile toate
Ca Hristos să fii de blând.

Dacă vrei ca să lucreze
Duhul Celui Veșnic Sfânt
Lasă-L să te modeleze
Și nu strânge-n pumnii-ți vânt.

Nu uita că-n astă lume
Totu-i goană după vânt...
Tu slăvește Sfântul Nume
Cu genunchii pe pământ.

Dacă vrei să te iubească
Lumea cu-ale ei povești,
Orice patimă lumească
N-ai să poți s-o biruiești.

Dar dacă te știi pe tine
Ca fiind eliberat
Știi că tot ce nu e bine
E din lume, e păcat.

Lumea nu are putere,
Domnul e scăparea ta,
El ți-a luat orice durere,
El e fericirea ta.

Binecuvântează, frate,
Pe-ai tăi frați, părinți, surori,
Chiar dacă-ale lor păcate
Te-ntristează uneori.

Binecuvântează, frate,
Pe cei ce te prigonesc,

Roagă-te, gândind că poate
Mila Domnului stârnesc.

Binecuvântează, soră,
Pe copiii care-i ai,
Roagă-te-n această oră,
Domnului Isus să-i dai,

El în cer să pregătească
Colțișorul lor de rai,
Veșnicia s-o privească,
Pururi lângă ei să stai.

Binecuvântat e Domnul
Ce pe cruce te-a iertat,
Cel ce te-a trezit din somnul
Care-n lume a intrat.

Domnul binecuvântează
Pe toți care s-au predat,
Jertfa Lui eliberează
Orice suflet de păcat.

Doamne, binecuvântează
Pe toți care-aici ne-am strâns,
Veșnic vie Tu păstrează
Nădejdea ce-n noi ai pus.

Moștenirea Ta cea Sfântă
Fă-ne să o merităm
Și gătiți acum de nuntă
Sus, cu Mirele, să stăm.

ÎNDEMNI LA VEGHERE

E vremea de pe urmă,
Să nu ne dăm învinși,
Ci să-L urmăm pe Domnul
De dragoste aprinși.

În viață nevegherea
Nu e decât păcat...
Tu, frate, adu-ți aminte:
Păcatul ți-e iertat.

Isus e Domnul Vieții,
E Domnul tău de-acum,
Lăsând în urmă lumea
Veghează pe-al tău drum.

Trezește-te odată
Din somnul amorțirii
Căci Domnul e aproape,
E vremea mântuirii.

Trecu a vieții noapte,
Se-apropie Lumina,
Dezbracă-te de fire
Și recunoaște-ți vina,

Căci Domnul ți-o cunoaște,
Hristos te-a și iertat,
Îmbracă-te-n lumină,
Rămâi neîntinat!

Trăiește-n miezul zilei,
Nu adâncit în noapte,
Ferit de desfrânare,
De-nșelătoare șoapte.

Îndemnul meu de suflet
E să-ți păzești cărarea,

Să nu cazi în capcană,
Să-ți curățești purtarea.

Îmbracă-te în Domnul
Isus Hristos al tău
Și las' deoparte firea,
Tot ce-i păgân și rău.

De vrei să ai lumină,
Nu stărui-n păcat,
Alungă-ți vechea fire,
Fii binecuvântat!

Când ești în strâmtorare
Veghează-atunci mai mult
Și zi: „Isuse Doamne,
De Tine vreau s-ascult!”

Când ți-este greu în luptă
Și gata ești să cazi,
Tu strigă cu putere:
„O, Doamne, vino azi!”

Îți dau un ultim sfat
Cu dragoste de frate:
Veghează și te roagă
Și uită de păcate!

DARUL LUI ISUS

„– Eu n-am ce-Ți da, Isuse,
Sunt văduvă, săracă,
Dar inima din pieptu-mi
’Naintea Ta se pleacă.”

„– Eu n-am ce-Ți da, Isuse,
Căci sunt orfan de mamă,
Dar inima din pieptu-mi
Ți-o dau de bună seamă.”

„– Eu n-am ce-Ți da, Isuse,
Doar sufletul din mine,
Dar eu mă bucur, Doamne,
Că-s sănătos și-s bine.

Chiar de-s sărac, o, Doamne,
De sunt în încercare,
Ori plânsul de mă-neacă
În lacrimile-amare

Tu-mi dai putere, Sfinte,
Nemăsurat de mare,
Mă întărești pe dată,
Mă-nflăcărezi mai tare.”

„– Eu AM ce-ți da, copile
Și văduvă săracă,
În cer ai o comoară
Ce niciodat’ nu seacă.

În ceruri nu sunt lacrimi,
Nici griji și nici suspine...
Ți-am pregătit la Tatăl
Un loc doar pentru tine.

Când voi veni la Tine
Să-Ți amintești, Isuse,
De felul meu de viață,
De lacrimile curse.

Chiar de-s sărac acuma
Știu că-mi vei da și mie

Cununa slavei Tale
Și Viața-n Veșnicie

ADEVĂRATA ÎNVIERE

Sunt mulți acei din lume
Ce an de an, mereu,
Îl răstignesc pe Domnul
Isus Hristos al meu.

Sunt mulți ce bat în cuie
Morți idoli, moarte cruci,
Dar Învierea Sfântă
Doar Tu, Isuse, aduci.

Sunt mulți cei ce se-nchină
Icoanei fără grai,
Dar Tu, Isuse Sfinte,
O veșnicie-mi dai.

Sunt mulți ce-și fac prin piețe
Cruci mari, dar ce folos...
Căci numai Tu, Isuse,
Faci traiul meu frumos.

Sunt mulți în lumea asta
Ce fac pomeni de soi,
Dar nimănui nu-i pasă
De Tine și de noi.

Sunt mult prea mulți, Isuse,
Ce fac mătăanii lungi,
Dar de-i privești, adesea
La nas nu le ajungi.

Sunt tot mai mulți aceia
Ce-și spun religioși,
Fac totul la soroace,
Dar câți sunt credincioși?

Eu n-am venit aicea
Să judec, nici să-ndrept,

Dar tare mă-ntristează
Suspînul Tău din piept!

Și cum putea-voi, oare,
Să nu fiu întristat
Când Tu suspini cu lacrimi
Pentru al meu păcat?

Dar după întristare
'Mi-aduci un zâmbet lin
Și ștergi cu-a Ta-ndurare
Prea greul meu suspîn,

Căci știi că-a Ta-nviere
E Viață pentru noi,
Și pentru asta, Doamne,
În veci nu dau 'napoi!

COMOARA
(vezi Matei 13: 44)

Al credinței stâlp de aur ne conduce ne-ncetat
Către Patria Cerească, la al Slavei Împărat.

O comoară ce-i ascunsă într-o țarină bogată
De-o găsește oarecine, oare n-o cumpără-ndată?

Tot așa comoara sfântă ție-ți este cumpărată;
Preț de sânge și de lacrimi s-a plătit pe ea odată...

El, Isus, Omul durerii și-al speranței renăscute
A plătit prețul iertării: patru cuie-n El bătute...

Ele ți-a cumpărat ogorul, te-a făcut stăpân pe el
Și ți-a dat Comoara Vieții Domnul Sfânt Emanuel.

El, obișnuit cu chinul, cu dureri și grele bice
Coborâtu-s-a din ceruri ca păcatul să-ți ridice.

Bucură-te tu, creștine, că ai fost răscumpărat,
Viața El ți-a curățat-o, de osândă te-a scăpat.

Aleluia! Viu e Domnul! Viu e-al nostru Salvator!
Mii de glasuri Îl proclamă, mii de inimi din popor...

Printre ei și eu mă număr, cel din urmă slujitor
Și – smerit până la capăt – la picioare-I mă cobor

Să-I cânt mii de osanale, mulțumiri în versuri multe
Și să-L rog pe Domnul Vieții lauda să mi-o asculte.

Aș dori, Isuse scumpe, Ție-acum să-Ți mulțumesc
Că mi-ai dat iertarea dulce, m-ai făcut să Te iubesc

Și Te rog de azi încolo să mărești credința mea,
Să mă bucur veșnic, Doamne, de comoara mea și-a Ta.

CASA SUFLETULUI

MOTTO: „Ochii Tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul și nu poți să privești nelegiuirea!” (Habacuc 1: 13a)

În suflet pentru Domnul am o casă,
Cu El în gând mă culc și mă trezesc,
Iar când mă-așez, cu Domnul stau la masă
Și scopul meu e-n viață să-L slujesc.

De vor vrăjmașii ca să ne doboare,
De lumea ne urăște fără rost,
Să ne-amintim că nu-i nimic sub soare
Mai iertător decât Isus a fost.

Privindu-i de pe cruce, răstignit,
Cu sângele din răni roșind pământul
„Tu, Tată, iară-i!” Domnul a rostit
Cu lacrimi pe obraz curgând de-a rândul.

Lăsând în urmă patimi și suspine,
S-a înălțat, S-a dus la Tatăl, sus,
Dar ne va lua în slăvile senine,
Acolo unde-i soare făr' apus.

El nu ne va lăsa în strâmtorare
Căci ochii Săi așa sunt de curați
Și nu ne părăsește-n încercare,
Doar noi să ne păstrăm de-a pururi frați.

Nelegiuirea lumii n-o privește
Și plânge pentru-al ei murdar păcat...
Golgota-nsângerată mă privește,
Altarul crucii unde-am fost spălat...

De multe ori L-am întristat pe Domnul,
De multe ori El pentru noi a plâns,
De multe ori El ne-a vegheat chiar somnul
Și crucea mântuirii-n spate-a dus.

Tu, Răscumpărătorul vieții mele
Ce trupul pentru mine Ți l-ai dat,
Îți mulțumesc, Isus Samaritene
Că nu mi-ai luat în seamă-al meu păcat.

Îți mulțumesc de Viața ce-mi fu dată
Ca s-o trăiesc prin Duhul Sfânt, curat,
Din suflet mulțumirea mi se-arată:
„Osana, Fiule de Împărat!”

TRADIȚIE ȘI CREDINȚĂ

MOTTO: „... Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră! (...) Și faceți multe alte lucruri de felul acesta!” (Marcu 7: 9, 13b)

Într-un colț de odăiță o icoană fără viață
Și o candelă-nnegrită atârnată de o ață
Stau lălâu pe un perete, bune nu-s de nicio treabă,
Nu-s în stare să zâmbească, nu răspund, nici nu se-ntreabă.

De privești în ochi făptura reprodusă în pictură
Nu vezi lacrimă în ochii-i și nici zâmbet pe-a sa gură,
Nu vezi viață sau lumină, n-auzi vorbe dulci și sfinte,
Ochi-i – două găuri negre, reci și mucedde morminte.

Spun că Domnul e-n icoană, dar tu știi că-i o minciună,
Tu cunoști Cuvântul Sacru, mângâiat ești de-a Sa mână,
Și – scârbind fățarnicia – fugi de orice-ntinăciune,
Vii la Domnul Sfânt al Vieții cu o simplă rugăciune.

Tu nu faci nici cruci nătânge, nici n-aprinzi vreo lumânare,
Dar Lumina ta lumină mult mai tare, și mai tare,
Că-i Lumina Vieții Sfinte pusă-n sfeșnicul de aur,
E Isus, Cununa Sfântă, prețiosul tău tezaur.

De ți-ar da mii de icoane ori de candelă mizere
Lumea asta păgânită n-ar avea ce să-ți ofere,
Căci nu e comoară-n lume mai sfințită, mai curată
Decât Viața-n Veșnicie și pe Dumnezeu ca Tată.

ÎMPĂCAȚI-VĂ CU DUMNEZEU!

MOTTO: „... nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeu vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să v-asculte!” (Isaia 59: 2)

„Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeuul nostru, care nu obosește iertând.” (Isaia 55: 7)

„... ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5: 20b)

Un sunet de trâmbiți din ceruri răsună,
Un susur de șoapte cântându-mi duios,
Un foc de iubire în mine se-adună
Ca șopotul dulce de glas de Hristos.

Aștept să te nărui, ispită păgână,
Și piatră cu piatră dărâm vechiul zid
Cu Domnul Iubirii mergând mână-n mână,
Cu BIBLIA spulber păcatul perfid.

Cu Domnul de mână urc treaptă cu treaptă,
Căci El mă va duce în locuri cerești...
Privește-L!... Ascultă-L!... Te cheamă, te-așteaptă...
Primește-L în suflet de vrei să trăiești!

Te-ntoarce la Domnul chiar astăzi, că-i har,
Să scapi de păcate, să fii curățit,
Chiar astăzi poți pune risipei hotar...
Te-mpacă cu Domnul și fii mântuit!

CÂNT DOMNULUI CÂNTARE NOUĂ

MOTTO: „Lăudați pe Domnul! Cântați Domnului o cântare nouă, cântați laudele Lui în adunarea credincioșilor Lui!” (Ps.149: 1)

„Cântați Domnului cu mulțumiri, lăudați pe Dumnezeuul nostru cu arfa!” (Ps. 147: 7)

Cânt Domnului cântare nouă,
Cântare ce nicicând nu s-a cântat,
Că-mi dete-n dar o viață nouă,
Cu preț de sânge m-a răscumpărat.

Cânt Domnului cântare nouă
Că-n veci de veci sunt viu și sunt iertat,
Sunt picătura Sa de rouă
Pe-un trandafir frumos și parfumat.

Cânt Domnului a mea cântare
Da laudă, de slavă și de dor
Acelui ce-a adus salvare
Și mie și întregului popor.

Nu-s lacrimi de ajuns sub pleoape
Să plâng, căci pentru mine El a plâns
Dar știu că-L am în inimă, aproape,
Și pentru mine-mi este de ajuns.

Cânt Domnului de bucurie
Căci în Sion e veselie mare,
El ne-a dat Viață-n Veșnicie,
De-aceea cânt a Domnului cântare.

MĂRETIE

(Vezi Genesa cap. 1 și 2)

Cât este universul de adânc,
Cât este el de abisal
Și cât este de nemărginit...
Și totuși
Dumnezeu l-a creat în cinci zile.
Soarele,
Ca o roată a vieții,
Luna,
Ca un bol de cristal,
Stelele pe care le vedem,
Pe unele cât un bob de muștar,
Pe altele cât un bob de grâu,
Pe altele cât un bob de mazăre...
Și toate au trecut
Prin mâna Lui.
Într-un târziu,
În ziua a șasea,
După ce zămislise toate,
Dumnezeu a văzut
Că pământul era gol,
Căci pe întinderea lui
Niciun om nu se născuse încă.
Astfel,
Ziditorul a spus:
„Să facem om
După chipul și asemănarea noastră.”
Din țărâna pământului
A luat țărână,
A stropit-o cu apă
Și a frământat-o
Până când a modelat
Primul om: pe Adam,
Căruia i-a suflat în nări
Suflare de viață
Și l-a făcut un suflet viu.
Nici nu-ndrăznesc să mă gândesc
Cât de puternic este Domnul

Și cât de tare mâna lui.
Cu mâna Lui m-a modelat
Pe mine,
Gura Lui mi-a dat
Suflare de viață
Și iată că m-a făcut un suflet viu.
În peregrinările mele prin viață
Am păcătuit
Și am murdărit
Haina sufletului,
Dar Domnul pregătise deja
Prețul iertării
Prin sângele jertfei supreme
A Domnului Isus
Prin care sunt iertat.
Doamne, prin zidirea Ta
Ți-ai arătat măreția și slava.
Îți mulțumesc că m-ai creat
Și că m-ai iertat
Luând pe cruce păcatele mele.
Tu mi-ai dat viața,
Iar eu o pun la picioarele Tale,
Din dragoste,
Pentru veșnicie.

DARUL LUI HRISTOS

Zi de zi privesc în juru-mi
Și mă uit la viața mea,
Numărându-mi anii vieții
Văd cât s-a scurtat din ea.

Câtă vreme-am fost în lume
n-am știut cum să trăiesc
Și credeam că pocăiții
Sunt nebuni și rătăcesc.

N-am știut că „nebunia”
Sfântă și dumnezeiască
Este mult mai înțeleaptă
Ca știința omenească.

N-am știut că Viața sfântă
De copil de Dumnezeu
Era darul fără plată
Care mi-a lipsit mereu.

N-am știut primi nici Viața
Veșnică prin Duhul Sfânt
Și credeam că raiul, iadul
Sunt în lume, pe pământ.

N-am putut privi la crucea
Jertfei sfinte-a lui Isus,
N-am putut privi la darul
Vieții fără de apus,

Dar acum, slăvit să fie
Domnul Dragostei cel Sfânt
Ce ne-a dat o viață care
N-are preț pe-acest pământ!

Da, ce preț poate să aibă
Mântuirea de păcat?

Numai prețul jertfei sfinte
Și al sângelui vărsat.

Chiar de treci prin încercare
Frate, nu descuraja,
Nu uita că sus, pe cruce,
Domnul fuse plata ta!

El, prin sângele ce curse
Pe Golgota, colo, sus,
Ți-a făcut o haină albă...
Slavă Domnului Isus!

STATORNICIE
(vezi *MATEI 7: 24, 25*)

În fața tronului ceresc,
Pe Golgota urcând în sus,
Pe urma sfântă-a lui Isus
Îmi plec genunchii, mă smeresc...

În Valea Plângerii de-aș fi
Ori soarele de s-ar topi
Și timpu-n loc de s-ar opri
Eu de Isus nu m-aș lipsi.

Și crucea cât mi-ar fi de grea,
De-aș merge chiar încovoiat
Pe drumul de Isus trasat,
Eu de Isus nu m-aș lăsa.

Chiar împotrivă de mi-ar sta
O lume plină de păcat,
De greul crucii apăsător,
Eu pe Isus tot l-aș urma.

Oricine de m-ar părăsi,
De m-ar urî oricât de mulți,
De-aș sta pe mărăcini desculț
Și pe Isus tot l-aș iubi.

Pe Stâncă m-am statornicit
Și valuri, vânturi de-ar veni
Nu pot măcar a mă clinti,
Căci prin Isus sunt mântuit.

Îți mulțumesc, iubit Isus,
Că mi-ai dat viață pe pământ,
O veșnicie-n cerul sfânt
Și-n sfânta Patrie de sus!

CE-I VIAȚA MEA?

Ce-i viața mea? Nu e nimic
Din tot ce-a fost în ea odată...
Chiar de mă văd cât sunt de mic
N-aș vrea să-ntorc a vieții roată.

Căci orișicât de mic aș fi
Eu știu că am un Dumnezeu
Care mă vede-n veșnicii
Mai mare decât mă văd eu.

Ce-i viața mea? Și ce-aș fi fost
Isus de nu m-ar fi găsit?
O viață fără niciun rost
Ca-ntr-un mormânt aș fi trăit...

În lumea asta am gustat
Amar cu fiere și venin,
Dar Domnul Păcii a purtat
Pe lemnul crucii-al meu suspin.

Ce-i viața mea? E dulcea miere
De când Isus m-a mântuit
Și tot ce-i rău ca pleava piere,
Căci iată: Domnul m-a iubit!

Ce-i viața mea? E o comoară,
E-un nestemat fără de preț,
Căci m-am născut a doua oară
La glasul Prințului Măreț.

Ce-i viața mea? Este talantul
Pe care Tatăl mi l-a dat,
E raza sfântă, briliantul
În mii de raze frământat...

Ce-i viața mea? E o minune
Făcută astăzi de Isus

Și despre ea ce pot a spune:
E decât toate mai presus...

Ce-i viața mea? Este o cruce
Pe care-o voi purta mereu...
Ajută-mă să o pot duce
Isuse, Salvatorul meu!

PRIVIND LA CRUCEA LUI ISUS

La umbra dulcii mângâieri
Privesc smerit la cruce,
Te văd pe Golgota-n dureri,
Cu sângele-Ți cum curge.

Privind la Tine, scump Isus,
O lacrimă-mi învie,
Sub geana fără de apus,
Venind din veșnicie.

Între tâlhari când ai fost pus
Și pentru mine răstignit,
Pe cruce pentru mine-ai plâns,
Și m-ai iertat, și m-ai iubit...

De sunt acuma curățit
Nu am vreun merit nicidecum,
E pentru că Tu m-ai iubit
Și-ai plâns pe al Golgotei drum.

De picuri mari de sânge plină
Purtai cununa cea de spini,
Iar noi, în lumea cea haină,
Eram mai mult decât străini.

De ce sunt azi în Casa Ta?
E pentru că Tu m-ai ales,
Și – curățindu-mi viața mea –
Cuvântul Sfânt L-am înțeles.

Azi vin la crucea lui Isus
Să mă-ntâlnesc cu Domnul meu,
Să-i mulțumesc că-n ceruri, sus,
Am un lăcaș la Dumnezeu.

Te cântă azi inima mea,
Mântuitor iubit și sfânt

Și-aștept răsplata dulce-a Ta:
Să fiu răpit de pe pământ!

VEȘNICĂ ETERNITATE, FRUMOASĂ VEȘNICIE

Trăim într-o lume nebună,
De sânge, scandal și desfrâu
Ce zilnic păcatul adună,
Mocirla, noroiul călâu...

E-o lume străină, de ură,
Cuvântu-L aruncă pe geam,
Refuză iertarea, blestem li-i în gură,
Își poartă păcatul infam...

Iar cei ce le vor numai bine
Și vor ca să fie iertați,
Vestesc mântuirea prin Tine,
Dar, iată, nu sunt ascultați.

Nu vor nici s-audă de Tine,
Aruncă Cuvântu-n gunoi,
Aruncă cu pietre în Tine,
Aruncă în noi cu noroi.

Scârbit sunt de lumea păgână,
Amar este sufletul meu,
Dar merg tot cu Tine de mână
Privind înainte mereu.

Privesc și nu văd nici durere,
Nici lacrimi, nici sânge vărsat,
Dar văd o eternă plăcere,
De îngeri mă văd așteptat.

Aicea, cu voi, o clipită
Mai am de trăit în dureri...
Scăpa-voi, apoi, de ispită,
Uita-voi de ziua de ieri...

Și nu-mi voi aduce aminte
Oări ori cuvinte ce dor,

Ci veșnic privind înainte
Cânta-voi cu îngerii-n cor.

Să când veșnicii de iubire
E noua menire a mea,
Căci vreau să-L întâmpin pe Mire
Cântându-I în slăvi: „Osana!”.

Te laud, iubite Isuse,
Te-aștept să Te-ntorci înapoi,
O rugă cu lacrimi nespuse
Se-nalță în slăvi de la noi.

E ruga din ceasul de seară,
De zi, dimineață ori noapte,
Și chiar de ni-i viața amară
Ne mângâi cu tainice șoapte.

De-aceea-mi înalț azi cântarea,
Din suflet Ți-aduc poezii
Căci Tu mi-ai redat răsuflarea
Și azi sunt salvat pe vecii.

BIRUINȚA PRIN ISUS

În toată întristarea, eu strig la Dumnezeu,
În mijlocu-ncercării, îmi vărs amarul greu,
De crucea-mi este grea, Îi spun al meu suspin...
„Veniți la Mine toți durerea să v-alin!”

Și ori de câte ori Satan e-ngenuncheat
Toți îngerii din ceruri dau slavă ne-ncetat
Acelui ce pe cruce a dus războiul greu
Pentru păcatul nostru: al lui, al tău, al meu.

O luptă ne-ncetată e viața de creștini,
O cruce-nsângerată și-o ramură de spini,
Dar a purtat cununa Isus în locul meu,
Încovoiat de cruce, de boiul ei cel greu.

El mi-a purtat păcatul, mi-a dat o nouă viață,
M-a curățit prin sânge, Cuvântul Său mă-nvață,
De-aceea Îi dau slavă Lui, Marele-mpărat...
Isuse, Domnul Vieții, fii binecuvântat!

CÂND STAI DE VORBĂ

Când stai de vorbă-n taină cu Isus
Și-ți pleci la umbra crucii-al tău genunchi,
Tu stai cu Dumnezeuul Cel de sus,
Te cercetează până la rărunchi.

Ai adăugat păcat peste păcat,
Acuma strigi la El să fii iertat
Și El îți face-n inimă curat
Căci azi cu Dumnezeu te-ai împăcat.

Ai scris cu un priboi de fier: „Păcat!”,
Rugina din păcat te-a erodat,
De-atâtea ori Isus te-a tot chemat
Și tot de-atâtea ori ai amânat...

Când stai de vorbă, frate, cu Isus,
Să-I spui Lui tot ce te frământă azi,
Și nu nuița să-i mulțumești nespus
Căci El te-a prins când tu erai să cazii!

De-s nori pe cerul sufletului tău
Isus te luminează minunat
Și nu te lasă-n veci, chiar dacă-i greu:
Îți este Soare, Zid și Împărat.

E Soarele ce luminează lin
În întuneric și obscur destin,
El norii ți-i preface-n cer senin
Ștergându-ți suferința pe deplin.

E Zid ce te desparte de păcat,
E Apa care astăzi te-a spălat,
E Sângele ce te-a făcut curat
Și te-a sfințit și binecuvântat.

E Rege-n viața ta prin Duhul Sfânt
Și te primește lângă El pe tron,

Ți-a dat o moștenire pe pământ
Și alta sus, în Marele Salon...

Când stai de vorbă zilnic cu Isus
Să nu uiți niciodat' să-I mulțumești
De moștenirea ta din cer, de sus
Și pentru tot ce azi, drag frate, ești!

UN GÂND ÎN NOAPTE

Mă uit la stelele din cer,
Văd cum răsar și văd cum pier,
Văd strălucirea lor de sus
Ca ochii Domnului Isus.

Îmi reazem gândul în Hristos,
M-afund în sufletu-I milos
Și uit că-n juru-mi noaptea grea
Să mă doboare jos ar vrea.

De n-ar fi stelele pe cer
Aș fi mai singur, mai stingher,
Dar stelele îmi țin ison
Și Domnu-mi este Etalon.

Tu scrii traseul tuturor,
Le mai ascunzi după un nor,
Cu zorii le mai învelești
Și cu amurgul le trezești.

Trezește-mă, Isus, din nor,
Înalță-mă în sus să zbor
Spre zările de soare pline,
S-ajung, Isuse drag, la Tine!

POSTFATĂ LA PARTEA ÎNTÂI: „COLȚ DE RAI”

Această carte apare ca o urmare firească a dragostei mele față de Dumnezeu, dar mai ales ca urmare a dragostei nețărmurite a lui Dumnezeu care mi-a iertat toate păcatele, m-a curățat de toată întinăciunea lumii și, prin sângele Domnului Isus Hristos, m-a făcut „o făptură nouă”. Nu m-am gândit nicio clipă la tentația celebrității, ci întotdeauna m-am gândit la faptul că Dumnezeu cel veșnic merită laudat. Nu fac din aceste poezii un apanaj al meu personal, nici măcar al bisericii al cărui membru sunt, ci I le dăruiesc Părintelui Ceresc în totalitate.

Dacă aș fi vrut să fac carieră, probabil că aș fi continuat cu poeziile de dragoste „de duzină” pe care le scriam cu ani de zile înainte de a urma Calea Domnului. Însă, o bună perioadă până să mă convertesc (mai precis de când m-am căsătorit) am încetat a mai scrie astfel de poezii, iar acum îmi dau seama că acesta era un semn că Dumnezeu avea cu totul alt plan cu „talantul” meu. Dumnezeu dorea să-L laud! Ce onoare! Consider, deci, că acesta este modul meu de a-i mulțumi Domnului pentru viața pe care mi-a dat-o și pe care acum cu adevărat o trăiesc din plin.

Adresez mulțumirile mele tuturor persoanelor care m-au susținut în acest demers al meu, Bisericii „Harul” din localitatea Lehliu-Gară, județul Călărași, al cărui membru sunt, dar în mod cu totul special omului care a fost aproape de mine tot timpul (dacă nu fizic, cel puțin spiritual), care mi-a urmărit îndeaproape pașii pe calea credinței și care pentru mine a fost un permanent sfătuitor și prieten: păstorul Bisericii „Harul”, fratele Anton Daniel-Pavel.

De asemenea, vreau să mulțumesc și soției mele ca prim auditor al unei bune părți din poeziile scrise de mine.

Toate poeziile din această primă parte îmi sunt dragi, dar sunt două dintre ele la care eu nu am avut decât rolul de a le pune efectiv pe hârtie, deoarece cuvintele „curgeau” prin puterea Duhului Sfânt, însoțite de lacrimi: „*Înainte Ta, Isuse...*” și „*Colț de Rai...*”. Am pus în poeziile mele tot dorul și dragostea de care sunt în stare - și tot mi-a mai rămas, pentru că dragostea care vine de la Dumnezeu este un izvor nesecat.

Dedic cu dragoste această carte tuturor românilor care sunt însetați după Dumnezeu și tuturor acelor care doresc să se apropie mai mult de El. Mă rog ca Domnul Isus, prin puterea Duhului Sfânt, să binecuvânteze acest volum și pe cei care îl vor citi. Doresc, de asemenea, ca aceste poezii să fie portita prin care Domnul Isus va intra în inimile acelor care încă nu au luat hotărârea de a-L primi în viața lor. Nu uitați că Domnul spune: „*Iată, Eu stau la ușă și bat. (...)*” (*Apocalipsa 3: 20*). Deschideți-vă inimile, români!

Doamne, Te rog fierbine: binecuvântează România! Amin!

Autorul

Nimeni nu este ca Dumnezeu lui Israel, El trece pe ceruri ca să-ți vină în ajutor, trece cu măreție pe nori. (Deuteronomul 33:26)

De aceea, Doamne, Te voi lăuda printre neamuri, voi cânta spre slava Numelui Tău. (Psalmi 18:49)

Unii se bizuie pe carele lor, alții pe caii lor; dar noi ne bizuim pe Numele Domnului Dumnezeului nostru. (Psalmi 20:7)

PARTEA A II-A

„Sămânța”

Pe Mine însumi Mă jur, adevărul iese din gura Mea, și cuvântul Meu nu va fi luat înapoi: orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă va jura pe Mine. (Isaia 45:23)

Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră. (Coloseni 3:16)

DIN ADUNARE

Cu bucurie vin în casa Ta
Să mă închin, să mă împărtășesc,
Să pot ,de-asemeni, a mă bucura
Cu frații cei pe care îi iubesc.

În curtea casei Tale-s fericit
Uitând de tot neazuri și dureri
Și chiar de-n încercări sunt necăjit
Eu știu că voi primi și mângâieri.

De fapt, sunt mângâiat venind aici,
Cuvântul Tău de multe ori mi-e scut,
Trecând prin încercări mai mari, mai mici
Mă-mbărbătez Cuvântu-ți când ascult.

De multe ori eu stau și mă gândesc
Că tot ce-ascult se potrivește clar,
Cum – ca într-o oglindă – mă privesc
Și văd, de multe ori, că sunt murdar.

Și văd, de multe ori, că am greșit,
Și văd, de multe ori, că-s păcătos,
Și-Ți mulțumesc că azi sunt pocăit
Prin jertfa Domnului Isus Hristos.

Din adunare stau și tot privesc
La oamenii din lume, păcătoși,
La planurile rele ce urzesc...
Aici suntem mai vii, mai bucuroși!

De-aceea-i un motiv în plus să cred
C-aceea sunt de rău mai apărat,
C-atât de bine mi-e aici să șed
Și că mă-nveselesc de-s întristat.

De-aceea-Ți mulțumesc atât de mult
Că m-ai salvat și că sunt pocăit

Și nu-mi doresc decât să tot ascult
Cuvântul Tău, Părinte Preaiubit!

MINUNATA NAȘTERE
25 decembrie 2004

Demult, demult, așa spune Cuvântul,
Pe-ndepărtate plaiuri și pământuri
Văzând Cerescul Tată cum pământul
E străbătut de păcătoase gânduri,

Văzând păcatul cum se înălțase
Și lumea plină de nelegiuire
Din milă pentru lumea ce-o crease
A dat pe Fiul Său drept Mântuire.

Dar iată cum a fost minunea dată:
Un înger sfânt intră-n cetate,
Și-n Nazaretul Galileii, iată,
I-a spus Mariei binecuvântate:

„O, plecăciune eu îți fac, Marie,
Căci fost-ai astăzi binecuvântată
Și mare har ți s-a făcut azi ție
Să ai un Fiu de la Cerescul Tată!”

Atunci s-a tulburat profund Maria
Și se-ntreba ce pot să însemneze
Cuvintele, urarea bucuria
Ce inima-i făcură să vibreze.

„Marie, nu te teme nicio clipă,
Căci astăzi căpătat-ai îndurare
Și Domnul te-a luat pe-a Sa aripă
Să-ți împlinești deplin a ta chemare.

De astăzi tu vei fi însărcinată
Și-L vei purta pe Fiul din vecie,
Unul Născut din dragoste curată,
Un Fiu de Dumnezeu din veșnicie.

Îl vei numi Isus, Mântuitorul
Și va fi Fiul Celui Prea Sfințit,

Va cârmui cu dragoste poporul
Ca mare Împărat fără sfârșit.

Când Duhul Sfânt va pogori spre tine
Puterea Domnului te va umbri,
Iar Pruncul ce puterea o deține
Eternul Fiu de Dumnezeu va fi.”

Gavril mai povesti cum zămislise
Elisabeta, ruda ei de sânge...
Deja a șasea lună împlinise
Și simte copilașul cum împinge.

Sosi și ziua binecuvântată
În care Pruncul a venit pe lume
În ieslea cea săracă, dar curată
Din Betleemul cel uitat de lume.

Născut în sărăcie și durere,
În cel mai simplu mod ce-i cu putință,
Fără palate, fără de avere,
Sosit pe lume-n crudă suferință

El a venit să ia asupra-I moartea
Și să se facă jertfă pentru vină,
Să fie către mântuire poarta
Prin care viața veșnică să vină.

Trei magi din răsărit la El veniră
Cu smirnă, cu tămâie și cu aur,
’Naintea ieslei sacre se opriră
Sub calda răsufare-a unui taur.

Cei trei păstori la iesle-apoi veniră
Călăuziți fiind de-un înger sfânt;
Ajunși la iesle, iată, se opriră
Și se-nchinară până la pământ.

Azi vin la Tine, Doamne, să se-nchine
Creștinii mântuiți prin harul Tău

La ieslea Ta durerea să-și aline
În casa Ta pe veci feriți de rău.

Mă simt în siguranță-n sfânta-Ți casă
Știind că locul mi l-ai pregătit,
Iar de păcat mă bucur că nu-mi pasă,
Căci sunt pe veci salvat și mântuit.

LA ÎNCEPUT DE AN
1 ianuarie 2005

Din înălțimile albastre
Privește Dumnezeu la noi,
La lacrima iubirii noastre
Prelinsă pe obrazii goi.

Din înălțimile senine
Atârnă candelile gălbui,
Un an se duce, altul vineri
Și nu-i mai pasă nimănui,

Căci necredința-i tot mai mare
Iar vremea trece, an cu an,
Și lupta este tot mai tare
Cu-mpărăția lui Satan.

E noapte neagră, dar senină,
Făclii de stele tremurând
De bolta cerului s-animă,
Se-aud și îngerii cântând.

În anul ce abia se duse
Am mai îmbătrânit puțin,
Au mai rămas idei nespuse,
A mai trecut câte-un suspin...

În noul an cu bucurie
Nădejdea-n Dumnezeu îmi pun,
Deși eu nu știu ce-o să fie
Cu Domnul nu mă tem nicicum.

Chiar de-am să trec prin încercare,
Oricât de mare ar fi ea
Isus Hristos îmi e salvare
Și El e Biruința mea.

Prin El, în luptă după luptă
Biruitoare voi fi mereu,

Căci El e Cel ce mă ascultă,
Eu – simplu om, El – Dumnezeu...

SUB STEAGUL LUPTEI

Prin sate bate astăzi vântul necredinței
Ce poartă iz de lacrimi și amar
Căci lumea nu cunoaște gustul biruinței
Ce ne-a fost dat de Domnul la Calvar.

Dar suntem noi, cei ce luptăm sub crucea sfântă
Și ducem steagul luptei cu Isus
Căci așteptăm preasfânta, minunata nuntă
Când toți vom fi în Patria De sus.

LA LUPTĂ!

MOTTO: „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.”
(Ioan 16: 33b)

De ne luptăm cu vântul necredinței
E pentru ca să strălucim mai mult,
Să dăm valoare sfântă biruinței,
Căci nu-i nimic mai scump pe-acest pământ.

O biruință sacră ne e dată
Prin jertfa lui Isus Hristos cel Sfânt...
De nu ne-ai fi întins o mână, Tată,
Am fi zăcut și-acum în mort pământ.

O! Cât de rece e sudoarea lumii!
Ce muced e al morților mormânt!
Cu-atât mai mare-i azi prețul cununii
Cu cât mai dură-i lupta pe pământ!

Dar eu mă lupt? O, nu! Isus pe cruce,
La Golgota luptă în locul meu,
De-aceea biruința-i tot mai dulce
Pe cât e prețul sângelui de greu.

Hristos fu jertfa ispășirii mele
Pe lemnul crucii grele atârnat,
Purtând povara-mi de păcate grele
El m-a spălat prin sângele vărsat.

Și să-mi mai pară lupta grea și dură?
Azi mi se pare doar o vorbă-n vânt,
Căci El, purtând a biciului arsură,
Aduse buruința pe pământ.

De-aceea, frate, nu mai sta deoparte
Când mii de oameni azi se chinuiesc!
La luptă-acum și-i scapă de la moarte
Pe cei ce-n lume astăzi rătăcesc!

Te luptă cu Isus alături, frate,
Ascultă astăzi de porunca Sa
Și mai ascultă tainicele șoapte
Știind că Domnul e de partea ta.

Și biruința fi-va tot mai mare
Cu cât Îl ai alături pe Isus...
Te roagă cu credință și fii tare
Purtând pe Domnul Slavei mai presus!

SĂMÂNȚA CE RĂSARE

Povestea întoarcerii mele la Dumnezeu, în versuri

MOTTO: „*«O altă parte a căzut în pământ bun și a crescut, și a făcut rod însutit.» După ce a spus aceste lucruri, Isus a strigat: «Cine are urechi de auzit, să audă.» (...) «Sămânța care a căzut pe pământ bun, sunt aceia care, după ce au auzit Cuvântul, Îl țin într-o inimă bună și curată, și fac roadă în răbdare.»» (Luca 8, 15)*

Stau câteodată și mă gândesc
La starea mea de dinainte,
Că până să mă pocăiesc
N-am fost prea rău, dar nici cuminte.

Și mă gândesc adeseori
Ce zvârcolire era-n mine,
Mă cuprindeau zeci de fiori
Ducând o viață de rușine.

N-am fost, ca unii, bătaș
Și nici scandalagiu n-am fost,
Dar viața mea – un rece duș! –
Simțeam că este fără rost.

Dar iată că prin nouăzeci*
Un om m-a luat pe lângă el
Și vezi cum două inimi reci
S-au încălzit câte nițel...

Da, flacăra, Cuvântul Sfânt
A început a mă-ncălzi,
Lumina-ntregului pământ
Purcese-n mine-a străluci.

Eu n-am dat mare importanță,
Și azi așa, și mâine-așa
Vedeam că omul mă învață,
Dar nu vedeam lumina sa.

Vă spun că m-atingea Cuvântul
Și îmi doream să știu mai multe,

Dar mă mișcam cum bate vântul
Și n-avea cine să m-ajute.

Am cunoscut apoi o fată
– Mai bine n-aș fi cunoscut – ...
M-a-ndepărtat o perioadă
De mama și Cuvântul Sfânt.

Și nu-s cuvinte să descrie
Infernu-n care am trăit,
Cuvinte grele, blasfemie,
Intoxicat și otrăvit¹!

Dar Dumnezeu strălucirii
S-a de viața mea,
M-a scris în planul mântuirii,
M-a scos din starea asta rea.

Mult timp după această dată
N-am ascultat de Dumnezeu,
Dar El mi-a pregătit o fată
Pe placul și pe gustul meu.

Prin viitoarea mea soție
Aveam să fiu mai mângâiat,
Iar socrii – Dumnezeu să-i ție! –
Se tot rugau neîncetat.

Sămânța gata semănată,
Cuvântul Sfânt și roditor
Mi-aduse-o viață minunată
Prin rugăciunea tuturor.

De-aceea eu vă-ndemn acum
Să nu-ncetați să semănați
Și ca să se-mplinească turma
Mereu, mereu să vă rugați

Și să vă mai conducă gândul
Că alții pentru voi au plâns...

La toți o să ne vină rândul,
Dar mulți nemântuiți s-au dus...

Să nu mai stăm, deci, nicio clipă,
Să nu mai ațipim deloc,
Purtați pe-a Domnului aripă
Să ne mișcăm din loc în loc

Și să vestim Împărăția
Și mântuirea totodată,
Iertarea, mila, veșnicia
Știind că noi le-am căpătat,

Căci ce e mai frumos în lume
Decât să știi că ești salvat
În Sfântul, Minunatul Nume
Al lui Isus Cel Înviat...

¹otrăvit: din punct de vedere spiritual, cuvintele auzite și rostite mai ales în cadrul familiei pot otrăvi sufletul prin îndepărtare de Dumnezeu.

NESTRĂMUTATA MEA DORINȚĂ

Arc peste timp, între Geneza 1 și Apocalipsa 22

Universul plin de stele, soarele, luna, pământul
Fură din nimic făcute prin poruncă de la Sfântul.

Tot ce mișcă-n lumea noastră, plante, pești, viețuitoare
Fu făcut în șase zile și i se dădu suflare.

Iar când totul a fost gata, Dumnezeu privi la ele
Și, văzându-le perfecte, a știut să nu Se-nșele.

Dumnezeu făcu și omul ca o culme genială
A creației divine, fără pată ori greșală.

El i-a dat în stăpânire tot ce pân-atunci făcuse
Arătând fără tăgadă forța dragostei nespuse.

Dar din rea neascultare, omul cel fără greșală
A căzut într-a Satanei rea și crudă amăgeală.

Însă Dumnezeu iubise tot ce mâna Lui crease
Și ne-a dat o Mântuire pentru tot ce se stricase.

A trimis pe Domnul Păcii, pe Isus Hristos Preasfântul
Ca să spulbere păcatul și să curețe pământul.

El veni pe lumea asta ca un prunc fără putere
Și ducând o viață simplă cunoscă din plin durere.

După ce-și sfârși lucrarea, luând păcatele pe cruce,
Ne-a promis un loc și nouă-n Casa unde El se duce.

Nu știu, însă, câți vom merge sus, în Patria Cerească
Și de-om auzi vreodată o cântare îngerească,

Dar ce știu este dorința de-a purta crucea iubirii
Și prin ea s-ajung în ceruri, sus, în culmea fericirii.

Astăzi vin la Tine, Doamne, căci Tu m-ai făcut pe mine,
Și Te rog, arată-mi drumul când va fi s-ajung la Tine,

Căci decât o viață simplă și murdară pe pământ
E mai bine-o veșnicie fericită-n cerul sfânt.

UNIȚI PRIN DRAGOSTE FRĂȚEASCĂ

MOTTO: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. (...)” (Marcu 12: 31a)

„Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.” (Ioan 13: 34)

„Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.” (Ioan 15: 13)

Trăind în sfântă unitate
Ne străduim și ne luptăm,
Prin Duhul Sfânt, cu bunătate,
Lumina să ne-o arătăm.

Uniți prin dragoste frățească,
Ca frunzele unite-n ram,
Pornim spre Patria Cerească
Și nu mai suntem cum eram.

Privesc cum turmele de oi
Pasc liniștit lângă păstor,
Se-adapă liniștite-apoi
Din apa dulcelui izvor.

Și noi un fel de oi suntem
Din turma Marelui Păstor,
În verzi pășuni ne petrecem
Viața unui sfânt popor.

Suntem poporul Său ales,
Când rătăceam fără vreun rost
Ne-a luat pe brațu-I, ne-a cules
Din glodu-n care noi am fost,

Ne-a dus prin crânguri, la izvor,
Din apa vie ne-adăpăm,
Păcatului i-a pus zăvor
Ca veșnic să ne bucurăm.

Ne-a îmbrăcat apoi în albă
Mireasă sfântă, fără pată,

La gât ne puse câte-o salbă
Strălucitoare, minunată.

Și nicio grijă n-om mai duce,
Nici prigonire ori nevoi,
Doar viață veșnică și dulce:
Noi și Isus, Isus cu noi!

CÂNTECUL CREAȚIEI

„Cine te-a făcut pe tine,
Bob de grâu mărunț?”
„M-a-ntocmit cum se cuvine
Dumnezeu Cel Sfânt.”

„Cine te-a făcut pe tine,
Firicel plăpând?”
„N-avu cine, vezi tu bine,
Decât Domnul Sfânt.”

„Cine te-ngrijește, oare,
Mărul rotat?”
„Dumnezeul Păcii Sfinte
Binecuvântat.”

„Cine-ți dă suflare caldă,
Crin imaculat?”
„Cel ce m-a făcut mă scaldă-n
Soare minunat.”

„Cine ți-a spălat bobocii,
Trandafir curat?”
„Dumnezeul Sfânt al Păcii,
El m-a curățat.”

„Dar pe tine cine oare
Te-a făcut din gol
Scump Pământ, frumoasă floare,
Și-ți dădu ocol?”

„Am în ceruri, sus, un Tată
Care m-a făcut,
Doar printr-o poruncă, iată
Cum am apărut!”

Dumnezeu a fost la toate
Meșterul zidar,

Dovedind ce multe poate
Să ne dea în dar,

Și prin mila Sa cea multă
Ne-a făcut pe noi:
Stai, dar, omule, și-ascultă,
Nu da înapoi,

Căci Acel ce lumea vie
Singur a creat
Ne-a dat viață-n veșnicie...
Fie lăudat!

O SFÂNTĂ ÎNCHINARE

De după crestele-nverzite zăresc un răsărit de soare
Scăldând pe bolta cristalină pribege păsări călătoare.

Mai văd și-o harnică albină călătorind din floare-n floare
Și fluturii rotind prin aer veșmintele strălucitoare.

O turturică ciripește pe șapte note fermecate,
Un cuc, o mierlă, un sticlete, dând slavă Domnului cu toate.

Chiar trestia unduitoare și răsărită dintre ape
Cu fiecare centimetru de ceruri este mai aproape.

O sfântă închinare dându-i lui Dumnezeu orice făptură
E ca o pildă pentru oameni și ca o sfântă-nvățătură,

Căci dintre cele ce au viață nimic nu e mai păcătos
Ca omul care-ndepărtează tot ce-i mai sfânt și mai frumos.

Nădăjduim, însă, odată aluatul vechi să-l măturăm,
Spălați de răni și de păcate în Domnul să ne bucurăm

Că altceva mai bun pe lume nicicând, nicicum n-o să avem
Decât pe Sfântul Domn și Rege în fața cui îngenunchem.

ÎNDEMN

În Rai nu poți intra cu răutatea
Și nici cu lăcomia braț la braț,
Brătară ruginită, vanitatea
Să nu te ștranguleze ca un laț.

Învață de la soare dărnicia,
De la copac să fii ospitalier,
De la albină-nvață hărnicia,
Să zbori ca porumbelul către cer,

Puternic ca un fulger te arată,
Precum un crin să fii imaculat,
Cămașa-ți fie pururea curată
Și-atunci lăuntrul tău va fi curat.

Îți dau acest îndemn, iubite frate,
Să te păzești de tot ce-i întinat,
Păstrându-ți veșnic mâinile curate
Fă ca Hristos să fie lăudat!

CÂNTEC DE JALE

Privesc cum plânge-o salcie pletoasă
Sub crucea falnică a Domnului Isus,
Cum, dureros și sec, o lacrimă de sus
Prelinsă dintr-o geană drăgăstoasă

Se lasă-n jos s-alunece, să pice,
Să spele sângele, s-aducă mângâieri,
S-aline-un Suflet Sfânt de vajnice dureri,
Să vindece-adânci dureri de bice.

Deci, iată, astăzi cerul se deschide
Lăsând o rază sfântă să ne spele
Și chiar dacă Satan vrea să ne-nșele
Cu-nșelăciuni și cu minciuni perfide

Îmi plec genunchiul și sărut țărâna
Privind înlăcrimații ochi ai lui Isus,
Privind la înălțimea Golgotei, în sus,
Cu crucea Sa făcându-mă totuna.

„Dac-am greșit, mă iartă, scump Isuse,
Căci știi că Te-am rănit prea mult adeseori,
Că pentru mine Te trecură reci sudori
Cu suferințe și dureri nespuse.

Dar știi c-ai înviat după trei zile
Și-am înviat și eu cu Tine odată
Primind cămașa sfântă, fără pată
A unei vieți cinstite și umile.

PE GOLGOTA, ACOLO SUS...

Pe Golgota, acolo sus
S-a răstignit Domnul Isus,
Pe lemnul greu al crucii
Ca un miel dus la dus la junghiat.
El, Dumnezeu coborât din ceruri
Și-a vărsat sângele
Picătură cu picătură,
Până când, nemaiputând suporta durerea,
Pământul s-a cutremurat,
Pietrele s-au despiciat
Și-acuzatorii s-au înspăimântat.
Sângele curgea
Cu picătură după picătură,
Un pic pentru mine,
Un pic pentru tine,
Un pic pentru el,
Un pic pentru ea
Și tot pentru toți.
Domnul răbda
Și se ruga:
„Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!”
Sleit și-ndurerat S-a stins
Și moartea trupul I-a cuprins;
Trei zile-a stat în recel mormânt,
Tăcut pământ,
În el cu Prințul Sfânt...
Și-acum, când mă gândesc prin ce dureri
Trecu Isus,
Prin cuie, prin bațjocuri și ocări
Mă înspăimânt,
Cad la pământ
Venind `naintea Tatălui cel Sfânt
Și spun:
„O, Tată, ești atât de bun
C-ai dat pe singurul Tău Fiu
Ca eu să cred în El
Și-n veșnicii cu El să fiu,
Căci El, din mort precum eram,

Mă face veșnic viu.”
Mireasă sfântă și curată
Biserica Te-așteaptă azi;
O, vino, Mire, Te arată,
Poporul Tău e treaz!

LUMINĂ DIN LUMINĂ
1 mai 2005: sărbătoarea Învierii Domnului

Candelabre fumegânde, lumânări arzânde-n mână
Nu-s decât închipuire idolatră și păgână;
Lumânarea care arde pentru-o clipă și se stinge
N-o să-mi poată da lumină dacă nimeni n-o atinge.

Când m-atinge, însă, Domnul cu lumina Lui divină
Cu adevărat prin Duhul iau Lumină din Lumină,
Căci a înviat odată Domnul pentru totdeauna
Și mi-a dat o apă vie și m-a mângâiat cu mâna.

Ca pe-o oaie rătăcită blândul, bunul meu Păstor
M-a adus în verzi pășune, mi-a dat apă de izvor,
Mi-a legat adâncă rană și cu sânge m-a spălat
Și punând un preț pe viața-mi Domnul m-a răscumpărat.

Bucuria mea de astăzi Domnului I-o datorez,
Îngerii din ceruri cântă, eu Îl binecuvântez;
Azi, în zi de Înviere, viața-n slujba Lui îmi pun
Și mă rog să mă ajute ca să fiu mai drept, mai bun,

Să-L slujesc cu bucurie câte zile mai trăiesc,
El să binecuvânteze neamul nostru românesc
Și s-aducă-n Casa-I sfântă pe acei ce rătăcesc,
Să-L slujească cu credință cum eu astăzi Îl slujesc.

Îl mai rog cu îndurare să privească înspre noi,
Să ne scape-n încercare, suferință ori nevoi
Și să pună-n noi lumină, umplere cu Duhul Sfânt,
Că nu-i altul mai puternic decât Domnul pe pământ.

PE DRUMUL CRUCII

Pe drumul crucii, încet urcând,
Cu răni de bice și sângerând
Îl văd pe Domnul înlăcrimat,
Purtându-mi crucea și-al meu păcat.

Cu ochii limpezi, de lacrimi plini,
Atât de gingași și de senini,
Isus privește la fața mea
Spunându-mi, parcă: „La Golgota!

Privește cerul: e casa ta,
Ți-l dăruiesc azi prin jertfa Mea!
Fii vrednic, dar, să te sfințești,
Prin jertfa Mea tu să trăiești!

Azi pentru tine sunt răstignit,
Cu sânge și lacrimi ești curățit,
Prin Învierea-Mi ai înviat
Și Veșnicia ai căpătat.”

Stau față-n față cu Domnul meu,
Privesc la cruce, la drumul greu,
Îl văd cum cade... povara-i grea...
Iar apă nimeni nu-I dă să bea...

Văd: trandafirii-au înflorit
Pe pieptul sacru și înroșit,
Aș vrea alături să merg cu El,
Ostașii nu-mi dau voie defel,

Dar pot un lucru astăzi să fac:
Chiar în prigoană, chiar de-s sărac
Inima nimeni nu mi-o va lua,
Căci Domnul Iubirii e-n ea!

ANALIZA UNEI VIETI

Trăim în vremuri de har pline
Și zilele ne sunt senine,
Dar vor veni și vremuri grele,
Că-i plin pământul azi de rele...

Când rupi o frunză din copac
Rămâne ramul mai sărac,
Iar frunza-nvăluită-n vânt
Îngălbenește pe pământ.

Tot astfel e cu-acel creștin
Împovărat de-al vieții chin:
Își pleacă fruntea la pământ
Și sub povară este frânt.

O viață fără bucurie
E-o goană-n vânt, o nebunie
Și orișicât te lupți să ai
De Domnul tot departe stai.

E timpul, deci, să ne trezim,
Un „codru verde” toți să fim,
Și mai puternici, și mai tari,
Ca o pădure de stejari.

Trezește azi poporul Tău
Din somnul agitat și greu
Și – Doamne! – eu Te rog acum:
Ajută-mă să fiu mai bun!

SUFLET CĂLĂTOR

Un călător pornit spre veșnicie
E sufletul ce Ție Ți l-am dat,
Căci m-ai ales, Stăpâne, dintr-o mie
Să nu mai duc o viață de păcat.

M-ai scos din lumi stinghere și ascunse,
Cu lacrimi m-ai stropit și m-ai udat
Și sângele ce pe Golgota curse
E prețul sfânt ce m-a răscumpărat.

Odinioară, trecător prin lume
Mă săturam cu ale ei povești,
Dar astăzi laud sfântu-Ți, scumpu-Ți Nume
Că m-ai iubit și încă mă iubești.

M-ai luat în barca Ta, iubit Isuse,
Furtuni din viața mea le-ai potolit
Și deznădejdea unei vieți ascunse
Ai prefăcut-o-n tandru răsărit.

Mă bucur azi de Soarele dreptății,
Sunt ca o floare în pământ fertil
Și-aștept o sfântă zi a libertății
În ascultare, ca un rob umil,

Că nu-i răsplată mai înaltă, frate,
Decât, eliberat de tot ce-i rău,
Să fii răpit la cer, în libertate
Și veșnic să trăiești cu Dumnezeu.

RAZA DE SOARE

Iată, înc-o dimineată își deschide pleoapa vie
Și pe firele de iarbă picuri mari se văd o mie,
Iar la capătul privirii, sărutând cerul și vântul,
Văd un răsărit de soare care-nvălură pământul.

Al meu Soare ce străluce și n-apune niciodat'
Este Prințul Îndurării, în veci fie laudat!
El, de-o veșnicie-ncoace, ne iubește ne-ncetat,
Luminos ne-arată Fața, Chipu-I sfânt și minunat.

El se-nalță și-Și arată luminoasa, sfânta rază,
Mângâie, face să crească, ne privește și veghează
Nu cumva să-nșele gândul, fapta, vorba ori privirea,
Numai El asupra noastră să-Și întindă stăpânirea.

Zi de zi străluce raza mântuirii Tale, Doamne,
Și se strâng pe drumul vieții primăveri și veri și toamne...
Ne trezim în toamna vieții singuri pe acest pământ
Și ce-am strâns o viață-ntreagă? Frunze-ngălbenite-n vânt...

O, de ne-am gândi o clipă să ne strângem sus comori,
Să trăim în veșnicie sus, în Țara fără nori
n-ar mai fi în lume ură și nici urmă de război,
Dar sunt zilele din urmă, oamenii-s atât de goi...

Însă noi, acei ce credem într-un viitor măreț
Avem o nădejde vie, avem darul fără preț,
Căci ne clocotește-n vine sfântul sânge-al lui Hristos
Și ne luminează fața Soarele cel luminos.

Sunt atât de plin de pace când mă aflu-n Casa Lui,
Dar mai multă pace fi-va sus, în slava cerului,
Căci acum trăiesc în lume, printre oameni reci și răi,
Dar atunci voi fi-ntre îngeri și între copiii Săi

Și voi sta la masă-n ceruri cu Isus Hristos al meu
Și-am să-I cânt cântări de slavă, și-am să fiu cu El mereu,

Voi lăsa în urmă lumea, voi uita tot ce-a fost rău,
Mă va încălzi de-a pururi slava Sa de Dumnezeu.

POVESTE BIBLICĂ

Prin pădurea luminoasă aud tril de ciocârlii,
Strecurate printre frunze aud glasuri de copii;
Văd pe Iacob și Rebeca, s-au întins pe iarbă, jos,
Și citesc cu nerăbdare Cartea Domnului Hristos.

Ce lucrare! Ce minune! Cât de sfântă-i jertfa Lui!
Ei privesc cu ochii minții lacrimile Domnului
Și-L urmează la Golgota, și-L văd trist și-ndurerat,
Sub a crucii greutate obosit și apăsător.

Sus, la Golgota, la cruce a apus un Soare blând,
Parcă văd cum înserarea se coboară pe pământ,
Cum pe Domnul Îl urmează tot soborul preoțesc
Și în urma lor pe Iacob și Rebeca îi zăresc.

Tremură frunza de cedru, stele parcă picurând
Își așteaptă adormirea, zorii zilei răsărind;
Ziua-ntâi din săptămână se trezește-ncet, încet
Și începe să se-arate harul Marelui Profet.

Crucea este adăpostul unde poți găsi alin,
Unde scapi și de durere, unde uiți și de suspin,
Iar în zorii dimineții te vei bucura din plin
Că-ai scăpat de-orice durere și-ai uitat de orice chin.

Coborâți la umbra crucii, iată-i pe cei doi copii,
Se unesc în rugăciune, veșnic veseli, veșnic vii:
- Mulțumesc, Isuse Doamne, că Tu astăzi ne iubești
Și ne dai cheia de aur a palatelor cerești.

CÂȚI BLEASTEMĂ* SIONUL...

*Protest în favoarea Israelului amenințat de regimul musulman iranian -
MOTTO: „Trezește-te, trezește-te! Îmbracă-te în podoaba ta, Sioane! Pune-ți
hainele de sărbătoare, Ierusalime, cetate sfântă! Căci nu va mai intra în tine
niciun om netăiat împrejur sau necurat.” (Isaia 52: 1)*

*„În locul spinului se va înălța chiparosul, în locul măcăcinilor va
crește mirtul. Și lucrul acesta va fi o slavă pentru Domnul, un semn vecinic,
nepieritor.” (Isaia 55: 13)*

*„Să se umple de rușine și să dea înapoi, toți cei ce urăsc Sionul!...
[...] trecătorii nu zic: «Binecuvântarea Domnului să fie peste voi!» «Vă
binecuvântăm în Numele Domnului!»” (Ps. 129: 5, 8)*

Câți bleastemă Sionul în veci sunt blestemați
Și cine se ridică-mpotriva ta, popor,
Se vor căi amarnic în flăcări aruncați,
Topiți vor fi-n Gheenă, în veșnicul cuptor.

Azi nu-s puțini aceia ce cred în mintea lor
Că ei la judecată se pot justifica,
Se scaldă în mocirlă, îmbătrânesc și mor
Și nu vor să ia seama la starea lor cea rea.

S-a înmulțit păcatul, fărădelegea-i grea
Și-s tot mai mulți aceia ce-mproașcă cu noroi
Poporul Tău, o, Doamne, lovesc în crucea Ta
Și parcă-ar vrea să sară ca vulturii pe noi.

În inimă mi-e scârbă de tot ce e stricat
Și cad profund pe gânduri, mă tot gândesc mereu
Și mă-ntristez în duhu-mi cum poate-un psihopat
Să-amenințe poporul ales de Dumnezeu.

Dar mă-ntristez mai tare că nu se pocăiesc
Și nu se-ntorc la Domnul să poată fi iertați,
Ci, duși pe-a lumii cale, mult timp hălăduiesc,
Satana-i amăgește și-i ține-ncătușați.

De multe ori Satana își bate joc de ei
Și-i prinde-ntr-o clipită cu-al morții rece gând,

În setea lor nebună de sânge de evrei
Se duc făr' să clipească în recele mormânt.

O, câți au fost aceia ce s-au împotrivit,
Șeici și padișahi, imami și împărați,
O lume musulmană-n pribeagul răsărit...
Toți bleastemă Sionul, toți fi-vor judecați.

Nu știu însă că suntem prin Domnul mântuiți,
La Golgota, la cruce, El ne-a făcut curați,
De toată făr'-de-legea am fost tămăduiți,
Iertați de-a firii luptă și binecuvântați.

* exprimare poetică

PSALMUL MÂNGĂIERII
Prelucrare după Psalmul 71

La Tine îmi caut scăparea
Și n-o să rămân rușinat:
Mă scapă, îndreaptă-mi cărarea,
Ajută-mi să fiu împăcat!

Fii sfânt adăpost pentru mine,
O stâncă și-un turn minunat,
Salvează copilul din mine
De omul cu gând necurat.

Ești Sfânta Nădejde de bine,
În Tine mă-ncred fericit,
În neguri mă bizui pe Tine,
Părintele meu preaiubit.

Făcut-ai cu mine-o minune,
Salvare mi-ai dat din păcat,
De-aceea Te laud, Stăpâne,
Și cânt slava Ta ne-ncetat.

Cărunt de a vremii povară,
Pândit pe la colț de vrăjmași,
Rămâi Tu cu mine și iară
Mă faci la iubire părtaș.

Ei zic că nu-i Domnul cu mine!
„să-l scape nu-i nimeni acum!”
Dar eu mă încred doar în Tine
Și strig către ceruri din drum.

Va fi rușinat cel ce-omoară,
Da, parcă-l și văd nimicit,
Dar Cel ce mă spală de-ocară
E-n veci laudat și slăvit!

Voi spune din zori până-n noapte
Lucrările Tale, Isus,

Iertarea, secretele șoapte,
Dreptatea venită de sus.

Din frageda vârstă a vieții
Minunile Tale vestesc,
La poartă bătând cărunteții
De dragostea-Ți sfântă vorbesc.

Căci nimeni nu este ca Tine,
Dreptatea Ți-e până la cer
Și chiar dacă azi nu mi-i bine
În Tine tot cred și tot sper.

Înalță-mă, Doamne, spre Tine
Să fiu mântuit de dureri,
Să uit de ocări și suspine,
Să uit chiar de ziua de ieri.

Mă bucur, Te laud din suflet,
Cu gura vestesc pacea Ta
Și cât timp avea-voi răsuflet
Lumină și har voi avea,

Căci Tu ești Acela ce iartă
Și vindecă răni care dor,
Lumina și-a oilor Poartă...
Și îngerii-Ți cântă în cor...

CÂNTEC DE IARNĂ

E iarnă-afară. Totu-i înghețat.
Pământul s-a-nvelit c-o haină albă
Iar grâul a-ncolțit și s-a-nălțat,
Zăpada argintie-i ca o salbă.

Privesc omătul, pomii încărcăți
Și flori de gheață înfloresc pe geamuri,
Colindători sosesc îmbujorați
Și ciucuri albi s-au agățat de ramuri.

Isus, născut în iesle-n Betleem,
Înfășurat în scutece, pe paie,
E Cel pe care astăzi eu Îl chem
În fiecare zi-ntr-a mea odaie.

O lacrimă-nghețată pe obraz,
Netulburată de melancolie,
E ca un fluture ce zboară azi
Să-ntâmpine pe Mire-n veșnicie.

Azi vino, Doamne, Te-așteptăm cu drag
Ca să-Ți răpești Mireasa sfântă-n slavă,
La fiecare-n casă, peste prag,
O luminiță pâlpâie firavă.

Lumina minunatei Tale nașteri
Ne intră-n suflet astăzi și în gând
Trezindu-ne ascunse recunoașteri
Că suntem doar o mână de pământ.

Cu-atât mai mult m-aș bucura-mpreună
Cu toți să moștenim acolo, sus,
Un loc unde lumina să n-apună,
Să stăm la masă: noi și cu Isus.

E iarna-afară,-i ger cumplit de greu,
Zăpada-mi pare-o mantie curată,

Dar primăvara e-nlăuntrul meu
Și pacea lui Isus netulburată.

GÂNDURI LA ÎNCEPUT DE AN

O, suferință, suferință! Dac-aș putea azi să-ți dau glas
Cu glas de lacrimi și durere în scurtul timp ce-a mai rămas...

Un an se duce, altul vine și nu știu cât am să trăiesc
Dar știu că mă-nsoțește Duhul Aceluia pe care-L iubesc.

Mai știu că dacă firea-ncepe să încolțească-n mine iar
E Duhul Sfânt ce mă-ntărește, îmi dă izbândă și-mi dă har.

De-mi pare lupta astăzi dură și de mă simt nemângâiat
E pentru că aștept cununa ca preț al sângelui vărsat.

Sub gene-o lacrimă-mi învie, de rău sunt azi înconjurat
Și de dureri și de oftaturi mi-e sufletul împovărat.

Dar ce spun eu? Prin suferințe, oftat, dureri de orice fel
Ajunge-voi la biruință, intrând în Marele Castel.

Ce sufăr eu e o nimica, căci suferința cea mai grea
Mântuitorul meu a dus-o purtând în spate crucea mea,

Iar sus, pe Golgota iertării fu răstignit al meu Martir
Pe pieptul sacru înflorindu-I petale roși de trandafir.

Cum ai murit pe lemn, Isuse, și cum ai înviat apoi,
Ne-ai dat în dar prețul iertării și ai primit în schimb noroi!

Dar astăzi văd Calea spre ceruri și drumul ce ni l-ai deschis
Și știu că fără suferințe nu voi ajunge-n Paradis,

Căci mă gândesc ce preț mai are o cale presărată-n flori
Când nu te-așteaptă nicio viespe sau niciun ghimpe uneori.

Cu cât mai grea e încercarea, cu cât e drumul mai spinos,
Cu-atât mai dulce e iertarea și Calea Domnului Hristos.

În prima zi din noul an mă-nchin în fața Ta, Isus,
Și-aștept cu nerăbdare-o zi să intru-n Patria de Sus.

SPECTACOL DE FINAL

E iarnă-afară, 'n suflet primăvară,
Cortina peste lume se coboară,
Spectacolul acum e pe sfârșite,
Sfârși-se-vor suspine negrăite.

Aproape-i ziua sfântă a răpirii,
A păcii, a virtuții și-a iubirii
Când Mirele Își va răpi Mireasa,
Ne va rămâne-aici pustie casa.

Dar noi vom merge către Sfânta Țară,
Acolo unde-i veșnic primăvară,
Unde de lapte râurile-s pline
Și-i miere dulce-n lacuri cristaline,

Unde primejdii nu-s și nici cuvinte
Și unde n-are cine a ne minte.
Acolo Domnul pregătește-o casă
Unde va sta preasfânta Lui Mireasă.

Chiar dac-am plâns cu lacrimi negrăite
Tot chinul nostru-acum e pe sfârșite,
Iar dacă astăzi este iarnă-afară
Mă bucur c-am în suflet primăvară.

INIMĂ-NSETATĂ

Am o inimă-nsetată
După-al meu Mântuitor
Și un suflet ce-mi tresaltă
Când mi-e greu și când mi-e dor.

Sufletul mi-e primăvară,
Inima – un trandafir
Și mă simt – a câta oară! –
Bucuros că mai respir.

Dintr-o inimă murdară
Și pătată prea ades,
Dintr-o viață-atât de-amară
Și de fără de-nțeleș

Duhul Sfânt născu o viață
Nouă, fără de păcat
Și-ntr-o bună dimineață
Inima mi s-a schimbat.

Ieri, păcatul și ocară
Mi-au adus numai necaz,
Azi alerg s-ajung în Țara
Unde veșnic sta-voi treaz.

Ah, cât mi-e de dor de Țara
Și de clipa când Isus
Ne va ridica povara,
Ne va duce-n ceruri, sus,

Unde-i primăvară veșnic,
Unde stelele-s făclii,
Unde soarele e-un sfeșnic,
Unde-s îngerii mii și mii,

Unde nu e întristare,
Unde nu-i păcat defel,

Unde șiruri de popoare
Îl slujesc pe Sfântul Miel.

Am să stau în veci la masă
Cu isus în preajma mea,
Cerurile-mi vor fi casă
Iar Hristos – Lumina sa.

LA UMBRA CRUCII

La umbra crucii lui Isus
M-așez cu tot amarul meu
Mărturisind păcatu-mi greu
Și cu privirea țintă-n sus.

Isus bătu la ușa mea
Cu-atâtea lacrimi pe obraz,
Eu I-am deschis și azi sunt treaz,
Și azi schimbată-i viața mea.

A răsărit și-n viața mea
Preasfântul Soare al iubirii
Și-n sfânta zi a Mântuirii
Mi-a răsărit a Vieții Stea.

Edenica grădină azi
S-a strămutat în duhul meu
Căci Duhul Sfânt îmi e mereu
Sfătuitoarul la necaz.

El mă învață să fiu bun
Și blând șoptește la urechi,
Mi-a șters păcate noi și vechi
Și îmi arată-al Vieții drum.

De-aceea și eu mă trudesc
Și-mi pun chiar viața pe tapet
Și-aduc ofrandă de poet
Și vreau din suflet să slujesc.

Te rog, Isuse, Prinț Ceresc,
Primește rodu-mi sufletesc,
Ajută-mi să mă pocăiesc!
Mai spun atât: Îți mulțumesc!

RĂSĂRITUL

MOTTO: „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte, dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin.” (1 Corinteni 13:12)

Răsare Soarele Dreptății
Pe strâmta ulicioară,
Albi porumbei ai libertății
În jurul nostru zboară.

La umbra Mielului senină
Stau gânduri călătoare,
Se-adapă oile-n lumină
Din veșnice izvoare.

Natura și ea se trezește
În via rază sfântă,
Da, chiar și roua Îi zâmbește
Și tot cuprinsul cântă.

Se mișcă-ncoace-ncolo plopilor
Sub blânda adiere
Iar eu încerc să mă apropiu
De tot ce-n veci nu pier.

Senină zare azurie
Ca marea cea albastră,
O, necuprinsă bucurie
Și pasăre măiastră,

Tu cântă cu mine împreună
De sfântă bucurie
Și cântul ce din noi răsună
E-o sfântă melodie.

În arșița dogoritoare
Ce dulce-i adierea,
Iar când te afli-n încercare
Ce dulce-i mângâierea!

Dar orișicât ar fi de mare
Necazul și durerea
Avem o sfântă alinare:
Isus ni-i Mângâierea!

Pe strâmta vieții ulicioară
O rază mângâioasă
Ca fulgi de aur se coboară-n
A sufletului casă,

Dar chiar de iarnă-ar fi afară,
Să crape-n pietre gerul,
În inimă mi-e primăvară,
Căci mă-ncălzește Cerul.

APROPIERE

M-apropii azi în chip pios
De Tine, drag Isus,
Cu zâmbet blând, misterios
De Soare făr-apus.

Tu ești Acela ce ne duci
În verzi și dulci pășuni,
Prin lemnul grelei Tale cruci
Ne faci să fim mai buni.

Tu ne dai apă din izvor,
Ne-mbraci cu har divin,
Ne-aștepți acasă, în pridvor,
Mântuitor blajin!

Și dacă azi mai bate sec
Furtuna-n viața mea,
De pe pământ când am să plec
Voi sta în Casa Ta.

EU NU MĂ UIT ÎN OCHII RECI AI LUMII

MOTTO: „(...) ochii Lui erau ca para focului...” (Apoc. 1:14b)

De m-aș uita în ochii reci ai lumii
Nanicând eu n-aș mai ști ce e iubirea,
N-aș mai putea nicicând să-mi aflu pacea
Și nu mi-aș mai cunoaște moștenirea.

În ochii triști ai lumii văd pierzare
Și lipsă de speranță, de iubire,
Un necuprins de tristă-ntunecime
Și-o fără de nădejde rătăcire.

Îngenuncheat la Golgota iubirii
Privesc apoi la jertfa de pe cruce
Și-L văd pe Domnul... biciuit... și singur...
Plângând... și sângele-i pe lemn se scurge.

El, pus în rândul celor fără de lege,
El, Creator de lege și de viață...
Ascult... Se roagă: „Iartă-i, Sfinte Tată!”
Sudoarea-i curge râuri de pe față...

Mă uit apoi în ochii-I de lumină,
Văd cerul ca o pajiște imensă,
Pe Tatăl ca un Soare sfânt și dulce
Și-o iarbă verde, crudă, densă.

Nu mai mă-ndur să-mi dezlipesc privirea
De limpedea și sfânta Sa privire,
Parcă mă pierd într-un ocean de soare
Ori într-o tainică nemărginire.

O, da, Isuse! Tocmai de aceea
În ochii lumii n-am să mai privesc,
În Tine azi am viața, moștenirea
Și-n Tine, Doamne, vreau să locuiesc.

SCHIMBARE

Slăvitul Soare* pe cereasca scară
Trimite-o rază sacră de lumină,
Îndepărtează haina de ocară,
Ne dăruiește-o haină de har plină.

Orcine ar fi fost odinioară
Ne-a cunoscut din pântecul mamei
Și ne-a spălat de groaznică ocară
Îndepărtând zăbranicul maramei.

Isus ne-a dezbrăcat de-a noastră viață
Ca să ne-mbrace-n viața Lui preasfântă
Cum iarna pomii parcă-s fără viață
Iar primăvara viața lor ne-ncântă.

Privesc cum, toamna, frunza ruginie
Se înfioară, tremură și cade
Iar primăvara totul reînvie
Și norii parcă-s galbene palate.

Îmi amintesc de „toamna” vieții mele,
De putredele „frunze” de păcate,
De făr` de legi și-amarurile grele,
Dar știu un lucru: că mi-au fost iertate.

Oricât de grea și-oricât de crudă-i viața
Un singur lucru-i mai presus de toate:
Să-Ți văd, Isuse Doamne, astăzi Fața,
Supremul semn al unei vieți schimbate.

* Aici este vorba despre Dumnezeu.

DE DINCOLO DE CERURI

De dincolo de ceruri și de slavă,
De dincolo de viață și de moarte
Aud o voce blândă și suavă
A Celui ce veghează-a noastră soarte.

Îl văd și simt o-nfiorare caldă,
Mă mângâie o blândă adiere
Și sufletul din mine îmi tresaltă
La sfânta și profunda-I mângâiere.

El mângâie în orice-mprejurare
Și dă odihnă-n orice osteneală,
Celor bolnavi – o sfântă vindecare
Iar uneori chiar din mormânt ne scoală.

De-aceea-mi plec `nainte Lui genunchii
Venind cu umilință-n rugăciune,
Căci îmi cunoaște până și rărunchii
Și-atâtea lucruri astăzi am a-I spune...

ANOTIMPURILE VIETII

De-ar ști bogații să-și petreacă viața,
De-ar ști că-s trecători pe-acest pământ
Nu și-ar lega de-averea lor speranța,
Căci nu vor lua nimic jos în mormânt.

Copacii înfloresc în primăvară,
Apoi aduc în vară rod bogat,
În toamnă se descarcă de povară
Și intră-apoi o vreme la iernat.

În primăvara tinereții noastre,
Fără poveri și fără grijuri mari
Privim senini la bolțile albastre,
Gândindu-ne cât suntem noi de tari.

De multe ori Îl dăm mai la o parte
Pe Dumnezeu și nici nu ne gândim
De mântuire că suntem departe
Și căutăm ades să ne mințim.

Fără de Domnul vara vieții noastre
Nu și-ar putea aduce rodul său,
Iar zarea-ntinsă-a sfintei bolți albastre
Nu ne-ar părea decât un mare hău.

Ajunși apoi în toamna bătrâneții
Ne vom hrăni din rodul ce-am făcut,
Vom aștepta apoi sfârșitul vieții
Când vom pleca de pe acest pământ.

Despovărați de grijuri infernale
Noi admirăm comorile cerești,
Noi admirăm mărirea slavei Tale,
Isuse ce cu milă ne iubești.

Ajută-mă s-alerg mereu la Tine,
Să las în urmă tot ce-i pe pământ:

O efemeră viață în ruine
Și să mă strângi la pieptul Tău cel sfânt.

De multe ori am mers în rătăcire
Și m-am lăsat purtat de-al vieții val,
Dar m-a găsit iubitul nostru Mire
Și mi-a adus corabia la mal.

Isuse scump, pe drumul către casă
Să-mi fii de azi `nainte tot mereu
Busola care singur nu mă lasă,
Prieten și la bine și la greu.

Eu mi-am predat în mâna-Ți primăvara,
Dar Îți închin tot rodul verii-acum
Și-n toamna vieții-Ți voi preda povara
Plecând spre-al veșniciei falnic drum.

DUMNEZEU ÎN TOATE
(O MIE DE CUVINTE)

O mie de cuvinte nu-s de-ajuns
Să Te cuprindă, Sfinte, pe deplin,
Nici fundul mării de priviri ascuns,
Nici munții ce se-nalță spre senin.

Sî spună râurile dacă pot
Să oglindeasc-ntreagă Slava Ta!
Nemărginirea Ta este, socot,
Un Univers ce-n veac nu va seca.

Sunt călător ce trec pe-acest pământ,
Păstrez în inimă ca sfânt îndemn
Poruncile din Sfântul Tău Cuvânt,
Cu sânge și cu lacrimi le însemn.

Ca pe un brad cu rădăcini adânci
Tu m-ai plantat pe stâncă, Domnul meu,
Iar lângă mine încă-s multe stânci
Ce-așteaptă fiecare bradul său.

Tu ești în toate pe pământ și-n cer
Și toate sunt în Tine întrupate...
Ce-aș mai putea eu, oare, să-Ți ofer?
O inimă curată, Împărate!

VESTE MINUNATĂ

24 decembrie 2006

MOTTO: 1) Ți-ai deschis tu inima ca Domnul Isus să intre în inima ta?

2) S-a născut cu adevărat Domnul Isus în inima ta?

Mi Te-ai născut, Isuse, într-o iesle,
Pe paie - și doi boi Te încălzeau! –
Nu-ntr-un palat, în puf și în mătase,
Și totuși îngerii mii Ți se-nchinau!

Tu n-ai avut nici aur, nici palate
Și gloria cerească-ai părăsit,
Dar ai avut o stea prevestitoare
Iar cei ce Te-au dorit Te-au și găsit.

Au fost la ieslea Ta, Isuse Sfinte,
Trei magi sosiți atunci din depărtări,
Ți-au dăruit tămâie, aur, smirnă
Și bucuria unei sărbători.

S-au închina cu umilință, Doamne,
Cei trei păstori ce Te-așteptau veghind
Și s-au întors iluminați în suflet,
Cu laude pe buze și în gând.

E pentru noi o sărbătoare sfântă
Să ne-amintim de Tine, Prunc Isus,
Căci în același timp avem prilejul
Să mai privim la Patria de sus.

Chiar dacă astăzi treci prin încercare
Prietene, să nu uiți niciodat'
Că S-a născut Isus pe-această lume
Ca tu să uiți de greul tău păcat.

DIN DURERE S-A NĂSCUT VEȘNICIA

MOTTO: „Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” (ISAIA 53:3-5)

Privesc...

E El...

Și totuși parcă nu e...

Și văd cum pielea crapă

Sub grele lovituri de bice...

Îl văd cu crucea grea

Urcând Golgota,

Îi simt apăsătoarea grea povară

Ce lasă urme-adânci în carne

Și simt că tare-ar vrea

O picătură limpede de apă

Să-și ude buzele crăpate.

Dar sus,

Ajunși odată-n Dealul Căpățâniei

În loc de apă El primește cuie

Și spinii fac să izvorască sânge.

Văd fața Lui de sânge plină

Ce râuri-râuri se cobor pe frunte

Și pe obraji vineți și pe barbă...

Se înroșește crucea

De-atâta sânge cald prelins

Și văd cum sângele se scurge-n iarbă...

Azi stau și mă gândesc

Că crucea grea pe care Domnul a purtat-o

E crucea mea, a ta, a noastră,

Iar sângele ce s-a prelins pe cruce

Este al meu, al tău, al nostru,

E sângele ce ne-a adus la viață.

O, cum mi-ai dat viață,

Tu însuși Viață fără de sfârșit,

Să pot simți că din durere s-a născut
O veșnicie ce cu Tine a-nceput,
O veșnicie fără de hotare,
Cum nici nu pot gândi o veșnicie-atât de mare!

INIMĂ AMARĂ

Nu mai pot să văd cum lumea
Suferă atât de mult,
Nu mai pot să simt cum totul
Se scufundă în tumult!

Ah! Mi-e inima amară
Și nu pot să fac nimic,
Și mă simt atât de nimeni,
Și mă simt atât de mic...

Simt în inimă durere
Pentru-acel cu care-am stat
În Biserică, o vreme,
Care, însă, ne-a uitat...

Nu mai vrea nici să mă vadă,
Mă urăște-atât de mult;
Eu aș vrea să-i fiu alături,
Să-l ajut și să-l ascult...

Nu mai vrea să-mi stea alături,
Parcă inima mi-a stat,
Dar mai pot să fac un singur lucru:
Să mă rog neîncetat!

Doare-atât de mult când lumea
Dă cu pietre și noroi,
Dar mai mult te doare, parcă,
Când dă unul dintre noi.

Totuși trag nădejde, Doamne,
Că atunci când vei veni
Să-Ți răpești Mireasa Sfântă
Mă vei lua în veșnicii

Și-am să uit orice durere
Ori suspin înăbușit,

Orice lacrimă-mi vei șterge
Tu, Părinte preaiubit.

Fă-mă vrednic de-a Ta Slavă
și de Patria de Sus,
Căci doar Tu ești Domnul Slavei,
Soare fără de apus.

MAI PRESUS DE ORICE

MOTTO: „Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el. (1 Ioan 4: 16)

„Isus S-a uitat țintă la el, l-a iubit (...)” (Marcu 10: 21)

„Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii.” (Romani 13: 10)

„Acum dar rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.” (1 Corinteni 13: 13)

Mai presus de orice e Iubirea,
Mai presus de orice e Isus,
Mai presus de orice e durerea
Ce-a purtat-o la Golgota, sus.

Mai presus de orice e-ntristarea
Ce-a purtat-o Hristos pentru noi,
Mai presus decât tot, Veșnicia,
Mai presus decât griji și nevoi.

Mai presus de orice e-Nvierea,
Ca un dar fără plată primit,
Dăruit de Acel ce durerea
De pe cruce, de sus, a privit.

Mai presus de orice e Lumina,
Mai presus de orice nu sunt eu,
Mai presus de gândire e Duhul,
Mai presus este doar Dumnezeu.

Răutatea din lume e mare,
Necredința e-un zid nepătruns,
Dar mă bucur de-o viață schimbată,
Căci L-am pus pe Hristos mai presus.

DEȘERTĂCIUNEA

MOTTO: „O, deșertăciune a deșertăciunilor, zice Eclesiastul, o, deșertăciune a deșertăciunilor! Totul este deșertăciune. Ce folos are omul din toată truda pe care și-o dă sub soare?” (Eclesiastul 1: 2, 3)

Când crucea ți se pare grea
Gândește-te că-i crucea ta.
Și chiar de suferi azi un pic
Ca veșnicia nu-i nimic.

O, viața asta pe pământ
E o deșertăciune-n vânt,
Alergi, alergi și tot muncești,
Însă nimic n-agonisești.

Te chinui, suferi, plângi amar
O viață scursă în zadar
Și realizezi că la sfârșit
Tot ce-ai avut ai risipit.

De ce vrei singur să aduni?
Nu vezi că strângi doar vânt în pumni?
De ce nu stai lângă Isus
S-agonisești în ceruri, sus?

Nu știi că tot ce-ai adunat
Prin silnicie și păcat
Te-a despărțit de Dumnezeu
Să nu mai fii copilul Său?

Nu știi că tot ce nu e sfânt
Îți face sufletul pământ
Și pune-o piatră-n ușa lui?
De ce mai bați încă un cui?

Adu-ți aminte că-ntr-o zi
Nu te vei mai putea trezi
Și după-o viață de amar
Nu te-ai trudit tu în zadar?

Nu ți s-a scurs noapte și zi
Sudoarea-n picuri mii și mii?
Și... te-ai îmbogățit vreun pic?
Nimic, nimic și iar nimic...

De-aceea astăzi te invit
La crucea Domnului iubit
Să lași și grijuri și nevoi,
Căci vine ziua de apoi
Când n-ai să poți justifica
Ce ai făcut cu viața ta.

TU EȘTI ÎN TOATE

Tu ești în frunza de măslin,
În fir de iarbă,-n cer senin,
În clipocitul apelor
Și-n strălucirea stelelor.

Tu ești în ochii de copil,
În floarea lunii lui april,
În raza soarelui de mai
Și-n spicul copt în fir de pai.

Te văd, umil, cum ne zâmbești
Din înălțimile cerești,
Te văd în ploaia pic cu pic,
Pe cât ești Tu de mare,
Pe-atâta-s eu de mic.

Te simt că ești în infinit
Atotputernic și smerit
Și că privești cu drag și dor
Către iubitul Tău popor.

SUPREMA LUI IERTARE

MOTTO: „El nu va striga, nu-și va ridica glasul și nu-l va face să se audă pe ulițe. Trestia frântă n-o va zdrobi și mucul care mai arde încă, nu-l va stinge. Va vesti judecata după adevăr.” (Isaia 42: 2, 3)

„Căci n-am avut de gând să știu între voi decât pe Isus Hristos și pe El răstignit.” (1 Corinteni 2: 2)

În ziua când m-am depărtat
De lângă al meu Împărat,
L-am părăsit și L-am uitat
Zăcând pe-o cruce atârnat.

Păcatul meu a fost acel
Care L-a răstignit pe El
În ziua cea de măcel,
O, Sfinte Miel! O, Sfinte Miel!

Chiar eu L-am pus între tâlhari,
I-am dat să bea amar pahar,
Cu fiere, vin și cu oțet
Și-o sulită înfiptă-n piept,

I-am pus cununa de-Mpărat
Și spinii mari i-am apăsă,
Cu sânge fața I-am brăzdat
Prin greu-mi, cumplitu-mi păcat.

De haina Lui L-am dezbrăcat
Și-n spate crucea mea I-am dat
Și L-am bătut, și L-am scuipat,
C-o trestie în cap i-am dat.

El Se uita la mine blând,
Iubind, iertând, mergând, tăcând
Și crucea mea cea grea purtând,
Pe Golgota încet urcând...

Am mers pe-același drum cu El,
Dar n-am știut să-L iau model

Și n-am știut că El e-Acel
Jertfit în locul unui miel.

Dar sus, pe Golgota ajuns,
Privind în ochii lui Isus,
Lumina lor mă lumina
Și am văzut iertarea Sa.

În ochii Lui m-am oglindit
Și m-am simțit descumpănit,
Căci m-am văzut un păcătos
Ce-L condamnase pe Hristos.

La crucea Sa îngenuncheat
Sub greul meu murdar păcat
Am plând cu-amar și L-am rugat:
„Isuse, Sfinte Împărat!

La Tine vin în ceas târziu,
Căci știi că astăzi Tu ești viu
Și-mi cer iertare că Ți-am dat
În locul sângelui vărsat

O cruce mare, crucea mea
Să fii în locul meu pe ea
Și – pus între răufăcători –
În locul meu pe lemn să mori...”

El m-a privit atât de blând,
Cu sângele-I șiroi curgând,
Cu capul într-o parte dat:
„Te-am și iertat! Te-am și iertat!”

TE-AȘTEAPTĂ DOMNUL

MOTTO: „Și s-a sculat și a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult.” (LUCA 15:20)

Te-așteaptă Domnul să te-ntorci acasă,
Copil rătăcitor, copil pribeag,
Să-ți părăsești purtarea păcătoasă,
Să te îmbraci în straie de mireasă,
Să-I calci fără sfială-al Casei prag.

Nu-i nicăieri mai bine și mai dulce
Decât în Casa Tatălui Ceresc,
Acolo-i locul unde pacea curge
Căci Dumnezeuul Păcii îți aduce
Iertarea de păcatul omenesc.

Nu-i nicăieri mai dulce și mai bine
Decât în adunare să te duci
Și, pe genunchi, cu lacrimi și suspine,
Golit de sentimente reci, străine,
Cu Dumnezeu spre înălțimi să urci.

Nu-i nicăieri mai bine ca Acasă
Și niciun loc mai sfânt nu poate fi,
E locul unde toți vom sta la masă,
E locul pregătit pentru Mireasă
Lângă Isus, acolo-n veșnicii.

Și nicio clipă să nu uiți că Tata
Ți-a pregătit un loc în Casa Lui,
Ți-a pregătit și Calea, și răsplata
Și că ți-a șters de pe obraz și pata
Prin sângele vărsat de Fiul Lui.

AM PRIVIT...

17.11.2012

Am privit pe bolta înstelată
Și-am văzut că-s stele mii și mii
Și cu mintea mea întunecată
Nu știam cum ele pot pluti.

Am privit la cel de lângă mine
Judecându-l ieri în fel și chip,
N-am știut cum să privesc în sine,
Eu eram de „aur”, el – „nisip”.

Am privit la Dumnezeu cu ură
Educat fiind așa de comuniști,
Nu știam de-a Sa iubire pură...
Astăzi, Doamne, văd că chiar exiști!

Am privit natura prin natură,
Am crezut c-a apărut din vid,
N-am avut credința cea matură
Ca Iosua, Solomon, David.

Am privit la cruce cu-ndoială,
N-am gândit la mântuirea mea,
Inima mi-era rece și goală,
Viața mea simțeam cum se răcea.

Dar veni o vreme de trezire
Când, privind în jur, dezorientat,
M-am lăsat cuprins de-a Sa iubire
Și-acum sunt un binecuvântat.

Am privit la Dumnezeu ca Tată
Și la Domnul meu Isus Hristos,
Mi-a făcut o inimă curată
Și un suflet mult mai drăgăstos.

Am privit la noaptea de păcate
Și mi-am spus că nu mai pot așa,

Am simțit că-n inima mea bate
Dor de Dumnezeu și slava Sa.

Am văzut că drumul mi se-nfundă,
Fundătura tristei mele vieți,
Și-am pornit pe Calea ce abundă
În minuni, iubiri, în frumuseți.

AUTUMNALĂ
10.11.2012

Autumnale frunze cad de sus
Împodobind pământul cu himere
Și soarele se duce spre apus
Încununând ferestre austere.

Autumnale ploi se scurg pe-ogor
Și sfarmă bolovanii de pământ
Curgând din nesecatul lor izvor
În neoprite rânduri, rând pe rând.

Autumnale gânduri mă străbat,
Săgeți de dor nestins, de neoprit...
Mă-nduioșează inimi ce se-abat
Din Calea care duce-n infinit....

Autumnale lacrimi curg pe-obraz,
Spre toamna vieții ne-ndreptăm cu toți
Și chiar de trecem azi prin vreun necaz
Spre biruință, Doamne, Tu ne porți.

Autumnale inimi ce suspin
De dor de Sfânta Țară-a lui Isus,
De Duhul Sfânt umplute pe deplin
Se-ndreaptă cu privirile în sus.

Autumnale versuri azi am scris
Căci sunt eu însumi azi autumnal
În așteptarea mea spre Paradis
Când Domnul va sosi pe nori de-opal.

Mi-e frig în inimă de multe ori,
Dar știu că Domnul mă va încălzi
Când Își va lua Biserica pe nori
În sfânta, minunata, dulcea zi.

De trupul meu va fi acoperit
De frunze-autumnale care cad,

Eu am să fiu cu sufletul răpit
În Țara unde-i Soare și e cald.

CÂNTECUL PORUMBITEI
(vezi Ioan cap. 17)

22 iulie 2011

Prin grădina Ghetsimani a zburat o porumbiță,
S-a rotit în zbor în jurul Celui care Se ruga,
Și văzând a Lui sudoare, lacrimă și stăruință
S-a lăsat din zbor pe-o piatră și – smerită – asculta.

„Vin la Tine astăzi, Tată, vin în ceasul înserării
Și Mă rog ca Tu, Părinte, Fiul Tău să proslăvești
Căci se-apropie ispita, ceasul dur al încercării,
Iar pe-acei ce Mi i-ai dat Eu Te rog să îi păzești.

Iată, Mi-am sfârșit lucrarea pe acest pământ străin,
De aceea proslăvește azi pe Fiul Tău iubit;
Iată, vine ceasul crucii, a cununii cea de spini,
Ziua Sfintei Biruințe și a Numelui Sfântit.

Nu Mă rog azi pentru Mine, ci pentru poporul Tău,
Pentru cei ce-i știi pe nume și Mă dai pe Mine azi,
Fă să aibă biruință-n lupta dusă cu cel rău
Și Te rog să-i iei în brațe când vor trece prin necaz.

Iar acum Eu vin la Tine, căci le-am dat Cuvântul Tău
Sfătuindu-i să păzească toate ce i-am învățat;
Vine, însă, ziua sfântă când mânca-vor Trupul Meu
Și – în loc de băutură – bea-vor Sângele-Mi curat,

Eu în ei și Tu în Mine – Una pururi toți să fim
Fiindcă vreau ca lumea asta Numele să Ți-L cunoască
Și să vadă toți vrăjmașii că noi știm să ne iubim,
Ucigașii și curvarii astăzi să se pocăiască.

Porumbița stă și-ascultă, vede picurii de sânge,
Vede piatra ce-i scăldată-n lacrimile lui Isus...
Se cutremură... și zboară... sus, în vârful de munte-ajunge,
Se ascunde sub o stâncă și se uită țintă-n sus.

„Fiul Meu de pe Golgota – se aude Glasul Sfânt –
Chiar de-ngădui azi să suferi, să nu crezi că Te-am uitat,
Căci în vremile din urmă voi lua de pe pământ
O Mireasă mult-iubită, Mire Binecuvântat!”

Mi-a venit o porumbiță azi cu șoapte la ureche
Și spunea că-atât de mult m-a iubit Isus Hristos
Că Și-a dat până și viața – Fiul fără de pereche –
Fie-I Numele mărit sus în cer și pe pământ, jos!

CEDRUL ȘI MĂRĂCINELE
(vezi Psalmul 30)

De deasupra morții Tu m-ai ridicat,
În mână vrăjmașă Tu nu m-ai lăsat,
De aceea, Doamne, azi nu contenesc
Să Te-nalț, Isuse, eu să mă smeresc.

Strigat-am și îndat' m-ai vindecat,
M-ai ridicat și m-ai eliberat,
M-ai pus la umbra ramurilor Tale
Și m-ai scăpat de fiarele din vale.

Eram în groapa de-ntuneric plină
Și pentru mine Te-ai făcut Lumină,
M-ai ridicat din mlaștina murdară
Și mi-ai schimbat viața mea amară.

Te-ndemn azi, frate, cântă-I Domnului,
Iar viața ta în mâna Lui s-o pui,
Căci ce ești tu aicea pe pământ
Decât o frunză clătinată-n vânt...

A Lui mânie ține doar o clipă;
Acoperiți apoi cu-a Lui aripă,
Ca puii ocrotiți de cloșca mamă,
Nici răni, nici greutateți nu luăm în seamă.

Chiar dacă seara vine plânsul greu,
Obrazu-ți chiar de e udat mereu,
Să nu uiți, frate: vine-un răsărit,
Și-i sta la umbra Cedrului sfințit.

În vremuri bune omul nu se teme,
Nu știe, însă, c-o să vină-o vreme
Când n-o să aibă unde să se-ascundă,
Când în păcate inima-i se-afundă.

Chiar eu credeam că n-am să mă înclin
Când toate îmi mergeau – atunci – din plin,

Când eu voiam să urc mai sus, mai sus
Și n-am văzut că m-a lăsat Isus...

Când am strigat la Tine-n rugăciune
Făcut-ai viața mea ca o minune,
Iar Fața Ta s-a-ntors ca o lumină
Ce n-am simțit-o nicidecum străină.

Mi-am zis că Domnul nu vrea moartea mea,
Căci nu pot morții laudă să-I dea
Și nu pot să vestească pe Isus
Chiar dacă-ar fi în Patria de Sus.

Mi-ai prefăcut chiar plânsu-n veselie
Și mijlocul mi-e-ncins cu bucurie,
Nu mai am sac, iar praful de cenușă
S-a scuturat prin sfânta-ți nuielușă...

Tu ești ca cedrul din Liban sădit,
Eu – doar un măcăcine risipit,
Tu – trandafir ce-l porți de sărbători,
Eu – spin ce mai înțeapă uneori...

COLIND

Când Te-ai născut, Isuse, într-un staul,
Când boul Te-a-ncălzit cu răsuflarea
A răsărit o nouă stea pe boltă
Ce cu lumina sa deschise zarea.

Ai tremurat, Isuse-n ieslea rece
Că n-ai găsit o gazdă primitoare,
Doar paiele uscate Te-ncălziră...
Și era noapte grea, apăsătoare...

Prin crăpătura ușii neînchise
Se strecură o rază de la steaua
Care sclipea cu străluciri de aur
Pe chipul Tău cel sfânt și alb ca neaua.

Sclipea pe boltă mingea de jărat,ic,
A nopții luminoasă lumânare
Ce lumina întinsele hotare
Și prevestea o zi de sărbătoare.

S-au coborât și îngerii pe raze
Și Te-au cântat în imnuri de slăvire
Cu trâmbițe de aur printre stele
Și-n mâini cu stropi de lacrimi și iubire.

Nu Ți-au deschis nici ușă, nici fereastră,
Nu Te-au primit în case, la căldură,
Nici nu Ți-au dat măcar un strop de apă:
De la-nceput ai fost privit cu ură.

Trei magi și trei păstori Ți se-nchinară
Ca unui Rege ce li se născuse,
Îngenunchind `naintea ieslei Tale
Cu darurile din desagi aduse.

Eu nu-Ți aduc tămâie și nici aur,
Dar îți aduc un dar mult mai de preț:

O inimă, un suflet și un cuget
Să Te primesc în casă, Domn măreț!

CUM SPUI?

Cum spui că te încrezi în Mine
Când orice lucru-ți pare-o piatră,
Când nu te bucură vreun bine
Și grija ți-e pe chip săpată?

Cum spui că nu ți-e grea povara
Căci Mi-ai încredințat-o Mie,
Când tu, de iarna până vara,
Te plângi că-i greu și sărăcie?

Cum spui: „Sunt tare în credință!”,
Când te doboară-o adiere,
Când ți se pare-o umilință
Să treci prin patimi și durere?

Cum spui că tu ești al Meu frate
Când dacă-ți cere-un om o pâine
Îl minți că nu poți, din păcate,
Și-l chemi să vină iarăși mâine?

Cum poți să fii așa fățarnic
Când te-am iubit atât de tare
Și-am fost cu tine-așa de darnic
Și ți-am purtat crucea-n spinare?

Te bucură-n necaz, creștine,
Fii bun și blând și fii mai darnic,
Să nu te rușinezi cu Mine
Și fii-n ogorul Meu mai harnic,

Căci nu e faptă fără plată
Și n-ai să fii uitat de Mine...
Ți-am dat o haină fără pată,
Ai grijă și păzește-o bine!

E VREMEA SĂ NE PREGĂTIM

- 27 nov. 2010 -

E vremea să ne pregătim,
E timpul de plecare
Și inima s-o curățim,
Căci așteptarea-i mare.

Isuse, vei veni-n curând
Să judeci lumea sclavă,
Noi Te-om întâmpina cântând
Pe norii Tăi de slavă.

Ai spus că nu ne vei lăsa
Să ardem ca o iască,
La Tine ne vei ridica,
În Patria Cerească.

Eu vreau să stau și să veghez
La viața mea cu Tine
Și pe genunchi să mă așez
Cu frații lângă mine,

Să stau cu capul aplecat
La crucea de durere,
Obrazu-n lacrimi inundat
Primi-va mângâiere.

Aș vrea să nu mai pot pleca
Din Casa Ta, Isuse,
Să stau mereu la crucea Ta,
Cu gândurile duse...

Sunt călător prin lumea rea
Și trecător prin viață,
Aștept cu dor venirea Ta,
Să ne vedem în față.

E vremea să ne pregătim
Spre marea întâlnire,

E timpul să ne pocăim...
Ajută-ne, Iubire!

LA CUMPĂNA DINTRE ANI

31 decembrie 2011

Mă uit în urmă... Ce-a rămas?
Doar praf și lacrimi și cenușă!
Ce-aștept acum? Să plec acas',
Să nu mai stau să bat la Ușă...

O viață trecătoare pe pământ
E viața ta, de crezi sau de nu crezi,
O ne-nteruptă goană după vânt,
O haină ce pe tine ți-o așezi...

La umbra hainei tale efemere
Te lupți și-așezi păcat peste păcat,
Dai curs oricărei patimi adultere
Uitând de Cel ce sângele-a vărsat...

Mai trece-un an... și mâine vine altul,
Îți faci și socoteli de ce-ai făcut;
Privește către tine Preaînaltul,
Te vede că nu ești satisfăcut!

„De ce nu vii la Mine să te vindec
De patimi, de păcat și adulter?
De ce n-auzi al îngerilor cântec
Care-și înalță glasul în eter?

Te-aștept să vii în anul care vine,
Să-ngeunchezi 'nainte Mea mai mult...”
Mă lepăd, Doamne, astăzi eu de mine
Și vreau de Tine și mai mult s-ascult!

Îmi lepăd orice haină, de-i mânjită,
Și las în urmă tot ce e păcat...
La cruce firea asta amăgită!
Te-aștept, Isuse scump și minunat!

PIATRA

S-au scurs atâtea picături de sânge
Pe piatra din Grădina Ghetsimani
Că n-au putut ca să le șteargă anii
De când Isus ne-a mântuit prin cruce.

Și iată-L cum Se-așază lângă mine,
Pe piatra unde-a plâns și S-a rugat,
Și unde El pământu-a sărutat
Cu-atâta întristare și suspine!

Eu n-am să pot să-I mulțumesc vreodată,
Căci sunt nimic, lipsit sunt de putere,
N-am aur, pietre scumpe sau avere,
Doar inima ce-I aparține toată.

De multe ori am încercat eu singur
Să fac și să lucrez în orice fel
Și nu m-am încrezut nicicum în El,
Și-n mâna Lui n-am vrut să mă asigur.

De multe ori eu m-am grăbit cu piatra
S-arunc în cel curat și credincios
Crezând că nu-i decât un păcătos
Și-n felul ăsta pot să curăț „vatra”*.

Dar n-am făcut decât să pun un spin
Cununii de pe capu-nsângerat,
Un ghimpe ce cu mâna-am îndesat,
Am provocat o rană și-un suspin.

Pe pieptul lui Isus, însângerat,
Curg rozele durerii și iubirii,
Cununa-i drum spre poarta mântuirii,
Pe capul Lui cu grijă așezat.

O cruce-I este sceptru de domnie
Și cuiele – peceti de Împărat,

E parcă tot pământu-mbrățișat
De Domnul cel venit din veșnicie.

Oh, piatra din grădina mântuirii,
Cum s-a grăbit să-I fie pe mormânt
Crezând că poate zace în pământ
El, Marele-Mpărat al nemuririi!

Dar iată că nici piatra nu socoate
Că Sfântul Prinț nu poate sta-ngropat,
Că niciun lanț nu poate fi legat
Să-L țină prizonier în crunta moarte!

Cum stam așa, în zorii dimineții,
Privind în depărtări, la răsărit,
Deodată-L văd pe Mirele Slăvit
Ivindu-Se printre perdeaua ceții.

„Să nu uiți niciodată ce-ai văzut
Și totdeauna să te-ncrezi în Mine,
Căci viața Eu Mi-am dat-o pentru tine
Și niciodată Eu nu te-am vândut.”

SUNT PĂRĂSIT DE LUME...

Sunt părăsit de lume și-s străin
În lumea asta, chiar printre ai mei,
Atâta suferință,-atâta chin
Și-atâta ură fără de teme!

Mă-mbătrânesc prea-multele-mi suspine...
Isuse, vino-mi Tu în ajutor...
Și fă-mi dreptate, scump Stăpân Divine,
Căci sunt lovit și rănilile mă dor...

Când sunt căzut în colbul de pe drum
Chiar fiii mamei mele-mi sunt vrăjmași...
Mă-ncred în brațul Tău întins acum
Și știu că nicidecum n-ai să mă lași!

Nu-Ți sunt copil străin, nici de pripas,
Sunt fiul Tău, răscumpărat c-un preț,
De-aceea cred că nu mi-a mai rămas
Decât să-aștept răspunsul Tău măreț,

Decât s-aștept măreața clipă
Când tu vei reveni să ne răpești,
Când vom scăpa de-orice ispită
Și ne vom ridica spre slăvi cerești.

Te-aștept să-mi iei al inimii suspin,
Să mă conduci în slava nevisată,
Să uit cum este să trăiești în chin
Lipit de pieptul Tău, o, Sfinte Tată!

AȘ VREA SĂ ZBOR
24.11.2012

Aș vrea să-mi crească aripi mari să pot zbura până la cer,
Dar chiar și-atunci când voi zbura: ce pot eu, Doamne, să-Ți ofer?

Aș vrea să zbor pe nori de puf, să pot îmbrățișa Lumina,
Dar chiar și-așa: cum pot să fac să Îți sărut, Isuse, mâna?

Chiar azi aș vrea ca să mă mut în Sfânta Ta Împărăție,
Dar ce-aș avea eu azi să-Ți dau și cum să-Ți mulțumesc eu Ție?

Sunt doar o frunză pe pământ, o umbră fără de contur
Dar, curățit prin Duhul Sfânt, mă simt mai alb, mă simt mai pur.

Dar până când să zbor la cer îmi plec genunchiul la pământ
Și mă smeresc și mă dezleg să pot zbura mai cu avânt.

Căci nu cu lanțuri și obezi ori cu păcate-ngreunat
Și nici cu griji nu pot s-ajung în cerul binecuvântat.

Dac-aș putea ca să mă mut, să pot să scap de încercări
Aș vrea întâi să mă sfințesc, nu prin icoane, lumânări,

Nici prin tămâie ori prin sfinți... Prin Duhul Tău să mă sfințesc
Și Tu să fii în viața mea slăvitul meu Mire Ceresc.

DECIZIE

În ieslea rece și săracă
Din staulul din Betleem
Stătea Maria, Maica Sfântă
Și Domnul Păcii din Sunem.

Născut în sumbră săracie
Isus venit-a printre noi
Ca să ne dea iubire sfântă...
Și ne-a găsit flămânzi și goi...

Ne-a îmbrăcat cu mântuirea
Și ne-a hrănit Cuvântul Său
Punându-ne în inimi Duhul
Iubirii pentru Dumnezeu.

Și azi îți spun, al meu prieten,
Cât ai lucrat pentru Isus
Atât ai să primești în slavă,
În Sfânta Patrie de Sus.

El S-a născut în săracie,
A luat osânda pentru noi
Purtând o cruce grea și mare...
Și sângele-I curgea șuvoi...

Ți-a dat o viață de iubire
Și astăzi faci ce vrei cu ea,
Dar te va întreba odată:
„Ce ai făcut cu viața ta?”

Ți-a dat o haină fără pată
Și astăzi faci ce vrei cu ea,
Dar te va întreba odată:
„Ce ai făcut cu haina ta?”

Ți-a dat o inimă de carne
Și astăzi faci ce vrei cu ea,

Dar te va întreba odată:
„Unde îți este inima?”

Azi faci ce vrei și crezi că-i bine,
Dar eu te-ndemn să te gândești
Unde ți-e inima, creștine
Și cărui dumnezeu slujești!

Căci nu-i nimic mai scump pe lume
Decât un suflet curățit
Prin harul Domnului Isus
Și Duhul Celui Preasfințit.

Te cheamă Domnul azi, răspunde-I!
Nu-ntoarce spatele semeț!
El azi te iartă de păcate,
Acceptă-I darul Său de preț!

Te-ntoarce azi la Domnul Vieții
Și fă ce scrie-n Biblie!
Isus e Domnul îndurării,
Mântuitorul nostru e.

Slăvit să fii Tu, Prunc Ceresc,
Ce ai venit aici la noi
Și ne-ai salvat de la păcate,
Ne-ai scos din groapa de noroi,

Ne-ai dus pe culmile Luminii
Și ne-ai spălat în sânge sfânt,
Ne-ai dat ca binecuvântare
O viață nouă pe pământ
Și-o veșnicie-n cerul sfânt.

FLORI DE PRIMĂVARĂ

Îți dau, Isuse, astăzi un buchet
Din inimă de flori de primăvară
Și Te aștept să vii să-Ți cad la piept
Și Soarele Dreptății să răsară.

Căci pe pământ e multă nedreptate
Și oamenii-s din ce în ce mai răi,
Ai să ne duci pe plaiuri minunate,
Căci suntem scumpii copilași ai Tăi.

E primăvară astăzi pe pământ,
Lumină nouă-nobilează viața
Și eu alerg spre Tine, Doamne Sfânt,
Abia aștept, Isuse, să-Ți văd Fața!

Îți dăruiesc, Isuse, primăvara
Din inimă și suflet de creștin
Și-aștept să vii să mă ridici în Țara
Unde-i întotdeauna cer senin.

Îți dăruiesc, Isuse, o iubire
Ce-am strâns-o-n pieptu-mi an de an, mereu,
Și-Ți mulțumesc că mare fericire
Mi-ai dat: să fiu copil de Dumnezeu.

SI PENTRU TINE A MURIT HRISTOS

Și pentru tine a murit Hristos
În ziua de-ntuneric plină,
Și sângele curgea șiroi în jos
Amestecându-se cu tină.

Și pentru tine a murit Isus
Urcat pe crucea blestemată
Să-ți pregătească-un loc acolo, sus,
În Țara Binecuvântată.

Când pentru tine a murit Isus,
Iubite frate, te-a iubit tot cerul,
Căci te-a ales de lume mai presus
Și ți-a schimbat cu totul caracterul.

Când pentru tine a murit Isus,
Iubită soră, te-a salvat de moarte,
Ți-a dat o viață fără de apus
Și ți-a schimbat a vieții tale soarte.

Când pentru tine a murit Isus,
Iubit copil, ți-a înnoit viața
Ca tu să-L pui de toate mai presus
Și El spre tine să-Și întoarcă Fața.

Și pentru mine a murit Isus...
Eu n-am fost vrednic să-I cunosc puterea,
Nici dragostea, nici harul Său nespus
Până în clipa când mi-a luat durerea.

De n-ar fi fost Isus în viața mea,
De nu m-ar fi iertat Isus pe cruce
Eu n-aș fi fost acum în fața ta
Și n-aș fi fost azi mântuit prin sânge.

Dar El a hotărât un plan divin,
Un plan cu viața mea și viața ta

Și-L binecuvântăm și Îl slăvim
Cântând cum ne pricepem slava Sa.

ALERGAREA

MOTTO: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui. ” (2 Timotei 4:7-8)

Mărgăritar de suflet și durere
E alergarea noastră pe pământ,
Dar Domnul ne va da o mângâiere
Când vom ajunge sus, în Cerul sfânt.

Trăim aici ca oameni o viață
Și ne lovim de multele dureri,
Dar mâine vom privi ca printr-o ceață
Durerile, ispitele de ieri.

Suntem străini și trecători prin lume,
Alergători prin lumea de păcat,
Recunoscuți pe baza unui nume,
Dar anonimi prin binele lăsat.

Doar încercări și lupte și ispite
E viața noastră pe acest pământ,
Iar ale noastre pleoape nu-s lipsite
De lacrimile întristării-n vânt.

Eu nu mai vreau să cad în încercare
Și nici s-alerg în vânt ca disperat,
Căci sunt iertat prin milă și-ndurare,
Răscumpărat prin Sângele vărsat

Și mii de mulțumiri Ți-aduc, Isuse,
Că dragostea și haru-Ți m-a salvat
Și Sângele pe cruce ce se scurse
M-a mântuit și m-a eliberat.

ATÂT DE APROAPE E CERUL...

„Adevărat, adevărat vă spun că, dacă păzește cineva Cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea.” (Ioan 8:51)

Atât de aproape e cerul,
Atât de aproape-i Isus,
Mai este puțin și misterul
Atât de aproape-i de-apus...

Mă simt ca-ntr-un clopot de sticlă
Prin care văd stele lucind
Și viața-mi îmi pare o pâclă
Umblând, alergând, suspinând...

Mă simt ca o pasăre-n cușcă,
Străin călător pe pământ,
Mă simt ca un pumn de plevușcă
Ce fi-va zburată în vânt...

Aș sparge-al meu clopot în cioburi
Sătul de pustiu și-ntristat,
Sătul de-ale lumii oprobriuri
Și-n veci de pământ dezlegat...

Aș vrea să mă-nalț sus în slavă
Zburând către cer mai curând,
Salvat dintr-a lumii otravă
Prin sfânt și slăvit legământ...

Aș vrea să m-apropii de Domnul
Și veșnic să fiu lângă El,
Să nu mă cuprindă iar somnul,
Nici moartea să n-o gust defel...

Îmi curge o lacrimă mare
Din ochii mei triști și senini
Și-aș vrea să mă simt azi în stare
Să port o cunună cu spini...

Purta-voi odată coroana
Ce Domnul Isus mi-o va da
Și El vindeca-va și rana
Ce nimeni n-o poate trata.

CHEMARE LA BIRUINȚĂ

În ceasul sfânt de rugăciune
Când pleci genunchiu-ți la pământ,
Fă glasul tău ca să răsunе
În fața Tronului Preasfânt!

Adu-ți azi starea pe altarul
Iubitei Sale îndurări
Și lasă-ți viața ta și darul
În ceasul sfintei privegheri!

Chiar dacă astăzi încercarea
Te macină ca un ciocan,
Tu nu uita că îndurarea
E tot mai mare, an de an!

Și an de an se strânge șirul
Acelor mii de luptători
Care cu viața plătesc birul
Ca noi să fim biruitori.

Tu stai de veghe-n încercare
Și drumul tău să fie drept,
În mila Domnului cea mare
Păzește-ți inima din piept,

Că nu-i nimic să te doboare
Când Domnul e de partea ta
Și-oricât ai fi în încercare
Isus îți este pavăza.

DARUL LUI ISUS

„– Eu n-am ce-Ți da, Isuse,
Sunt văduvă, săracă,
Dar inima din pieptu-mi
’Naintea Ta se pleacă.”

„– Eu n-am ce-Ți da, Isuse,
Căci sunt orfan de mamă,
Dar inima din pieptu-mi
Ți-o dau de bună seamă.”

„– Eu n-am ce-Ți da, Isuse,
Doar sufletul din mine,
Dar eu mă bucur, Doamne,
Că-s sănătos și-s bine.

Chiar de-s sărac, o, Doamne,
De sunt în încercare,
Ori plânsul de mă-neacă
În lacrimile-amare

Tu-mi dai putere, Sfinte,
Nemăsurat de mare,
Mă întărești pe dată,
Mă-nflăcărezi mai tare.”

„– Eu AM ce-ți da, copile
Și văduvă săracă,
În cer ai o comoară
Ce niciodat’ nu seacă.

În ceruri nu sunt lacrimi,
Nici griji și nici suspine...
Ți-am pregătit la Tatăl
Un loc doar pentru tine.

Când voi veni la Tine
Să-Ți amintești, Isuse,

De felul meu de viață,
De lacrimile curse.

Chiar de-s sărac acuma
Știu că-mi vei da și mie
Cununa slavei Tale
Și Viața-n Veșnicie.

DORINTE

Să ard precum o candelă aprinsă,
Ca lumânarea pusă-ntr-un pahar,
Să văd Lumina Ta pe veci nestinsă
Cum arde din hotar până-n hotar!

Să stau la sânu-Ți cald o veșnicie,
Să mă-ncălzească scumpul Tău alin
Și inima o flacăra să-mi fie
Scăldată-n nori pufoși și-n cer senin!

Să mă așez cu Tine-n veșnicie
La masa cea cu îngeri și cu sfinți,
Iar Tu să fii icoana mea cea vie,
Să nu Te vând pe treizeci de arginți!

Să stau în ascultare și veghere
Și cu iubire, Doamne, să Te-aștept,
Să-mi dai, Isuse scump, o mângâiere,
Iar eu să-Ți dau azi inima din piept!

Să-Ți cânt cântarea nouă, minunată
Ce îngerii din cer n-au auzit,
Să nu Te supăr, Doamne, niciodată,
C-atât de mult pe toți Tu ne-ai iubit!...

NAȘTEREA LUI ISUS

Mi Te-ai născut, Isuse, într-o iesle,
În vremurile de restriste și de-amar,
Apoi crescut-ai printre cuie, șipci și tesle
Și Te-ai făcut un priceput tâmplar.

Menirea Ta nu fuse, însă, asta,
Căci Tu erai de neam din Dumnezeu
Și ai venit, Isuse-n lumea asta
Să îplinești în Tine planul Său.

Pe-o vreme nemiloasă și haină
Nu Ți-au făcut un loc unde să vii
Și parcă văd Maria cum suspină
Și casele cum parcă sunt pustii...

Și văd că nimeni astăzi nu se-ndură
Cum nimeni nu s-a îndurat atunci
Și cum în case loc nu Ți făcură
Să vii pe lume printre ai lor prunci.

A fost o vreme, Doamne, când bătusei
Să intri și la mine-n adăpost,
Dar Te-am lăsat la ușă-n așteptare
Continuându-mi viața fără rost.

M-am dus în lume și-am uitat de Tine,
Dar Tu, Isuse, Tu nu m-ai uitat,
Ai stărui vrând ca să intri-n mine
Și – în sfârșit - și eu Te-am ascultat.

Când Ți-am deschis ai pus în mine pace
Și binecuvântări sfinte, cerești,
Ai spart în cioburi vechea mea viață
Și-acuma Dumnezeul meu Tu ești.

PE CRUCE

Când m-am urcat cu Domnul sus, pe cruce,
M-am lepădat de firea mea cea rea
Și m-am spălat în Sângele ce curge
Și mi-am sfințit astfel viața mea.

Și totuși nu-s lipsit de suferință,
Nici de dureri ori de dezamăgiri,
Dar știi că voi avea și biruință
De stau la umbra mării Lui iubiri.

Eu nu Te las, Isuse, nicio clipă
Și stau lipit mereu de crucea Ta,
Mă străduiesc să nu mai fac risipă
Și Te invit să stai mereu în casa mea.

Căci numai Tu, Isuse, poți a-mi spune
Minunile din Patria de sus
Și numai Tu faci stele să răsară
Și-apoi le duci din nou înspre apus.

Mă las călăuzit de mâna-Ți sfântă,
Căci știi că mă vei duce-n ceruri, sus,
Și știi că mă vei duce și lanuntă
Și am să stau la masa Ta, Isus!

SUNT...

Sunt un copac pe-o Stâncă întărită
Și falnic îmi înalț coroana-n sus
Spre bolta cea imensă și-nsorită
Să mă cuprindă-n brațe-al meu Isus.

Un boț de lut sunt, frământat de Domnul
Și modelat de sfântă mâna Lui
Să nu mă prindă niciodată somnul
Stăpânitor pe mintea omului.

Sunt pumnul de țărână adunată,
Făcută după chip de Dumnezeu
De mâna Domnului și modelată
Prim milă și prin Duhul Sfânt al Său.

Sunt simplu om pe-acest pământ străin
În așteptarea Patriei Cerești,
Aștept să plec spre Cerul Tău senin,
Să Te-ntâlnesc acolo unde ești.

VREAU...

Vreau să trăiesc lângă Domnul,
Să pot să mă bucur de El,
Să nu mă apuce-azi somnul,
Să pot să răspund la apel.

Vreau să m-apropii de Tine
Și Tu să-mi fii sprijin, Isus,
Să pot să mă lepăd de mine,
Pe aripa Ta să fiu dus.

Vreau să mă plimb prin poiene
Pline de flori din Saron,
Vreau peste ceruri perene
Să mă apropii de Tron.

Vreau să nu uit niciodată,
Doamne Isus, Crucea Ta,
Vreau inima mea ca să vadă
Cerul, să văd Fața Ta.

Vreau să nu uit nicio clipă
Cât voi trăi pe pământ
Stând sub iubita-Ți aripă
Să plâng, să iubesc și să cânt.

Vreau să Te cânt doar pe Tine,
Stihuri să-mi curgă din piept,
Lacrimi să-mi curgă – rubine
De dorul de când Te aștept.

Vreau să-Ți presăr pe cărare
Lacrimi și flori când Tu vii,
Vreau să-Ți dau cinste, onoare,
De mâini să Te țin, să mă ții.

Dar pentru asta, Isuse,
Nu-i de ajuns doar să vreau,

Trebuie lucruri ascunse,
Inima mea să-Ți predau.

Ție mă dau spre-nfiere,
Scumpe iubit Salvator,
Lacrimi și spini și durere,
Toate acuma mă dor.

Vine o clipă măreață,
Vine un timp minunat
Când Te voi vede în Față,
Slăvit și iubit Împărat

Și sta-vom pe veci împreună
La masă cu îngeri și sfinți...
Aud, parcă, un glas cum răsună:
„V-aștept, copilași, să veniți!

POVESTEA VIETII MELE

Povestea vieții mele cuprinde două capitole importante: înainte și după întoarcerea mea la Domnul. Unii ar folosi termenul „convertire”. Eu îl prefer pe cel de „întoarcere”. În fine, am să încep cu prima parte.

Povestea vieții mele înainte de întoarcerea mea la Domnul

M-am născut la data de 20 martie 1973 în comuna Gurbănești, județul Călărași, acolo unde locuiesc și la ora actuală, într-o familie, să-i zicem, monoparentală. De ce „să-i zicem”? Veți înțelege pe parcurs. Tatăl meu biologic a murit pe când mama mea era însărcinată cu mine în 6 luni, adică în luna decembrie a anului 1972, fără să fie căsătorit legal cu ea. Astfel se face că nu-i port numele, ci numele meu de familie este, ca și al fraților mei după mamă, cel a tatălui fraților mei, singurul bărbat cu care mama mea a fost căsătorită legitim și care a murit în martie 1968. Iată, deci, că ați mai aflat un amănunt: am trei frați vitregi, numai după mamă. N-am să insist prea mult asupra tatălui meu biologic deoarece nu știu multe lucruri despre el. Știu numai că era originar din orașul Pașcani, așadar era moldovean (probabil de asta, fiind pe jumătate moldovean, am anumite afinități vizavi de moldoveni!), că era zidar de meserie (așa a ajuns și la mine în sat, cu șantierul) și că avea doi frați și o soră (dintre care despre un frate, unchiul Mircea, știu sigur că nu mai este în viață, despre ceilalți doi nu știu absolut nimic). Pe bunicii mei paterni nu i-am cunoscut, nici pe cei materni, ei decedând înaintea nașterii mele.

Am avut o copilărie foarte complicată, deși destul de frumoasă. Copilăria mea a fost marcată în primul rând de o sărăcie lucie și de o lipsă aproape totală de afectivitate din partea mamei mele. Frații mei erau plecați la București la muncă și veneau foarte rar pe acasă, așa că nici din partea lor nu am simțit o prea mare afecțiune. De aici am înțeles, mult mai târziu, mila lui Dumnezeu și planul Lui în ceea ce mă privește. Am foarte puține amintiri din perioada de dinainte de a merge la școală, și mai puține din perioada antepreșcolară. Multe lucruri le știu despre mine din relatările persoanelor care m-au cunoscut încă de mic, în special de la vecinii mai în vârstă. Știu, de exemplu, că mama mea trebuia să plece la muncă pentru a câștiga bruma de bani care ne ajuta să ne întreținem. La limită, evident! Eu rămâneam în pătuț, de multe ori încuiat în casă, cu un pachet de biscuiți și, poate, o sticlută de ceai în pătuț. De multe ori țipam de foame, iar țipetele mele erau auzite de la stradă. Unul dintre frații mei, care avea vreo 12-13 ani și care încă mai era acasă cu noi, ca să plece mai repede la gărlă să se scalde, îmi bea ceaiul și o „tulea” iepurește, precum Nică al lui Ștefan a Petrei. Odată ajuns la grădiniță, nu am foarte multe amintiri. Știu, însă, că educatoarea se purta foarte frumos cu noi și

că, îmbrăcat în uniforma de preșcolar a vremii, un fel de șorțuleț bleu, cu pantalonași tricotați, eram destul de frumușel.

Când am ajuns la școală, a început o nouă perioadă, frumoasă, în viața mea. Țin minte că prima dată am fost duși la școală chiar de către educatoarea din vremea aceea. Era, pentru mine, o tabula rasa totală. Am fost preluați de domnul învățător Ion Săndulescu, un om de o deosebită valoare din punctul meu de vedere, dincolo de afinitățile sale clare pentru sistemul comunist. El a fost unul dintre cei care au reușit să-mi capteze atenția și să-mi dezvolte dragostea vizavi de știința de carte. De multe ori, din cauză că mama trebuia să plece la muncă, lăsa vorbă unui vecin să vină să mă trezească, dar fie el mai întârzia, fie o trimeea pe soția lui, de care eu nu prea ascultam, cert este că de multe ori întârziem la școală. Alteori, din grabă, îmi uitam acasă ghiozdanul și, întâlnindu-mă cu o anume femeie, care îmi atrăgea atenția asupra acestui fapt, mă întorceam acasă să-l „recuperez”, așa încât ajungeam la școală pe la ora 9, deși cursurile începeau la 8. Dar niciodată domnul învățător nu mi-a reproșat nimic, cunoscându-mi situația familială și văzând că eram un elev care mă străduiam să învăț. Și uite-așa am reușit să ajung în ciclul gimnazial.

Ajuns în această etapă a vieții, viața mea a vut perioade de urcuș și de coborâș. Încă din clasa a V-a mi-am dorit să fac o carieră în învățământ. Îmi plăcea foarte mult limba română, ca și acum, dealtfel, în special partea de literatură. Și, sinceri să fim, noi, poporul român, avem scriitori și poeți de geniu care au scris adevărate opere literare bune de așezat în panoplia literaturii universale. Iată de ce mi-am dorit să devin profesor de limba și literatura română, mentorul meu în acest sens fiind domnul profesor Ion Popescu, profesor de limba și literatura română și actualmente director al Școlii Gimnaziale nr. 1 Gurbănești. Nu a fost să fie așa strict din motive financiare, în sensul că nu am avut bani la vremea respectivă să pot face un liceu pedagogic (care nu există nici la ora actuală la noi în județ, așadar e vorba de cheltuieli cu naveta sau gazda), de facultate neputând fi vorba. Mama mea a avut o educație foarte deficitară. Ea a făcut pe vremea ei o clasă și jumătate, și aceea „la apelul bocancilor”, adică o zi se putea duce la școală și trei nu, din cauza situației materiale extrem de precare, dar și din cauză că părinții nu o lăsau să meargă. Așadar nici nu se putea pune problema să mă ajute în acest sens. M-am descurcat pe propriile mele picioare, așa am crezut eu mult timp. Acum, însă, realizez că, de fapt, Dumnezeu este singurul care mi-a dat înțelepciune să învăț, lucru care m-a ajutat în mod decisiv în viață. Pe parcurs am intrat într-un anturaj greșit, iar mediile mele la învățătură au început, ușurel, să scadă proporțional cu interesul meu pentru carte. Aveam acum alte „priorități”! La vârsta de 16 ani și jumătate am început să fumez și să consum alcool, mai întâi câte puțin, apoi din ce în ce mai mult. Mama mea trăia în promiscuitate, copilăria mea fiind deseori marcată de acest lucru. Nu doresc să insist asupra acestui lucru, deoarece este un

capitol foarte dificil și, în același timp, sensibil din viața mea. Astfel de lucruri nu mi fac nicio plăcere! Dumnezeu le știe pe toate, el știe lucrurile prin care am trecut, suferințele pe care le-am îndurat și traumele care s-au abătut asupra mea... inclusiv o bătaie primită de la bărbatul cu care mama mea a avut o relație mai îndelungată și la care chiar ea, mama, a fost parte integrantă... Lucrul ăsta m-a marcat extrem de mult. Nu mă puteam apăra, deoarece eram doar un adolescent (și pe deasupra sub influența băuturilor alcoolice!), iar el era un zdrahon, un munte de om. A murit, din păcate, fără să se împace cu Dumnezeu, deși, după ce m-am pocăit i-am vorbit despre Dumnezeu și a luat parte la evanghelizările făcute la mine acasă. Mama mea încă mai trăiește, are 82 de ani, dar tot nu vrea să se împace cu Domnul... Dacă am iertat-o? Da, i-am iertat pe amândoi demult!

Vremurile anilor '80 erau foarte grele. Salariul în agricultură era foarte mic. Nu știu dacă mama mea a primit vreodată mai mult de 800 de lei pe lună. Plus de asta, de multe ori din banii ăștia își ajuta copiii de pe la București. Asta ca să fiu blând în vorbire... Nu ne rămânea, așadar mai nimic din bani. De mâncat, mâncam din acest „nimic și ceva”. De îmbrăcat sau de încălțat nu putea fi vorba. Eu nu am avut o uniformă școlară până prin clasa a VIII-a. La școală mergeam în teniși sau adidași ieftini, uneori ruți sau cu talpa crăpată. Pantofii „nu se inventaseră” pentru mine. Țin minte că o bună bucată de vreme de toamna până primăvara mergeam la școală încălțat cu o pereche de cizme aduse de un frate de-al meu. Cizmele erau turnate din cauciuc, fără căptușeală și tot timpul eram ud la picioare din pricină că asudau. Așa că ajungeam acasă cu picioarele albe și crețe din cauza cizmelor. Ajuns acasă, de multe ori nu găseam de mâncare decât maximum o coajă de pâine uscată, iar în cuibar un ou înghețat și crăpat pe care-l spărgeam și-l puneam într-o tigaie mai mult fără untură (de ulei nu putea fi vorba!), unde, după ce se dezgheța se cocea la flacăra amară a aragazului.

După ce am terminat școala generală, am mers la liceu. Unul cu profil agroindustrial de unde puteam face naveta. Nici aici mama mea nu m-a ajutat cu naveta decât câteva luni. După aceea aduceam rolele de film pentru căminul cultural din sat, drept pentru care omul care se ocupa cu filmul (un fel de operator) îmi plătea lunar abonamentul. Pot spune, deci, că și aici am mers pe picioarele mele.

După liceu, negăsindu-mi de lucru, am beneficiat de șomaj. Apoi am avut perioade când am lucrat și perioade când am șomat. La un moment dat un patron m-a angajat ca vânzător la un chioșc unde se vindeau băuturi alcoolice. De acolo viața mea a alunecat pe panta alcoolului. De câțiva ani de zile, însă, începusem să scriu poezii, chiar apreciate de către profesorul meu de limba și literatura română. Pe unele dintre ele le-am citit la serbările școlare. Apoi am început să scriu poezii de dragoste și, în colaborare cu cel mai bun prieten de-al meu de la vremea aceea, am început să scriu un roman de aventuri intitulat „*Aventuri în Insula Paștelui*”,

care, însă, nu s-a concretizat niciodată. Problemele cu alcoolul au continuat, aş putea spune chiar că s-au accentuat, chiar şi după ce, la data de 10 aprilie 1995, mi s-a împlinit visul de a lucra în învăţământ: am fost angajat ca învăţător suplinitor. Ei, dar aici începe a doua parte a poveştii mele de viaţă! Una destul de interesantă, după părerea mea...

Povestea vietii mele după întoarcerea mea la Domnul

Probabil că voi fi categorisit ba într-un fel de unii, ba într-alt fel de alţii. Puţin îmi pasă! Treaba lor! Pe mine mă interesează ce spune Domnul, nu unii oameni! M-am gândit bine dacă să scriu sau nu această minibiografie a mea. Balanţa a înclinat spre DA. DA pentru că s-au născut foarte multe mituri despre pocăiţi, în mod deosebit despre penticostali. DA pentru că nu am nimic de ascuns. Şi DA pentru că la început am pornit şi eu din perspectiva unui Gică Contra, care avea toate „argumentele” împotriva pocăiţilor, în mod deosebit împotriva penticostalilor. Aveam foarte multe lucruri împotriva lor! De aceea aş vrea ca ceea ce voi scrie aici să fie un fel de mărturie pentru ca împotrivorii să înţeleagă că cei ce luptă împotriva noastră, de fapt luptă împotriva lui Dumnezeu. Căci cine suntem noi ca să lupte împotriva noastră? Nu suntem decât un pumn de ţărână modelat de mâinile Olarului Suprem! Suntem pământ! Şi cei mai mulţi dintre cei ce ni se împotrivesc nouă sunt conştienţi de acest lucru, pentru că dacă îi întrebi de ce fac astfel de lucruri, îţi răspund invariabil: „PENTRU CĂ EŞTI POCĂIT!” Iată de ce cred că ei nu luptă împotriva noastră, căci pocăinţa nu noi ne-am dat-o, ci Dumnezeu ne-a încununat cu ea. Pe Hristos nu noi L-am găsit, ci El ne-a găsit pe noi! Nu este ca la ortodocşi, care afirmă sus şi tare că pe Hristos nu-L poţi găsi decât la ei, arogându-şi-L, astfel, ca pe o marfă sau ca pe un lucru cuvenit! NU! Hristos este prezent peste tot unde este primit şi unde I se deschide uşa!

Dar să începem cu începutul! Povestea începe pe la începutul anilor `90, atunci când la televiziune rula serialul de desene animate creştine „Cartea Cărţilor”. Deşi eram de vreo 18-20 de ani, destul de mare, aşadar, totuşi mesajul acestor desene mi-a pătruns inima! O inimă care, totuşi, se va dovedi atât de tare, ca o stâncă, din păcate! Acum singurul regret pe care pot spune că îl am este că nu am vrut să-L ascult pe Domnul de atunci, deşi mi s-au oferit o serie de ocazii! Prin intermediul adresei oferite de către cei de la Alianţa Evanghelică, promotorii serialului în România, am primit un Nou Testament gratuit. Primul Nou Testament gratuit! Oau! Mi s-a părut fascinant! La început, că pe urmă a început, uşor-uşor să se pună praful pe el! Ba, îl mai luam câteodată şi îi mai citeam mamei mele ce scria în el, de multe ori aflându-ne în faţa unui pahar cu vin sau cu ţuică ori pe lângă vreo sticlă de bere, ori cu ţigara în colţul buzelor, minunându-ne de toate lucrurile scrise pe paginile sale. Mi-e ruşine şi acum, când scriu! De atunci mi-am pus întrebarea: „Ce-ar fi dacă aş avea o Biblie întreagă? Nu de alta, dar sunt curios

să știu și eu ce scrie acolo! Nu că aş vrea să mă pocăiesc, nu, pentru că eu... eu îmi țin religia mea, nu mă lepăd eu de credința mea!”. Cam așa gândeam la ora aceea! Pe urmă am avut un unchi care zicea el că este „pocăit”, dar dovedea exact contrariul în relațiile cu cei din jur. Totuși, o parte bună a avut și el, în sensul că mă tot chema pe la el și mă punea să-i citesc din Biblie, mai ales din cartea Proverbe. Și acum țin minte Biblia aceea mare, veche, zdrențuită de atâta folosire (el o avea de la tatăl lui), cu paginile îngălbenite, cu coperti groase, cartonate, dar care se dezlipiseră! Acum nu mai știu ce s-a mai făcut cu acea Biblie! Îmi pare rău că la moartea lui nu am fost inspirat să i-o cer fiului său! Sunt sigur că mi-ar fi dat-o, că lui oricum nu îi trebuia! Acum cine știe pe unde o fi sau dacă o mai fi! Probabil că era printre primele ediții tipărite din traducerea Cornilescu. Tot împreună cu acest unchi al meu mergeam într-un sat alăturat unde veneau la casa unui om niște frați de la Creștinii după Evanghelie de la București. De câteva ori, că după aia... Este adevărat că acolo nu simțeam decât acea credință formală, nu foarte clară pentru mine. Culmea este că, după aceea, am fost botezat, după ani buni, împreună cu acea familie la penticostali! Buuuun! Dar să ne întoarcem la firul poveștii noastre, pentru că încă nu am ajuns la momentul botezului.

Eram, așa cum am mai spus, un împotrivor înrăit, împotrivindu-mă în special penticostalilor. Nu m-am împotrivit pe față, n-am luat la bătaie niciun penticostal, pentru simplul motiv că niciodată nu am fost un om violent, dar în inima mea, numai eu știam... Au venit odată niște frați de la „Alege viața” la noi în sat, vrând să facă o evanghelizare în fața căminului cultural cu filmul „Viața lui Isus”. Mai-mai să fie linșăți de câțiva netrebniți, dacă nu era poliția pe acolo! M-am bucurat când am auzit. Dar Domnul a făcut ca eu să nu fiu pe acolo. Mai mult, după ce m-am întors la Domnul am organizat evanghelizări cu acest film la mine acasă, în curte! Acesta este Isus! Dar eu încă nu-L cunoșteam!

A venit, apoi, momentul în care, în 1996, am cunoscut-o pe actuala mea soție, ai cărei părinți erau creștini penticostali din Bucovina de Nord (jud. Suceava). Fusese și ea, dar... a furat-o lumea aceasta nemiloasă! Totuși, ușor-ușor, Dumnezeu voia să lucreze la inima mea și s-a folosit de fiecare dintre acești oameni. Într-una dintre vizitele la socrii mei, în perioada sărbătorilor de iarnă, perioadă tare frumoasă în partea aceea de țară, am văzut cum ei cântau Domnului în fiecare seară, după care se rugau înainte de culcare, o rugăciune dintr-acelea cu lacrimi, cum la ortodocși nu văzusem niciodată! Și uite-așa am început și eu să cânt cântece „de-ale lor” și să spun și eu rugăciuni „de-ale lor” pe genunchi! Pe urmă, din curiozitate, am fost împreună cu socrul meu în adunarea „lor”, aceeași adunare în care am avut ocazia, ulterior, să predic de vreo două ori, în vizită! La sfârșitul serviciului religios s-a întâmplat un lucru care pot spune că pe moment m-a șocat sau cel puțin m-a uluit! La îndemnul socrului meu, am cerut fratelui Andrei, prezbiterul adunării, o Biblie! N-am văzut un gest mai surprinzător și mai

spontan decât cel al aceluia om! Nu a spus nimic, a făcut „stânga-mprejur”, s-a dus după amvon și a venit cu o Biblie cu coperte negre, cartonate, mi-a dat-o și a spus: „În Numele Domnului!”. Bine înțeles că eu habar nu aveam ce înseamnă această „formulă”, deși, învățat tot de socrul meu, am mulțumit tot „în Numele Domnului”. Am luat-o și am început să o citesc. Dar, ca orice „minune”, nu a ținut mult. Când m-am întors acasă am uitat rapid de ea, sub pretextul că nu am timp de citit! Am început de vreo câteva ori de la Genesa, dar era prea greu pentru mine! Și uite-așa, o mai luam câteodată, mai ștergeam praful de pe copertele ei cele negre și cartonate, apoi o puneam frumusețea la loc! Dar cui îi păsa, aveam Biblie! Eram probabil singurul care avea o Biblie printre vecinii mei! Deci, se cheamă că eram „creștin”, nu? Prea greu până într-o zi!

Probabil pentru că tot spuneam că nu am timp, Domnul mi-a făcut timp berechet! Dacă până atunci lucrasem pe post de învățător suplinitor, iată că cineva mi-a luat postul și am ajuns paznic la o societate agricolă! Greu, recunosc, dar a fost spre binele meu! De aceea spun acum că uneori Dumnezeu alege căi dure ca să ne cizeleze, să ne modeleze! Într-una din zile mi-am adus aminte că am și eu o Biblie prin casă. Am luat-o frumos la serviciul meu de pază (lucram undeva înăuntru și aveam curent electric) și am început să citesc. Tot de la Genesa! Citeam câte 10 capitole, apoi luam o pauză de țigară. Niciodată nu fumam cu Biblia în mână și nici nu citeam în Biblie cu țigara aprinsă! Încet, dar sigur, Domnul a început să lucreze la inima mea! Și a venit vremea când am spus inimii mele că m-am săturat de viața trăită în păcat și în fărâdelege și că gata: vreau să mă schimb! Am luat această hotărâre fără să spun nimănui, pentru că până atunci promisesem de multe ori, dar nu mă ținusem de cuvânt. Eram un mincinos înaintea Domnului! Când m-am hotărât, nici nevastă-mea nu a știut! Văzusem o firmă luminoasă la poarta unei clădiri care odată fusese atelier al unui liceu din Lehliu-Gară, apoi cârciumă. Acolo scria: „Adunările lui Dumnezeu din România – Biserica Harul Lehliu-Gară”. Am scris pe adresa acelei biserici (cu vreo trei săptămâni sau o lună înainte mă lăsasem și de băut și de fumat, făcând un fel de legământ cu inima mea că vreau să intru în acea biserică „curat”, neștiind că, de fapt, nu te poți curăța tu, ci Hristos prin sângele Său) cu nădejdea că voi primi răspuns. După încă ceva timp, într-o duminică, primesc un telefon, iar o voce de la celălalt „capăt” îmi răspunde, o voce care părea tânără, și îmi spune: „Sunt Daniel Anton, păstorul Bisericii din Lehliu. Am primit o scrisoare de la dumneavoastră și aș vrea să stăm de vorbă. Putem veni astăzi pe la dumneavoastră?”. Bine înțeles că am acceptat fără rezerve! Îmi amintesc și acum uimirea soției mele, pentru că abia atunci a aflat! A venit împreună cu soția, cu un alt frate și cu soția acestuia. Eu ieșisem în întâmpinarea lor în capătul străzii. Oprește o mașină lângă mine și întrebă: „Vrem și noi să ajungem la domnul Pucăa Dorel!”. „Eu sunt!”. I-am condus la mine acasă, am stat de vorbă, am luat hotărârea, am intrat în casă, iar frații s-au rugat pentru mine și

soția mea, cu punerea mâinilor. Până să plece, păstorul mi-a spus: „Vineri este o noapte de rugăciune la noi la biserică. N-ați vrea să veniți și dumneavoastră?” „Ba da – zic eu – dar nu are cine să rămână în locul meu!” „Lăsați, că se îngrijește Dumnezeu!” A rămas că o să vină un frate după mine. Zis și făcut! A rămas nevastă-mea în locul meu. Am ajuns la biserică. Îmi era inima cât un purice! Am coborât din mașină, iar muzica se auzea până în stradă. Era minunat! Am intrat înăuntru, biserica era plină, și totuși am fost invitat în față! Niciodată nu voi uita dragostea cu care am fost primit! Îmbrățișări și toate cele! Apropiere! Atunci am mărturisit tot ceea ce Domnul Îmi puna pe inimă! De vreo 3-4 ori! Nu am fost oprit niciodată! Mi-am deschis inima! Mi-am spus tot oful inimii! Cât voi trăi îmi voi aduce aminte de acea cotitură a vieții mele! Jumătate din noapte mi-au curs lacrimi mari pe obraz! De atunci preotul de la noi din sat a intrat în conflict deschis cu mine! Asta m-a făcut să mă decid definitiv ce cale voi alege! Și am ales! Și nu mi-a părut rău nicio clipă! La un an și ceva de la întoarcerea mea (adică în 14 septembrie 2003), pe o vreme imposibilă, am fost botezat împreună cu încă patru suflete la mine în sat, la râu. Era o vreme ploioasă și mohorâtă... Ulterior am aflat că popa pusese pe unii să arunce cu ulei de motor în apa în care urma să fim botezați. Asta a fost încă un motiv să mă pocăiesc! Tot atunci și tot el cinstise pe unii cu băutura să arunce cu pietre în mașinile fraților. Știți ce s-a întâmplat? Ei au rămas cu pietrele în buzunar, iar frații au plecat nestingheriți! Prima binecuvântare o primisem în ziua aceea. A doua urma să fie a doua zi, în sensul că dimineața, pe când încă nu mă trezisem, am auzit bătăi în ușă. Era un copil trimis de directorul școlii ca să-mi spună să vin până la școală. M-am dus. Am așteptat să se termine slujba religioasă săvârșită de același preot cu care avusesem „meci” cu o zi înainte. Parcă era „sfântul satului”! Am vorbit cu directorul care mi-a propus ca de a doua zi să-mi reiau postul de învățător. Cum era să refuz? Era a doua binecuvântare din șirul nesfârșit ce avea să urmeze! Întreb: Dacă nu mă pocăiam și continuam cu băutura, mai avea cineva încredere în mine să mă pună să lucrez ca învățător? Am avut și atunci împotriviți! Toți colegii mei fără excepție, inclusiv directorul, nu puteau accepta faptul că m-am pocăit! Dar UNUL era de partea mea: Dumnezeu! Ulterior, prin harul Domnului, am reușit să fac o facultate FĂRĂ BANI, în anul 2010 am luat definitivatul și cine știe ce binecuvântări mi-a mai rezervat Domnul meu! Împotriviți? Au mai fost! De fiecare dată de câte ori am organizat câte o evanghelizare la mine acasă popa a stat la mijlocul străzii, îmbrăcat în straiile sale negre de parcă ziceai că este îngerul nopții și a căutat să întoarcă oamenii din drum. Pe unii, mai slabi de înger, a reușit, pe alții, mai „tari de boacă”, nu! În 2010, după Paști, am organizat o evanghelizare la căminul cultural, unde nu au venit decât câțiva, tot de frica popii, care stătea la intrarea în cămin. Dar sunt sigur că își va lua răsplata cuvenită! Totuși mă bucur că a avut ocazia să asculte Evanghelia curată, așa cum trebuie ea propovăduită, nu cântată, ca la ortodocși! Nu am nimic

cu ei, Doamne ferește! Chiar nimic! Păi, de exemplu, ce-aș putea avea în comun cu acest preot? Cum aș putea să mai fac eu parte din biserica sa? Că aia este biserica sa, nu a lui Hristos, pentru că face el ce vrea cu ea! Necazuri? Probabil că vor mai fi! Dar cui îi pasă! Atâta vreme cât ȘTIU că sunt la adăpostul aripilor Domnului, n-am a mă teme! De asta nu mai sunt eu ortodox!

Am avut multe experiențe cu Dumnezeu, multe momente minunate care, dacă am să rămân statornic lângă Domnul, mă vor însoți tot timpul, până în Împărăția lui Dumnezeu. Slăvit să fie Domnul pentru toate! Amin!

Autorul

CUPRINS

I. PARTEA I: „COLȚ DE RAI”	2
<i>PREFAȚĂ LA VOLUMUL „SEMINȚE DE RAI”</i>	3
1. Rugăciune.....	6
2. Veniți, creștini, la pocăință!.....	9
3. Semințele.....	11
4. De dragoste sau Dragoste divină.....	13
5. Să fii născut din nou.....	15
6. Ușa oilor.....	17
7. Deschide ușa, suflete trudit!.....	19
8. Întoarcerea fiului risipitor.....	20
9. Patimile Domnului Isus.....	23
10. „Eu sunt Pâinea Vieții”.....	24
11. Întoarcerea lui Saul.....	28
12. Înmulțirea pâinilor.....	31
13. Îndemn creștin.....	33
14. Înaintea Ta, Isuse.....	34
15. Colț de Rai.....	35
16. Psalm.....	36
17. Ghetsimani.....	38
18. Răstignirea.....	40
19. Răscumpărați prin jertfă.....	43
20. Învierea Domnului.....	45
21. Descătușarea.....	47
22. Crucea pocăinței.....	49
23. Viață nouă.....	51
24. Aluatul fariseilor.....	54
25. Făgăduință sfântă.....	55
26. Spune „DA”!.....	57
27. Psalm noutestamental.....	58
28. Eu am un Tată.....	60
29. Eu nu-s copil de dumnezeu străin.....	62
30. Când Domnul te iubește.....	64

31. Avem o cruce de purtat.....	67
32. Crucea iertării.....	68
33. Corabia iubirii.....	69
34. Imn de mulțumire.....	70
35. Prețul iertării.....	71
36. Laudă lui Isus (I).....	73
37. Laudă lui Isus (II).....	74
38. Nu era loc pentru ei.....	75
39. Conversație de suflet.....	77
40. A mai trecut un an.....	78
41. Binecuvântare.....	80
42. Îndemn la veghere.....	82
43. Darul lui Isus.....	84
44. Adevărata Înviere.....	86
45. Comoara.....	88
46. Casa sufletului.....	89
47. Tradiție și credință.....	91
48. Împăcați-vă cu Dumnezeu!.....	92
49. Cânt Domnului cântare nouă.....	93
50. Măreție.....	94
51. Darul lui Hristos.....	96
52. Statornicie.....	98
53. Ce-i viața mea?.....	99
54. Privind la crucea lui Isus.....	101
55. Veșnică eternitate, frumoasă veșnicie.....	103
56. Biruința prin Isus.....	105
57. Când stai de vorbă.....	106
58. Un gând în noapte.....	108

POSTFAȚĂ LA PARTEA ÎNTĂI: „COLȚ DE RAI”.....109

II. PARTEA A II-A: „SĂMÂNȚA”.....110

1. Din adunare.....	111
2. Minunata Naștere.....	113
3. La început de an.....	116

4. Sub steagul luptei.....	118
5. La luptă!.....	119
6. Sămânța ce răsare.....	121
7. Nestrămutata mea dorință.....	124
8. Uniți prin dragoste frățescă.....	126
9. Cântecul creației.....	128
10. O sfântă închinare.....	130
11. Îndemn.....	131
12. Cântec de jale.....	132
13. Pe Golgota, acolo sus.....	133
14. Lumină din Lumină.....	135
15. Pe drumul crucii.....	136
16. Analiza unei vieți.....	137
17. Suflet călător.....	138
18. Raza de soare.....	139
19. Poveste biblică.....	141
20. Câți bleastemă Sionul.....	142
21. Psalmul mângâierii.....	144
22. Cântec de iarnă.....	146
23. Gânduri la început de an.....	148
24. Spectacol de final.....	149
25. Inimă-nsetată.....	150
26. La umbra crucii.....	152
27. Răsăritul.....	153
28. Apropiere.....	155
29. Eu nu mă uit în ochii reci ai lumii.....	156
30. Schimbare.....	157
31. De dincolo de ceruri.....	158
32. Anotimpurile vieții.....	159
33. Dumnezeu în toate (O mie de cuvinte).....	161
34. Vestea minunată.....	162
35. Din durere s-a născut veșnicia.....	163
36. Inimă amară.....	165
37. Mai presus de orice.....	167
38. Deșertăciunea.....	168

39. Tu ești în toate.....	170
40. Suprema Lui iertare.....	171
41. Te-așteaptă Domnul.....	173
42. Am privit.....	174
43. Autumnală.....	176
44. Cântețul porumbiței.....	178
45. Cedrul și măcăcinele.....	180
46. Colind.....	182
47. Cum spui?.....	184
48. E vremea să ne pregătim.....	185
49. La cumpăna dintre ani.....	187
50. Piatra.....	188
51. Sunt părăsit de lume.....	190
52. Aș vrea să zbor.....	191
53. Decizie.....	192
54. Flori de primăvară.....	194
55. Și pentru tine a murit Hristos.....	195
56. Alergarea.....	197
57. Atât de aproape e cerul.....	198
58. Chemare la biruință.....	200
59. Darul lui Isus.....	201
60. Dorințe.....	203
61. Nașterea lui Isus.....	204
62. Pe cruce.....	205
63. Sunt.....	206
64. Vreau.....	207
65. Povestea vieții mele.....	209
66. Cuprins.....	217